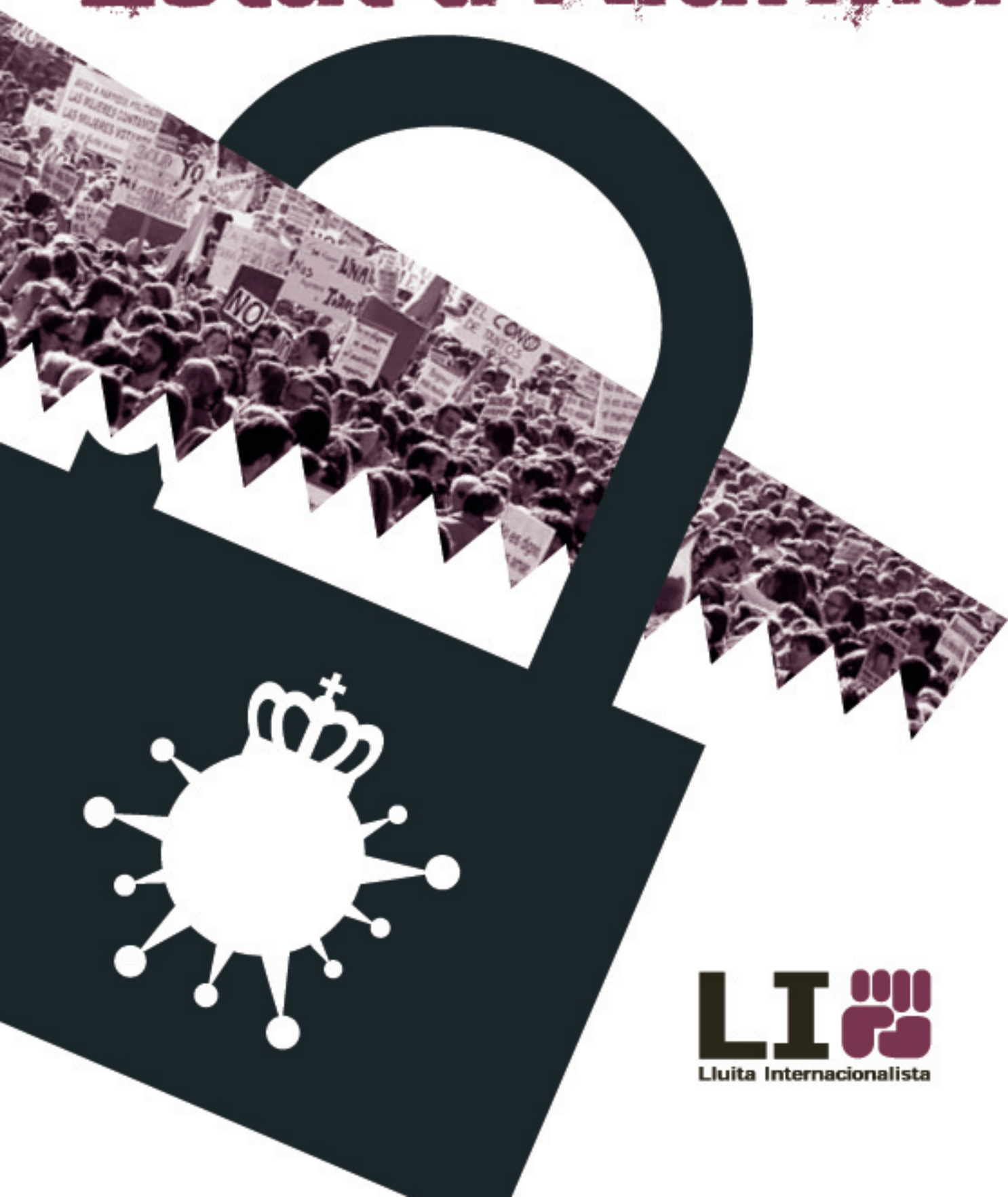

98 dies sota Estat d'Alarma

LI
Lluita Internacionalista

Presentació

Hem estat confinades però no callades: aquest dossier és el recull de les nostres publicacions durant els 98 dies sota estat d'alarma. 15 declaracions, una per setmana, distribuïdes a les xarxes, més les internacionals de la UIT-CI o de partits germans, entrevistes a sectors que van patir especialment en aquesta situació de pandèmia, xerrades i tallers per streaming, ... no vam deixar ni un dia de mantenir i fer públiques les nostres propostes.

El dossier recull també la nostra lluita per recuperar els carrers, primer sols sol·licitant una concentració contra l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat 2020, la denegació de la qual vam portar al TSJC; després amb la IAC per al 1r de maig, ... fins aconseguir la primera autoritzada a Barcelona amb la plataforma unitària del 3 d'octubre. També els vam començar a recuperar amb adhesius i cartells ... i acompanyant la lluita de sanitat a la porta dels hospitals, o la de Nissan i les subcontractes.

És imperiós recuperar els carrers per a la lluita, i organitzar-nos per aturar els plans per descarregar la crisi sobre les esquenes dels treballadors i treballadores i t'animem a que ho facis amb nosaltres.

Índex

14/02. Xina. Coronavirus i dictadura. UIT-QI	pàg 2
16/03. I No paguem la seva crisi.	pàg 4
23/03. II Aturem treballs no essencials	pàg 6
28/03. Crisi la paguin capitalistes. UIT-QI	pàg 9
30/03. IIIa. No n'hi ha prou amb aplaudiments...	pàg 10
IIIb. Militarització i llei mordassa	pàg 12
IIIc. Govern carrega crisi a treballadores	pàg 14
1/04. Crisi de sanitat i investigació	pàg 18
7/04. IV. Confinament sí; alarma no	pàg 20
7/04. Residències: parany mortal	pàg 22
14/04. V Contra el retorn a la feina	pàg 24
15/04. Entrevista jornaleres del SAT	pàg 26
15/04. Universitat pública!!	pàg 28
14/04. VI. Regularització, ja!	pàg 30
22/04. Defensant dret manifestació	pàg 32
24/04. Defensant dret manifestació (II)	pàg 34
25/04. Virus que va despullar el món. Izq. Socialista	pàg 35
26/04. Pandèmia perspectiva gènere. IDP	pàg 37
28/04. Serveis Socials externalitzats	pàg 40
29/04. 1M: Recuperem els carrers	pàg 42
30/04. Davant la prohibició de manifestació l'M	pàg 43
4/05. VIII. Fora llei Mordassa, Marlaska dimissió	pàg 45
11/05. Que paguin els capitalistes! UIT-QI	pàg 47
13/05. Bons negocis de la pandèmia	pàg 49
14/05. IX. Fallida de la UE	pàg 50
19/05. X. Recuperem els carrers!	pàg 52
21/05. XI. Per pla unitari de lluites	pàg 54
4/06. XII. Nissan: nacionalització sota control obrer	pàg 56
9/06. "George, tu vas canviar el món". UIT-QI	pàg 59
11/06. XIII. No racisme policial. Regularització	pàg 62
13/06. Itàlia. Vaga en fàbriques d'acer	pàg 64
19/06. XIV. Unim les lluites!	pàg 66
26/06. XV. Fora la Monarquia!	pàg 68

Dossier 98 dies sota estat d'alerta. (LI 167) març-juliol 2020
donatIU 3 euros - suport a la campanya financera 5 euros

14/02/2020

Xina

Coronavirus i dictadura

L'epidèmia del coronavirus, que té el seu epicentre a la Xina, ha tingut un gran impacte mundial per l'elevat nombre de pèrdues en vides humanes. Però també per les conseqüències econòmiques que tindrà per les masses del món. La Xina està semi-paralitzada. Es veurà afectat el comerç mundial i hi haurà una nova caiguda de la producció. Les multinacionals voldran fer pagar aquest cost als pobles. També la crisi del coronavirus mostra la realitat social de la Xina i de la dictadura del Partit Comunista (PC) xinès.

El règim va censurar els primers advertiments d'un metge i el va acusar de «pertorbar severament l'ordre social». Setmanes després moria infectat pel virus. Això va demorar la resposta a l'epidèmia. Ni el capitalisme xinès ni el sistema capitalista i imperialista mundial garanteixen una resposta adequada a aquesta crisi humanitària que està afectant milions de persones.

Aquest mes s'ha fet públic que l'epidèmia del coronavirus va començar a la ciutat de Wuhan el desembre, però les autoritats del Govern xinès no la van reconèixer fins el gener. La ciutat de Wuhan té 11 milions d'habitants i és la capital de la província de Hubei. Allà s'està produint la quarantena més important de la història, tenint en compte que a Hubei hi ha 56 milions d'habitants.

Fins avui l'epidèmia no s'ha aturat i ja ha superat els 1.400 morts a la Xina, segons les xifres oficials del règim. La mitjana de 100 morts per dia fins el dimarts 11 de febrer es va convertir en 242 víctimes mortals el dimecres 12 de febrer. A dia d'avui, les autoritats ja parlen de més de 64.000 afectats. Encara no hi ha una vacuna.

Amb l'epicentre a la Xina, el virus s'ha estès per Àsia i per alguns països d'Europa.

La gravetat de l'epidèmia – tot i que en números pugui semblar encara baixa –, és tal que ja ha superat a la Xina les morts de l'epidèmia del SARS (2003). Pot semblar una simplicitat dir que aquesta epidèmia és culpa del capitalisme xinès, però el fet és que, el capitalisme, per la misèria creixent que desenvolupa, crea les condicions per al sorgiment d'aquestes noves epidèmies i pel seu agreujament.

Les causes del sorgiment i el desenvolupament a la Xina d'aquesta mena de malalties, com va ser en el seu moment el SARS, la grip aviària, i ara el coronavirus, cal buscar-les en la crisi social que augmenta dia a dia en aquest país des del seu retorn al capitalisme.

Per dades que s'han anat coneixent sobre els possibles orígens del coronavirus, es pot sospitar que ha sorgit en els populosos mercats públics de Wuhan, on es venen animals vius: des de pollastres i porcs fins a altres ocells i rèptils, que en molts casos són morts en el moment de la compra. També es comercialitzen guineus, ratapinyades i serps. Es creu que alguns d'aquests animals van poder transmetre el virus. Des del Govern xinès han volgut justificar aquestes pràctiques, totalment insalubres i que estan prohibides en moltes parts del món, com una qüestió «cultural» ancestral.

En realitat, però, aquest tipus de mercats són fruit de la misèria i la desigualtat dels pobles, i es donen tant a la Xina com a altres parts del món. Es tracta d'una tradició que ve de les misèries i les fams que genera

l'explotació capitalista.

El sorgiment i l'agreujament d'aquesta epidèmia mostren la veritable cara de la Xina capitalista actual, que l'imperialisme i els mitjans de premsa burgesos elogien com un exemple de «modernitat» del capitalisme. Per la seva part la majoria de l'esquerra i del centreesquerra mundials, entre ells el chavisme, el lulisme o el castrisme, l'elogien i la reivindiquen com un exemple d'un suposat «socialisme de mercat del segle XXI». En realitat, però, s'estan mostrant les contradiccions que viu la Xina capitalista actual i les seves tremendes desigualtats socials, amb uns 400 milions de rics i de classes mitjana alta, enfront de més de 1.000 milions de treballadors, dones i pagesos que viuen explotats, en condicions d'amuntegament i de misèria.

També l'epidèmia del coronavirus es dona en el marc del deteriorament del sistema de salut xinès per les privatitzacions que s'han anat fent amb la restauració de finals dels anys vuitanta i noranta del segle passat. Amb la revolució de 1949 el sistema va esdevenir estatal i gratuït. Des de la restauració capitalista, el 45% de la població urbana del país i el 80% de la població xinesa total no té cap mena d'assegurança mèdica, tal i com ha admès el viceministre de Salut Gao Qiang (Andrés Oppenheimer, Contes Xinesos, pàgina 61, Editorial Sudamericana. 2005).

El Govern xinès i els mitjans han volgut mostrar «certa eficàcia», difonent que es va instal·lar un hospital en deu dies quan només es va tractar d'una improvisació desesperada buscant contrarestar el deteriorament de la salut pública que, clandestinament, s'està denunciant a la Xina.

Mor pel virus el metge que va alertar i va ser censurat

La gravetat de l'epidèmia del coronavirus es posa en evidència, a més, per la repressió i la censura de la dictadura del PCX. Per això les dades de defuncions i infectats són altament dubtoses. L'única font d'informació és la mentidera dictadura xinesa. Però cada vegada més estan transcendint denúncies i protestes via les xarxes socials.

El punt més àlgid –que ha desfermar el creixement de les protestes del poble xinès–, és el cas de censura i repressió al metge oftalmòleg Li Wenliang. El desembre aquest metge de 34 anys, que treballava a l'hospital de Wuhan, va ser el primer en advertir la presència i agressivitat del virus i va començar a enviar missatges als seus col·legues alertant la gravetat i els perills que s'estaven desenvolupant.

El 30 de desembre la primera alerta no va ser tinguda en compte. Pitjor encara, dies després de començar a conèixer-se el primer advertiment, funcionaris de l'oficina de seguretat pública (polícies) es van presentar a casa seva per advertir-lo que estava «cometent una falta greu». El van obligar a signar una nota on l'acusaven de fer «comentaris falsos» i de «pertorbar severament l'ordre social» (Clarín, l'Argentina 7/02/20).

Lamentablement el metge ja s'havia contagiats del virus i va acabar morint a mitjans del mes de gener, la qual cosa va provocar un impacte molt important. Avui és considerat un heroi nacional pel poble xinès a mesura que es va coneixent la seva lluita.

La dictadura, en negar el seu avís, probablement va aprofundir l'agreujament de l'epidèmia. Tal ha estat la repercussió d'aquests fets que

el Govern central va haver de destituir la cúpula del Partit Comunista de la província de Hubei i de la ciutat de Wuhan per tractar de contenir l'odi popular.

El coronavirus i la negligència capitalista global

No només és denunciàble l'actuació de la dictadura xinesa. Aquesta política forma part de la negligència del sistema capitalista imperialista mundial, que dificulta tota forma de resposta perquè s'eviti l'extensió de l'epidèmia i les pèrdues de vides al món.

Existeix una lluita entre els diferents països capitalistes –i en particular de les multinacionals de productes farmacèutics i laboratoris privats–, per ser els primers a descobrir una vacuna pel seu compte, tenir una patent i aconseguir més guanys amb la

venda d'aquest producte. Per exemple, el gegant farmacèutic britànic Glaxo Smith Kline (GSK) ja ha començat a elaborar un projecte. La carrera és veloç i el primer s'emportarà la «grossa» (Clarín, l'Argentina, 5/02/20).

S'ha arribat a un punt en aquesta degradant lluita en què el mateix director de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), l'etiop Tedros Adhanom Ghebreyesus, va acusar «alguns països rics d'estar endarrerint la transmissió d'informació per compartir sobre casos de coronavirus», reclamant major solidaritat internacional per a combatre l'epidèmia a la Xina (ídem, 5/02/20). L'OMS ha estimat que, com a mínim, no es podrà obtenir una vacuna fins d'aquí un any i mig.

Més enllà de l'abast de l'epidèmia, que tan de bo sigui el menor possible, hi haurà un agreujament de l'actual crisi econòmica capitalista. La gegantesca Xina està semi paralitzada. Es veurà afectat el comerç mundial i hi haurà una nova caiguda de la producció. Les multinacionals voldran fer pagar aquest cost als pobles del món. Els pobles han d'estar preparats per continuar enfrontant-los.

Més enllà de l'abast de l'epidèmia, que tan de bo sigui el menor possible, hi haurà un agreujament de l'actual crisi econòmica capitalista. Les grans empreses voldran fer pagar el cost de la caiguda de la producció als pobles del món. Seran aquests pobles que caldrà que estiguin preparats per continuar enfrontant-les.

14/02/2020

Miguel Sorans

Membre de la
direcció de la
Unitat
Internacional dels
i de les
Treballadores (UIT-
QI).

16/03/2020

I. Declaració de Lluita Internacionalista

Que la crisi del coronavirus no la paguem la gent treballadora.

Pla de xoc per salvar vides, no per defender els interessos capitalistes!

El Govern acaba de declarar l'estat d'alarma, mentre el contagi pel virus es multiplica i les borses s'enfonsen. La prioritat ha de ser contenir la propagació del Covid-19, sabent que això s'ha de fer en condicions precàries, després d'anys de retallades a la sanitat pública (9.000 milions d'euros entre 2009 i 2013) i als serveis socials. Però cal preguntar-se com encarem la crisi financera mundial que ha detonat la pandèmia, una crisi pitjor que la de 2008, i preparar-nos per afrontar-la.

El decret d'estat d'alarma

Després d'una etapa en què els governs minimitzaven els efectes de la pandèmia, ara les mesures de contenció arriben a una paràlisi global. El Govern del PSOE-Unidas Podemos ha declarat l'estat d'alarma, però per aplicar quina política? S'ajornen fins dimarts les mesures econòmiques, però ja s'anticipa que es facilitaran els acomiadaments temporals (ERTO), deixant milers de treballadors/es sense salari i sense definir en quina situació cobraran l'atur. Ja s'anuncia un allau d'ERTOs i, amb les reformes laborals en vigor, la

patronal pot acomiadar sense restriccions. Sabem que els ERTOS obren el camí a futurs acomiadaments en ERO, però CCOO i UGT pacten amb la patronal aquesta mesura.

Amb aquesta mateixa lògica de posar per davant els interessos capitalistes a la seguretat del i de la treballadora, es mantenen fàbriques i centres de treball oberts, i no només les que aporten matèries de primera necessitat. Quin és aquest confinament que permet seguir anant al treball? Tampoc es fixen mesures obligatòries de seguretat pels treballadors/es. És aquest menyspreu a la vida obrera -compartit pel Govern Conte- el que ha provocat una forta resposta en forma de vagues al nord d'Itàlia.

El decret d'alarma imposa una centralització en la qual el Govern central pren el control de totes les policies autonòmiques i locals, així com de les competències en Sanitat. En comptes de sumar tothom al voltant d'un pla, ja ha provocat l'enfrontament dels governs basc i català, autonomies que demanen mesures més enèrgiques en els

confinaments. Amb la reivindicació de la Constitució, la unitat d'Espanya i traient l'exèrcit al carrer, Sánchez demostra estar més preocupat per aturar crítiques des de la dreta del seu partit, de C's, PP i Vox, que de combatre el virus. Abascal l'aplaudeix. Rebutgem la militarització que inevitablement acompanyarà un augment de la repressió. Però què farà Unidas Podemos en el Govern, la suposada esquerra, més enllà de queixar-se?

Sanitat pública, sanitat privada

No hi ha dubte que és la sanitat pública qui fa front en primera instància als efectes de la pandèmia. Un sistema sanitari públic que ha estat doblement colpejat la darrera dècada aprofitant els vents de crisi amb fortes retallades i privatitzacions. Els centres sanitaris privats, i fins i tot alguns de concertats, no fan la prova de detecció del coronavirus ni hospitalitzen els infectats. El sector sanitari privat té a Catalunya 146 hospitals (el 69% del total) i 19.169 llits (56% del total). Ara, amb el decret d'alarma, es podran posar al servei de les decisions públiques, però a quin preu?

A la sanitat pública li manca personal i material per atendre una situació normal, amb llargues llistes d'espera, i ara ha de posar-se al capdavant de la contenció de la pandèmia. Les retallades maten. I ara ho veiem en forma agreujada.

El coronavirus és la gota que desborda el got de la crisi capitalista.

El dijous 12 de març es desplomaven les borses arreu. L'IBEX queia un 14'06%, la major caiguda de la història,

Milà un 16'92%, Frankfurt un 12'24%, el Dow Jones un 9'99%... Una sèrie de caigudes acumulades que superaven el 20% del valor de les borses en poc més de tres setmanes, després dels màxims de febrer. Mai, ni en el crack del 29, ni el 2008, la borsa havia caigut amb tanta rapidesa. Aquest cop, ni les promeses d'una enorme injecció de diners de la Reserva Federal dels EE.UU., del BCE i del Banc de Japó han fet canviar la tendència.

Només a l'Estat espanyol, les 35 empreses de l'IBEX han perdut un valor de 235.000 milions d'euros, és a dir, en el conjunt de borses del món estem parlant de bilions de dòlars i euros que han marxat del mercat financer. Pel coronavirus? No, fa temps que se sap que l'economia mundial s'ha mantingut aquests deu anys de crisi per la injecció des dels bancs centrals de bilions de dòlars i euros, que han dopat i permès petits creixements del PIB, però abans del virus, aquest impuls s'havia esgotat a la vegada que havia format noves bombolles financeres insostenibles.

Les conseqüències de la paràlisi i la crisi financera arriben amb molta força, i es repeteix la situació de la crisi de fa 10 anys, ara amb tots els estats endeutats fins les celles: salvar la patronal i els bancs amb diner públic i fer que la crisi la torni a pagar la classe treballadora o trencar amb la lògica del capital. Aquesta és l'elecció.

Davant les mesures del Govern central i autonòmic

Davant aquesta greu situació el que no pot passar és que siguin els i les treballadores que paguin les conseqüències. És per això que cal un pla de xoc que asseguri:

1. Que les mesures de confinament es preguin seguint estrictament criteris epidemiològics i no polítics ni econòmics. Els treballadors i

treballadores que no formin part dels serveis essencials s'han de poder quedar a casa per protegir-se sense perdre el seu salari ni el seu lloc de treball, com estan començant a imposar els i les treballadores de Mercedes a Gasteiz, o Planting Brap d'Igualada. Cap acomiadament: ni ERTOS ni EROs.

2. Que els treballadors i treballadores dels serveis que es considerin essencials comptin amb totes les mesures de protecció disponibles i s'ampliïn les plantilles perquè puguin treballar en les millors condicions possibles. També se'ls ha de garantir el suport que calgui per atendre les seves persones dependents.

3. **Inversions d'urgència en la sanitat pública:** reobrir els centenars de llits tancats en hospitals públics, augment de plantilles, estabilitat laboral, material adequat i suficient per atendre la pandèmia. Per tot això també cal intervenir –i eventualment nacionalitzar– no només la sanitat privada (que ha de posar tots els seus recursos a l'abast de les autoritats sanitàries sense cap contraprestació econòmica) sinó també els laboratoris i la recerca de la vacuna i els tractaments. El coronavirus no pot ser un negoci. Cal revertir les retallades i la privatització de la Sanitat.

4. **Control de preus dels medicaments i de tots els productes de primera necessitat,** per evitar l'especulació.

5. **Atenció social a tots els col·lectius més vulnerables,** sobretot la gent gran o en situació de dependència. Les persones sense papers i els refugiats no poden ser exclosos de cap recurs. L'accés a la **Sanitat i als serveis socials ha de ser universal. Prohibició de tot desnonament i garantia d'abastament d'aigua i electricitat** a tots els habitatges.

6. Tot això suposa molts recursos. Però **els diners hi són. Només cal decidir quines són les prioritats: no al pagament del deute,** que suposava, només en interessos, 31.398 milions d'euros el 2019, el 40% de tota la despesa sanitària. **Impostos especials a la banca i a les grans fortunes i nacionalització dels serveis bàsics.**

7. **Absoluta transparència informativa** i garantir el dret a la informació per què la gent pugui prendre decisions conscients i responsables.

A molts barris i poblacions s'han començat a constituir xarxes solidàries en les quals gent jove s'ofereix a ajudar la gent gran perquè es puguin quedar a casa i també fer suport als treballadors dels serveis essencials per atendre les persones dependents.

El coronavirus tapa avui la realitat de la profunda crisi econòmica del capitalisme mundial, que existia abans de la pandèmia. Tard o d'hora la crisi sanitària passarà però la que ens quedarà serà la de la xacra del capitalisme amb una nova onada de misèria sobre la classe obrera i les classes populars.

Cal preparar des d'avui una lluita contra aquest sistema perquè no ens facin pagar la nova factura. La despesa multimilionària que comportarà –a diferència de fa 10 anys– agafa uns estats endeutats fins al cap d'amunt. No hi pot haver cap treva. Cal constituir una plataforma de lluita: sindicats, entitats i organitzacions que responguin col·lectivament ara i també al carrer, tan aviat com es pugui. Ara, per exigir una resposta al virus que posi al davant els interessos de la gent treballadora. Després, per impedir que carreguin la factura sobre les nostres esquenes.

16/03/2020

23/03/2020

II. Declaració de Lluita Internacionalista

**Aturem el treball no essencial sense pèrdua de salaris ni de llocs de treball.
Govern PSOE-IU-Podemos: salvar bancs, empreses i el règim!**

Creix el nombre d'infectats a 33.000 i més de 2000 morts a l'estat espanyol. A Madrid el sistema sanitari està desbordat i Catalunya o el País Basc van al darrere. No s'estan prenent mesures a l'alçada d'emergència sanitària. Després del decret d'alarma el Govern Sánchez-Iglesias presentava un paquet de mesures econòmiques, però aquestes prioritzen la banca i les empreses i no pas la gent treballadora. La crisi capitalista s'aprofundeix i la volen fer recaure sobre els de sempre. Una crisi agreujada avui perquè hi ha un cost en vides i perquè la caixa de l'Estat està buida (97,9% del PIB de deute). En el pla del govern espanyol no hi ha cap mesura decidida que posi per davant la vida: ni es paralitza l'activitat no essencial –com ha decretat avui Itàlia després de setmanes de vagues–, ni es prohibeixen els acomiadaments, ni hi ha una protecció dels i les treballadores

Les retallades en sanitat maten.

El virus continua en escalada a Madrid, enmig del caos i la impotència. Amb hospitals públics col·lapsats i la ràbia a les dents d'infermers desbordats... Mentrestant, segueixen els trens plens per anar a treballar. Moltes són ja les famílies que han perdut o tenen internat a algú, entre els 1.263 morts (més de la meitat de l'estat) i els més de 10.500 infectats. Compartim la preocupació dels treballadors i treballadores i ens solidaritzem amb les famílies de les víctimes

i amb tots els qui treballen en primera línia i s'exposen per aturar l'epidèmia. Aquesta angoixa, podia tenir pal·liatius?

Les diferències entre les dades d'estats demostren la política criminal de retallades en Sanitat d'aquest últims 12 anys, des de crisi financera de 2008. Alemanya compleix les recomanacions de la OMS amb 35 llits d'intensius per 100.000 habitants, a l'estat espanyol en són 12, un terç! I el nombre de respiradors per cada 100.000 habitants, és 1/6 part dels de la sanitat alemanya. Això explica perquè, amb un nombre similar d'infectats/adès a Alemanya hi ha un setantena de morts, mentre que l'estat espanyol superem els dos milers.

També colpeix la comparativa de la letalitat (relació de mort sobre els casos detectats) en funció de les proves de diagnòstic fetes – inversió a curt termini– per avançar el tractament i evitar el contagi: a l'estat espanyol 642 proves per milió habitants, i una letalitat del 5,1%, mentre que Noruega amb 8.000 proves per milió es d'un 0'4% o Corea del Sud amb 6.000 és del 1'1%.

Les mesures econòmiques del Govern Sánchez-Iglesias: prioritat salvar els bancs i l'IBEX

Dimarts 17, Sánchez anunciava un pla de 200.000

M euros per «ajudar la gent». Però d'aquests, 100.000 són per una línia d'aval per a crèdits a empreses, i per tant, només es mouran per a garantir als bancs el retorn de diners a l'interès que vulguin posar, quan el BCE els presta a cost 0. Un negoci rodó, com ja va passar durant l'anterior crisi.

Es blinden les empreses de l'IBEX. La caiguda borsària ha colpejat la capitalització de l'IBEX 35 i per blindar-les, el govern ha «reformat la normativa sobre inversions exteriors per impedir que empreses de països de fora de la UE puguin fer-se amb el control d'entitats espanyoles en sectors estratègics».

Primer el negoci, després la salut obrera. El Govern, que assegura que el confinament és la millor manera de contenir el virus, obliga els treballadors/es de fàbriques que no són essencials, a seguir treballant. I si no hi ha negoci, el Govern ajuda a les empreses, facilitant acomiadaments «temporals», agilitzant els ERTOS, que es resolen en una setmana «per força major», i amb ells, l'estat passa a pagar els sous retallats a un 70% del sou base.

A dia d'avui afecten ja a 247.000 persones només a Catalunya, i a nivell estatal, es calcula ronden els 500.000 i arribaran al milió.. No hi ha prohibició d'acomiadaments, com van aconseguir amb la lluita a Itàlia, tampoc nacionalitzacions com la d'Alitalia. No trobarem protocols obligatoris de seguretat per qui ha d'anar treballar, ni mecanismes per protegir els treballadors/es més precaris que es queden directament al carrer, perquè se'ls rescindeixen els contractes. O són de tan poques hores o dies, que l'atur es torna inútil, com passa amb les treballadores del SAD – Servei d'Atenció Domiciliària– o les kellys.

L'«escut social» que anuncia el vicepresident Iglesias suposa un fons de 600 milions (0'3% del paquet), dels quals 300 milions venen de flexibilitzar la despesa dels ajuntaments amb superàvit el 2019, i només 300 seran transferències a les autonomies per prestacions bàsiques. Uns diners insuficients i que no resolen les necessitats mínimes de les persones vulnerables. S'ha aprovat una moratòria de pagament de les hipoteques, quan la majoria de desnonaments són de lloguers. També s'assegura que no es tallaran els subministraments bàsics de llum i aigua, però no queda clar a qui ni si s'acumularà el deute.

El paquet econòmic del govern PSOE-IU-Podem s'inscriu en el del BCE.

Lagarde es comprometia a injectar 750.000 M euros, per a ser utilitzats en línies de crèdit als bancs i per comprar deute dels estats.

Un virus no es mata a canonades: ni recentralització ni militarització

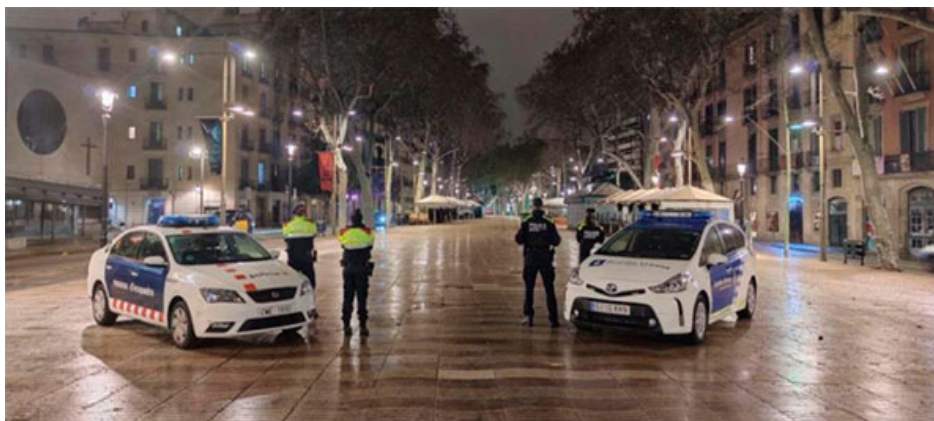
El desplegament de l'exèrcit al carrer és un intent del govern de girar la truita. De posar el focus en la lluita mèdica contra el virus, ara l'enemic el tenim a casa: la gent. És contradictori que es concentri l'atenció en la gent que es mou a una segona residència el cap de setmana, mentre són centenars de milers les i les treballadores obligades cada dia a anar a la fàbrica. Però el llenguatge de guerra està al servei de dividir-nos, de buscar l'enemic entre nosaltres, de desconfiar del veí i buscar aquell que no ha complert amb el confinament, a anular la crítica, obeir a les forces de l'Estat...

És una nova versió de la «guerra contra el terror», de Georges W. Bush. Rodes de

premsa amb els militars condecorats, i un rei corrupte presidint una comissió de seguiment de la crisi... La militarització augmenta la repressió, la retallada de llibertats, i també està al servei de la recentralització i, de facto, l'anul·lació dels autogovernos.

També volen blanquejar l'exèrcit que s'empassa més del doble que sanitat en els PGE 2019 (8.500 milions d'euros davant dels 4.300 de sanitat, i si mirem des de 2008, a l'exèrcit s'han destinat 206.745 milions). En 48 hores van desplegar 2.600 efectius en 48 localitats, amb una despesa que no s'ha fet pública. I és més escandalós que sigui el Ministerio de Asuntos Sociales y Agenda 2030 de Pablo Iglesias, qui renta la cara a l'exèrcit i obre la porta al desplegament de les UME (Unidades Militares de Emergencia), per la desinfecció d'IFEMA a Madrid a petició de l'alcalde del PP, com ha demanat també Ada Colau, a la Fira de Barcelona per a instal·lar sense sostre.

No hi ha treballadors o treballadores municipals, d'empreses de desinfecció o aturats que ho puguin fer? A Roda de Ter ho estan fent, també la Brigada Municipal de Tàrraga en tots els espais necessaris... i així a molts pobles de Catalunya. Tampoc han servit per muntar hospitals de

campanya: el de Vielha, ho farà el Conselh Generau d'Aran, el de davant del CAP d'Igualada, el Servei d'Emergències Mèdiques i a Madrid Metges Sense Fronteres.

El blanqueig del règim per part de IU i Podemos no podia ser més profund: primer aplaudiments al rei, després, treure l'exèrcit al carrer,... i per si queden dubtes, quan el PP i C's es posen al servei d'aquest pla, i Abadal aplaudeix la militarització i recentralització, Echenique afirma en seu parlamentaria «Per primera vegada en molt de temps, estic orgullós del meu Govern».

No, la lluita de classes no s'atura amb el coronavirus: al contrari, es tensa. Dins del nostre país, com assenyalàvem més amunt, i fora. Perquè el mateix Sánchez ahir reconeixia les dificultats per aconseguir les proves, per la lluita fratricida entre els estats europeus. I, veurem com respon l'imperialisme i les burgesies europees, davant de l'extensió que ja hi ha del virus a l'Àfrica, o a Síria o Gaza, on ja s'han declarat el primers casos. Al virus no se'l mata a canonades ni dins ni fora: només la sortida col·lectiva i solidària, internacionalista, resoldrà la pandèmia.

O ens organitzem per a donar una resposta o seguirem omplint les butxaques dels de sempre i incrementant la nostra precarietat i pobresa

La crisi del coronavirus ha posat al damunt la taula la importància de la sanitat pública. Les mostres d'aquests reconeixement són diàries. Cal exigir un pla d'emergència sanitària amb fortes inversions a la sanitat pública, que ha estat el pal de paller de la contenció del virus: equipaments, contractacions estables de personal sanitari... No es pot permetre negoci amb les proves, que es paguen a 300 o 400 euros en el sistema privat, o que prioritzen

futbolistes o polítics a la gent més necessitada i personal sanitari. Cal una nacionalització immediata sota control dels treballadors/es i sanitaris de la sanitat privada i els laboratoris. I si calen respiradors, mascaretes, bates, i equips de seguretat, cal redirigir la producció d'empreses del metall, confecció i tèxtils cap a la seva fabricació. Cal incloure en aquest pla els serveis socials i d'atenció a les persones dependents, gent gran...

Cal organitzar el suport més ampli a les lluites contra ERTOS i acomiadaments. Així, el manifest dels treballadors contra l'ERTO d'ALSEA-Zena (que inclou Starbucks, Domino's Pizza, Burger King, o Hollywood Foster's...) de 22.000 treballadores, acceptat per CCOO i UGT. Però aquesta empresa el 2018 va tenir més de 102 milions de beneficis! Cal aturar els acomiadaments –també els temporals–: si cal aturar la producció, que es donin llicències retribuïdes. I com fa la secció sindical de la CGT davant l'ERTO de 17 conductors d'ambulància del Transport Sanitari de Catalunya (TSC), exigir l'expropiació d'aquelles empreses que avantposen el benefici a un servei social necessari i que govern comenci el procés per «recuperar la gestió i la titularitat de tots els serveis sanitaris externalitzats els darrers anys». L'empresa ha retirat l'ERTO.

Al nord d'Itàlia les vagues espontànies que es van declarar a les fàbriques van ser determinants per aconseguir la prohibició d'acomiadar els propers dos mesos, i per decretar que només siguin els serveis essencials els qui treballin. O, com han començat a fer, els i les treballadores de SEAT produint respiradors, cal donar suport a una reestructuració productiva, sota el control de treballadors i treballadores.

Però també el clam popular contra la Monarquia que es va deixar sentir amb una forta cassolada no només a Catalunya –que no seria la primera– sinó també a Madrid, amb un Corona Ciao que es corejava des dels balcons. Es intolerable la corrupció amb total impunitat de la casa reial, amb la necessitat de recursos de les classes populars.

Com a **Lluita Internacionalista** estem participant de plataformes com l'acord per un pla de xoc a nivell estatal, o la plataforma «que ningú es quedi endarrere» i la Plataforma 3 d'octubre a Catalunya. Necessitem no només un espai de denúncia sinó també un lloc per amplificar i coordinar les lluites. **Ens hem de preparar per respondre i organitzar-nos –també internacionalment– avui contra urgència del virus però també preparar-nos per demà, quan acabin els confinaments i la pandèmia, perquè la lluita de classes s'aguditzarà inevitablement.**

Fons per la Sanitat pública.

Nacionalització de la sanitat privada i de les grans empreses relacionades amb sanitat, laboratoris i estratègies.

Intervenció de la producció: empreses de l'automòbil reconvertides per fabricar respiradors, o les tèxtils per a Mascaretes i bates... Tots i totes amb les condicions de seguretat necessaris.

Cap acomiadament: ni ERTOS ni rescissions de contracte.

Cap desnonament.

Fora militars dels carrers.

Per una sortida internacional al servei dels i de les treballadores.

Fora la Monarquia.

23/03/2020

LI

28/03/2020

Extractes de la declaració de la UIT-QI

Que la crisi del coronavirus la paguin els capitalistes! No la classe treballadora i els pobles!

Crida internacional

El món està patint una calamitat. S'expandeix la pandèmia del coronavirus sense control. Hi ha centenars de milers d'infectats i milers de morts. El que està passant en el món és una cosa inèdita. Es tanquen les fronteres, milions de persones i països són posats en quarantena. Es posa en evidència la crisi dels sistemes de salut sota el capitalisme. Hi ha forts elements de caos. El pànic i la incertesa creixen en milions de persones no només per la por al contagi sinó també perquè hi ha una gran desconfiança en els de dalt, en els governs i règims capitalistes. Els Trump i els Bolsonaro, per exemple, segueixen minimitzant el coronavirus.

El coronavirus pot afectar qualsevol. Però els que més pateixen, i patiran les conseqüències de la pandèmia són les i els treballadors, els sectors populars, els explotats i oprimits del món. S'està patint amb pèrdua de vides, però també hi ha les conseqüències socials sobre els pobles.

(...) La destrucció ambiental capitalista és també un factor que afavoreix les noves malalties infeccioses. (...) Aquest és l'abisme a on ens porta el capitalisme. Mai com ara es ratifica la disjuntiva històrica de Socialisme o Barbàrie.

(...) **Des de la UIT-CI cridem a lluitar per un pla global d'emergència obrer i popular:**

Que es bolquin fons urgents per augmentar substancialment els pressupostos de salut per atendre l'emergència sanitària. **Fons per a, entre altres mesures, ampliar i millorar les**

instal·lacions sanitàries, augmentar el salari a tots els professionals de la salut, fer noves contractacions, que es donin tractaments gratuïts per a tots i que hi hagi equips sanitaris i de neteja per a tothom.

Que els fons per a l'emergència sanitària surtin d'**elevats impostos progressius als grups empresarials**, al capital financer i que **es deixin de pagar els deutes externs**.

Per un **sistema nacional de salut únic i estatal**, amb consultes, tractaments i medicaments gratuïts pagats per l'estat i administrats pels usuaris, metges, treballadors i professionals del sector. Per la nacionalització de la sanitat privada, dels laboratoris d'especialitats mèdiques i que passin a funcionar sota el control de les i els treballadors i científics de la salut i la medicina.

Formació en tots els llocs de treball de **comitès d'higiene i salut**, amb poder per implementar l'aturada de tasques en totes aquelles activitats no essencials o que no comptin amb les mesures de seguretat necessàries. **Control de preus dels medicaments i de tots els productes de primera necessitat** per evitar l'especulació.

Reorganització general de la producció en funció de les necessitats de l'emergència sanitària, sota control obrer.

No a l'ús del coronavirus per a mesures de militarització o per coartar llibertats i el dret a

la protesta. Defensa sense restriccions de les llibertats democràtiques.

Prohibició d'acomiadaments i suspensions. Repartiment de les hores de treball disponibles entre tots els treballadors amb el mateix salari. No a les rebaixes salarials. Implementació d'una assegurança per als aturats, els autònoms i els milions que treballen sense contracte ni drets laborals.

Per enfrontar la crisi actual del coronavirus i el que vindrà després de la pandèmia, **convoquem a la més àmplia unitat d'acció** de les organitzacions obreres, populars, de la joventut, del moviment de dones, el moviment en defensa de l'entorn, com de l'esquerra anticapitalista i socialista, per coordinar un **moviment de lluita internacional pel pla d'emergència obrer i popular en la perspectiva de la lluita a fons per acabar amb aquest sistema capitalista-imperialista i imposar governs de la classe treballadora i el poble.**

28/03/2020

Unitat Internacional
dels i les
Treballadores -
Quarta Internacional
(UIT-CI)

Article complet a www.uit-ci.org

30/03/2020

III.a. Declaració de Lluita Internacionalista

No n'hi ha prou amb aplaudiments. Tots els recursos al servei de frenar l'epidèmia!

La pandèmia de Covid-19 continua propagant-se arreu del món, i s'han superat ja els 700.000 contagis i els 34.000 morts. A l'Estat Espanyol, oficialment s'apropen a 86.000 contagis i es superen els 7.000 morts, però la xifra real és el doble segons personal del Ministeri de Sanitat, que reconeix que només es compten els morts a qui es fa la prova. I com fa temps que advertien molts especialistes, el sistema sanitari dels hospitals de Madrid s'han saturat per l'allau de pacients en estat molt crític. A Catalunya i el país Basc passarà el mateix en els propers dies. Inexplicablement -o no, per afavorir la patronal- el govern del PSOE-Unidas Podemos ha trigat tres setmanes a paraitzar l'activitat econòmica no-essencial: oficialment es demanava que tothom es quedés a casa, sota amenaça de multa, mentre cada dia desenes de milers de treballadors i treballadores havien de sortir de manera innecessària a treballar exposant-se al virus. Finalment Sánchez i Iglesias s'han decidit a aturar l'activitat no essencial fins al 9 d'abril amb permisos retribuïts que s'hauran de recuperar, com si això fossin unes vacances.

Els governs, tant el de Madrid com el de la Generalitat de Catalunya, s'omplen la boca d'hipòcrites lloances al personal sanitari, que aquests dies està fent un esforç titànic

treballant a preu fet per salvar vides. Però infermeres, auxiliars, metges, administratius, treballadores de neteja, tècnics, personal de logística, cuina i manteniment dels hospitals no han de ser herois: han de tenir garantit tots els mitjans materials i humans per treballar en una situació d'emergència.

protecció necessaris. Les llàgrimes de cocodril del ministre Illa lamentant-se sobre el funcionament del mercat mundial són paraules buides per no assumir responsabilitats. No, els sanitaris no han de ser herois, i aquest govern els ha enviat a la "guerra" (com tant els agrada dir) amb les mans buides.

Les xifres de morts es dispararan en els propers dies i setmanes i moltes s'haurien evitat amb una sanitat pública més forta, com passa a Alemanya (que amb 50.000 casos ha tingut 325 morts), i si hi hagués hagut més capacitat de reacció amb la realització de proves. Cal abocar tots els recursos econòmics, industrials i humans a frenar l'epidèmia.

L'escàndol dels tests ràpids defec-tuosos que el govern espanyol va comprar

a una empresa xinesa sense homologació costarà moltes vides: l'experiència dels altres països demostra que és clau fer proves massives per frenar el contagi, però aquí es van comprar tard i malament. Tenir-les hauria salvat també moltes vides a les residències de gent gran.

La Unió Europea s'ha posat d'acord per salvar els bancs, les grans multinacionals i els estats amb una injecció de 750000 milions d'euros, però és incapaç de fer un pla solidari d'emergència sanitària

i els estats competeixen entre ells pels medicaments i recursos.

Ara cal improvisar perquè les coses no s'han fet bé. Cal multiplicar la capacitat dels hospitals amb llits, reobrint les plantes tancades i més personal nacionalitzant la sanitat privada -com han fet a Irlanda-. És inadmissible que molts hospitals privats (a Catalunya són el 69% del total i tenen el 56% dels llits) encara tinguin llits, quan la sanitat pública està desbordada i calen hospitals de campanya.

És escandalós que mentre a la pública s'estan fent crides a mobilitzar jubilats sanitaris i estudiants, a la privada es volgués fer un ERTD de 28.200 professionals, només aturat amb el decret del 27/03 que els va prohibir explícitament, en tant que són serveis essencials. El criteri del guany segueix prevalent en plena pandèmia, per això cal nacionalitzar-la, absorbint el personal, donant estabilitat als i a les treballadores públiques i completant amb les contractacions que calgui.

contagi dins les cases, cal oferir hotels també per al descans del personal de primera línia. Cal nacionalitzar la indústria farmacèutica i tots els laboratoris de recerca per trobar un tractament i una vacuna el més aviat possible. Cal, en definitiva, posar les vides per davant dels interessos capitalistes i nacionalitzar els sectors estratègics sota control dels seus treballadors i treballadores per assegurar que aquesta és l'única prioritat.

Particularment greu és la situació a les residències de gent gran, col·lectiu de risc més vulnerable davant el virus. A les infinites denúncies de manca de recursos -que aquí són particularment necessaris- s'afegeix que es tracta d'un sector terriblement privatitzat, precaritzat i feminitzat. A Catalunya les places públiques no arriben al 10%, hi ha manca de personal, ràtios molt elevades i en molts casos manca d'espai per garantir la distància i aïllament en cas de contagi. Només fa

El virus no mata tothom per igual

Encara es desconeixen moltes coses sobre el SARS-Cov2, el virus que provoca la malaltia, però, a banda de la gent gran i del personal sanitari, ja sabem que afecta més a la gent treballadora. No és casualitat que, a Barcelona, Roquetes (Nou Barris) és el barri que té més positius per coronavirus en relació a la seva població, seguit de Trinitat Vella, tots dos barris obrers, mentre que Sant Gervasi és el barri amb menys casos per habitant.

La classe treballadora, amb un estat de salut previ pitjor i condicions d'habitatge més difícils que compliquen o fan impossibles les mesures de distanciament, és més vulnerable. Més quan a sobre s'ha vist més exposada perquè se l'ha obligat a anar a treballar i la majoria ho fa en transport públic.

I queden encara altres col·lectius vulnerables, com els immigrants, amb condicions encara pitjors. Les lamentables imatges dels campaments de jornalers a Huelva recorden la urgència de la regularització immediata dels sensepapers perquè puguin accedir al sistema sanitari, a la feina i prestacions d'atur, i a habitatges segurs com s'ha fet (parcialment) a Portugal.

Els espais de confinament per a les persones sense sostre han de garantir la seva protecció i la dels i les professionals dels serveis socials que les atenen. I per a que així sigui, la millor garantia són els espais individuals, no pas les sales comunes que han previst els i les responsables polítiques a la Fira de Barcelona.

Aquestes reivindicacions d'inversions en el sistema sanitari públic no són només pel temps que duri l'epidèmia. Estem en temps de pressupostos i la lluita per uns serveis públics forts no ha de tenir treva.

Cal intervenir la indústria per fabricar respiradors i proveir de material de protecció al personal sanitari i també a l'assistencial i els treballadors de les residències i de serveis socials que continuen fent l'atenció domiciliària, cal medicalitzar hotels per aïllar els casos lleus i evitar així el

uns dies que el govern de la Generalitat ha permès que les persones grans no contagiades puguin marxar de les seves residències sense haver de perdre la plaça. Tot plegat és, sens dubte, un dels problemes més grans arreu de l'Estat.

- Tots els recursos per a la sanitat pública. Reobertura de plantes d'hospital tancades, contractacions de personal amb estabilitat laboral. Reversió de les retallades. Gestió sota control dels treballadors i treballadores. Material de protecció per a tot el personal exposat al virus.

- Nacionalització de la sanitat privada. Absorció de

les plantilles en la sanitat pública. Xarxa pública única.

- Titularitat pública i gestió directa dels serveis socials. Internalització de les treballadors/es a les administracions responsables d'aquests serveis.

- Comitès de salut en tots els centres de treball de serveis essencials.

- Nacionalització i recursos per a la recerca i laboratoris.

- Respostes d'emergència a càrrec dels professionals del SEM, bombers o altres serveis de protecció civil, enlloc dels militars.

30/03/2020

LI

III.b. Declaració de Lluita Internacionalista

Militarització i llei mordassa sota l'estat d'alarma

En els 15 dies d'estat d'alarma hi ha hagut 216.326 multes - més que les 150.000 d'Itàlia en un mes- i 1.849 detencions. Gairebé la meitat de les detencions són de la Policia Nacional. El ministre d'Interior anunciava que reforçaran amb l'exèrcit les patrulles de Policia Nacional i Guàrdia Civil.

La Direcció General de la Policia en una nota informativa interna recomana prioritzar l'aplicació de la Llei de Seguretat Ciutadana, coneguda com a Llei mordassa, per considerar-la "àgil i contrastada"(1). La major part d'aquestes multes són per l'article 36, que preveu multes de fins a 30.000 euros per "desobediència o resistència a l'autoritat" o "negativa a identificar-se". S'aplica sense un protocol precís i a discrecionalitat de la força repressiva. La

declaració d'estat d'alarma encara preveu penes superiors, de fins a un any de presó i 600.000 euros de multa pel Codi Penal. I per si la Llei mordassa no fos suficient, la nova "Llei mordassa digital"

(amb l'abstenció d'Unidas Podemos) ara es completa amb el control directe dels moviments de cada persona que són els geolocalitzadors dels mòbils, sense necessitat de que es doni consentiment.

El Govern PSOE-Unidas Podemos, que es va comprometre a derogar la Llei mordassa, avui en dia l'aplica a discreció. El 2018, amb el govern del PP, es van posar 48.922 multes. Només fa un mes, l'11 de febrer, el ministre d'Interior declarava la Llei mordassa "fallida" i que la seva aplicació havia "col·lapsat les delegacions del Govern amb denúncies". Pedro Sánchez afirmava: "Avançarem en drets, derogant la 'Llei mordassa', perquè cap societat realment lliure persegueix la llibertat d'expressió".

Els generals condecorats -en una imatge franquista

clàssica- prenen el protagonisme als metges i científics fent una vegada i una altra crides patriòtiques a la unitat i a la disciplina militar, posant el focus en la denúncia de veïns (els Mossos d'Esquadra demanen a la població que se'ls faci arribar les denúncies), a qui s'identifica -en el llenguatge de guerra- com enemics. S'eleva a la categoria d'herois a les forces armades i als cossos repressius amb la impunitat que els atorga la Llei mordassa.

Ningú s'estranyarà de que, en aquest context, hi hagi infinitat de denúncies i vídeos que recullen situacions humiliants i detencions amb violència policial. També denúncies - com la de SOS Racisme- contra la proliferació d'abusos policials contra la població migrada. L'estat d'alarma es transforma -amb la Llei mordassa- en un estat d'excepció perquè la resposta del Govern de PSOE-Unidas Podemos anteposa el control de la gent a la dotació de mitjans per afrontar l'emergència sanitària.

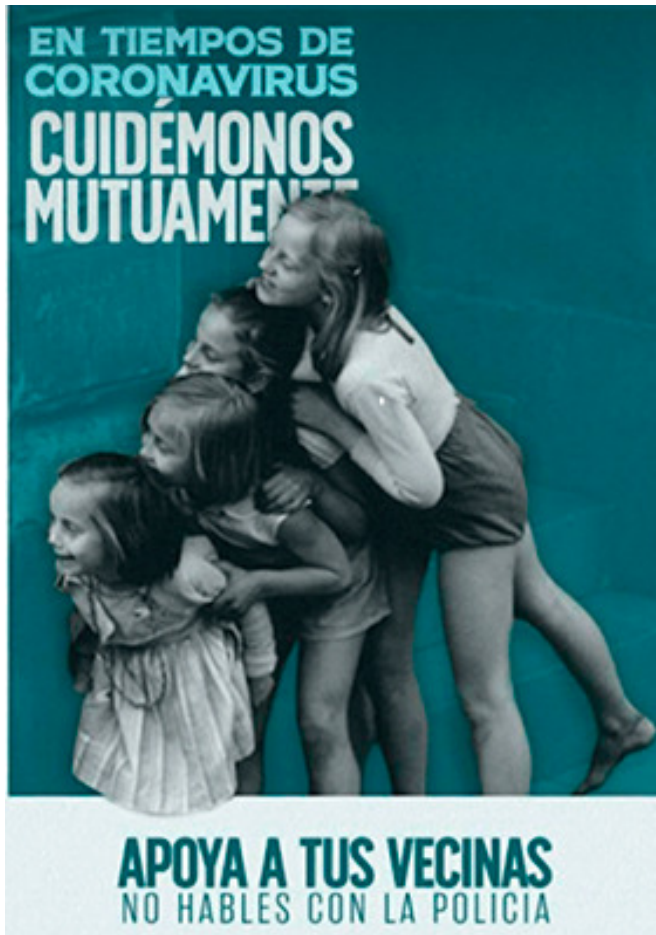
Ada Colau: militars o bombers?

Públicament la ministra titular de Defensa, Margarita Robles, emplaçava Pablo Iglesias a que activés les peticions d'intervenció de les forces armades. Així ha estat a Barcelona: el 23 de març, l'alcaldeessa Ada Colau, de Comuns-Podem, agràia a la Unitat Militar d'Emergències (UME, que va fer un desplegament de 85 efectius, prescindibles per l'ocasió) la seva col·laboració per construir, en un dels pavellons de Fira de Barcelona, un centre per persones sensesostre. A

diferència de París, on s'ha acollit els sensesostre en hotels, el Govern de Colau, en una ciutat amb més de 70.000 places hoteleres, ha optat per aquest macrocentre, que es pot convertir en una bomba de relotgeria sanitària i social, i al qual molts sensesostre es resistiran a anar voluntàriament (el mateix passa amb un dels

li l'ordre per tal que siguin activats.

També la Generalitat ha demanat la intervenció de la UME per la desinfecció d'un centre de menors. L'entrada de l'exèrcit a Catalunya és una provocació i un intent de blanquejar les institucions del règim.

El virus de la militarització

S' e s t à b l a n q u e j a n t l'exèrcit en aquesta crisi, quan el que cal és denunciar que el seu cost és de més del doble del que s'inverteix en Sanitat, centenars de milers de milions d'euros que avui haurien estat necessaris pel sistema públic de salut.

Amb els discursos militars i repressius es fomenta la desconfiança entre veïns, la delació, l'individualisme i la por. Es potencia l'aplaudiment de l'acció policial, i qualsevol que defensés a qui ha estat reprimat pot

pavellons d'IFEMA a Madrid).

El dia següent, tres sindicats (CCOO, CSC, CGT) i fins a deu entitats de bombers, es dirigien mitjançant una carta pública a l'alcaldeessa Ada Colau reclamant una major implicació i sentint-se "infrautilitzats". Diuen: "estem altament qualificats/es pel que ara mateix necessita la ciutat, som coneixedors de la logística sanitària, sabem treballar en equip, i com molt bé sap -li recorden-, la ciutadania confia en nosaltres". La carta segueix, disposant-se a doblar horaris, guàrdies... sense deixar de realitzar tasques ordinàries. I acaben demanant-

ser al seu torn multat o detingut. Es posa en el punt de mira al veí, quan és molt més gran la responsabilitat dels empresaris o del Govern, que fins l'últim moment han mantingut obertes les empreses i han obligat els i les treballadores a sortir al carrer. Es trasllada la culpabilització a la gent, quan l'únic culpable es l'estat i els seus governs, que estan responent tard i malament a la crisi sanitària, que van desmantellar la sanitat pública, que van omplir les butxaques de la sanitat privada, que no es van preparar per enfrontar la pandèmia fins que la vam tenir a sobre.

Però el Govern no només tem el present de la pandèmia, sinó què vindrà després. I la militarització serà el pont entre els plans de confinament i els plans de reconstrucció posteriors, sempre apel·lant a l'excepcionalitat i a la unitat. L'objectiu d'aquests plans serà que paguem la crisi els i les treballadores.

El poder s'enroca i es recentralitza, i al seu servei no només hi ha el PSOE, també Unidas Podemos i IU. Pablo Iglesias (14 d'octubre de 2014) afirmava que la Llei mordassa vulnerava drets fonamentals i afegia: "Quan la casta se sent acorralada recorre a lleis repressives. Estan nerviosos i volen retallar la democràcia". La classe dominant, la casta d'Iglesias, es prepara per una escalada de la lluita de classes certament imprevisible, la del post coronavirus. És cert que està nerviosa i vol retallar la democràcia. Potser, quan arribi el moment d'aquestes confrontacions decisives, Iglesias i Garzón no estaran al

Govern i veiem fórmules de govern d'unitat nacional, és a dir, de lluita aguda entre classes, amb la col·laboració del PSOE i el PP. Però IU i Podemos ja hauran fet la feina bruta a la casta.

Desmilitarització i treball col·lectiu

La unitat entre les treballadores ha estat sempre el principal instrument per afrontar situacions de crisi. Quan els bombers destaquen la confiança que té la ciutadania en ells, en oposició a la policia i més encara a l'exèrcit, saben que aquest és un element central per mantenir la col·laboració, i que és la base de la veritable unitat.

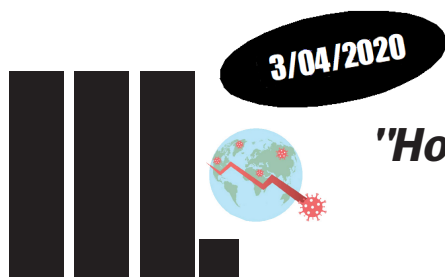
Però hi ha nombrosos exemples de solidaritat des del primer moment. Ha estat fonamental entre veïns en l'ajuda a la gent gran i amb més dificultats, però serà vital i decisiva a la sortida de la crisi. No hi haurà treva, i intentaran retardar el màxim que

recuperem els drets de manifestació i reunió. Com prescindiran aleshores de la Llei mordassa que tant han aplicat? Ens voldran retornar a una altra situació d'excepcionalitat?

Però no podem deixar les coses així. El clamor per tal que els pressupostos consolidin la sanitat pública no pot apagar-se ni un moment. El mateix que la crisi, que ja està instal·lada, han de pagar-la els capitalistes. Ens estarem jugant el futur. Un futur que s'estarà lliurant al mateix temps en nombroses parts del món, perquè el capitalisme ha globalitzat el problema i també està internacionalitzant la solució. **Avui és més urgent que mai construir un partit revolucionari i una internacional.** Perquè aquesta crisi ha tornat a posar sobre la taula la disjuntiva de tota la humanitat: **socialisme o barbàrie.**

30/03/2020

LI

III.c. Declaració de Lluita Internacionalista

"Ho aturem junts" i "ningú queda enrera"?

NO, el Govern carrega la crisi sobre els i les treballadores

Si una cosa resumeix la política del govern PSOE-Unidas Podemos al servei del capital, fins i tot a costa de vides, han estat les dues setmanes (fins el 29/03/20) que ha trigat a decretar la "hibernació" de l'economia amb el tancament de les empreses no-essencials, mentre s'anaven sumant víctimes. I fins i tot han mentit anunciant la prohibició dels acomiadaments, quan n'hi havien 300.000!. La complicitat de CCOO i UGT, signant els ERTOS per raons tècniques i acords en la majoria dels de força major (Renault, Volkswagen Navarra, SEAT,...) s'arrodoneix quan davant del confinament total, demanen als i les treballadores "Esforç, responsabilitat i treballar més". La cirereta del pastís va ser dimarts 31, quan PSOE-Unidas Podemos, ni decreta la moratòria dels lloguers, ni una solució als temporals que han quedat pel camí. Fins aquí governs, estatal i autonòmics, i els sindicats majoritaris, han fet que la crisi del coronavirus la paguem nosaltres. Cal dir prou!!

Quatre maneres en que treballadores del mateix sector, paguin la pandèmia:

a. Víctimes d'ERTOs: al rescat de l'empresa, sobretot la gran amb beneficis

En lloc de prohibir els acomiadaments, el govern PSOE-Unidas Podemos, amb l'aplaudiment de la Generalitat, amb el decret RDL 8/2020, ofería a les empreses ERTOS que els permeten traspasar els sous a l'Estat en 5 dies, fos per resolució o per silenci administratiu els de força major. Això es completa amb una retallada de sous al 70% de la base

reguladora (amb els topalls que marca el SEPE) i exoneracions a les cotitzacions socials per a l'empresa. Ja són 200.000 els ERTOS iniciats, i es calcula que afectaran més d'1,5 milions de treballadores (a 31/03/2020, afectaven a 547.837 treballadores a Catalunya, 187.000 a País Valencià, 51.213 a Euskadi, i Andalusia s'havien presentat quasi 60.000 expedients...). CCOO i UGT a més de cridar-nos a treballar i esforçar-nos, han signats tots els de raons tècniques econòmiques, organitzatives o de producció i acords que avalen molts dels de força major.

Però a més, més de 140.000 treballadores ho són a grans empreses amb beneficis milionaris, que haurien d'haver cobert la totalitat dels sous i no només els simbòlics rentats de cara de donar mascaretes o llençols mentre aplicaven ERTOS. Així Inditex -en mans d'Amancio Ortega, que cobra 900.000 vegades el salari mínim, i que va declarar 3.639 milions en beneficis el 2019- planteja ERTOS per 25.000 treballadores si el confinament s'allarga més enllà del 15 d'abril: els qui tenen contractes temporals ja han rebut una carta comunicant que ni es renovaran ni es podran acollir a l'ERTO. El mateix amb Renault: 2.900 milions de beneficis (ERTO de 11.649 treballadors); Asea: 102 milions (ERTO de 22.000); El Corte Inglés, 258 milions (ERTO de 26.000); IKEA: 1.817 milions (ERTO de 6.000); HyM; Iberia, Vueling (IAG), Ryanair, Calzedonia, Mediapro, Decathlon, Mango, ... Tots amb beneficis milionaris i ERTOS per a la majoria de les respectives plantilles.

Els ERTOS es pagaran amb diners públics dels nostres impostos, però no els seus, perquè, per exemple Inditex, desvia els beneficis en 19 societats en paradisos fiscals, IKEA, multada per Hisenda per evasió... les 134 grans multinacionals de matriu espanyola, que al 2016 van

declarar un benefici de 91.894.000 euros, van pagar en impostos a tot el món, un 12,6%.

Ja vam denunciar fins a quin punt primen els beneficis quan fins i tot es va haver d'aturar un ERTOS de 28.000 treballadores de la sanitat privada en un moment com aquest. Però podem seguir, perquè empreses de transport de viatgers subvencionades, també pretenien fer-ho. Així com les 25.000 treballadores de menjadors escolars a Catalunya, degut al canvi de posició del govern de la Generalitat que no garanteix el

en que els qualificava d'improcedents, no nuls, és a dir, que a l'empresari li surten més cars. L'1/4/2020 es donaven les xifres resultat d'aquesta política: 300.000 acomiadats/des més -apart dels ERTOS- i s'arriba a 3.550.000 persones aturades a nivell estatal.

Però com que també hi ha hagut no renovacions de contracte, la pèrdua d'afiliats a la Seguretat Social és molt més gran, de 833.979. D'aquests, dos de cada tres, més de 600.000, eren llocs de treball temporals. Un dels casos de finalització de

pagament directe dels salaris. La realitat és que amb els ERTOS, la majoria dels i de les treballadores estan a sou de l'estat, raó per la qual, caldria exigir expropiacions estratègiques: les de la sanitat privada, ambulàncies i empreses auxiliars de la sanitat, i laboratoris automàticament; però també, com deien els companys de CGT de transport, intervenció o expropiació de tot el privat subvencionat que és servei públic. I en el cas de les treballadores de menjadors escolars, immediata incorporació a plantilla pública...

b i c 300.000 acomiadats/des i 600.000 finalitzacions de contractes temporals!!

Amb la segona variant, que Yolanda Díaz va propaganditzar com a "prohibició dels acomiadaments", el 27/3/20, en realitat signava un decret

contractes sense pròrroga, són els doctorands de les universitats catalanes, als qui no només no apliquen el 4rt any de contracte que correspon per llei, sinó que no se'ls prorroguen els contractes que s'han acabat en plena pandèmia (a diferència del Ministerio, que sí que ho ha fet amb el personal investigador).

Molts d'aquests 600.000 no tenen prou temps cotitzat per cobrar l'atur, cosa per la qual s'esperava que el Gobierno anunciés la promesa renda bàsica en el RD-ley 11/2020, de 31 de març. Però tampoc: els miserables 440 euros pels temporals... exigeixen que portin treballats dos mesos!!!

Tot això sense tenir en compte els milers de treballadores migrants -

algunes en treballs de cura- que, sense papers, no només no rebran res, sinó tampoc una regularització immediata que els permeti unes condicions mínimes pel confinament. Al sud d'Itàlia hem vist situacions de desesperació de gent que no té recursos ni per menjar: cal exigir mesures urgents des de les administracions d'atenció per què ningú - realment- no quedi enrere.

d. Els qui no eren essencials, de vacances forçoses

Si l'empresa no sent essencial t'havia fet anar a treballar -amb tots els riscos sanitaris- fins el confinament total del 31/3, el decret RDL 10/2020 tampoc la penalitza, sinó que tornem a pagar els i les treballadores perquè es decreta que estem de "vacances" i hauré de tornar les hores a l'empresa, quan ella digui, si no hi ha acord.

Com a conclusió: 4 treballadores d'un mateix sector no essencial, poden estar en quatre situacions diferents, sempre pagant pel coronavirus. Un pot estar d'ERTO, un altre acomiadat o amb un contracte vençut, i un quart cobrarà però havent de retornar les hores... això, és l' "escut social" d'Unidas Podemos en el govern que diu de sí mateix que "... Això seria molt diferent sense Yolanda, Irene, Alberto, Pablo i Castells en el Consell ". Sembla que sí que han aconseguit, la prohibició de la publicitat del joc online durant l'estat d'alarma.

La cirereta: garantir el negoci immobiliari i energètic

Tothom esperava que caigués alguna molla amb el tema de lloguers. Però s'ha aplicat el mateix criteri: garantir el cobrament dels lloguers en un parc que s'ha encarit en els últims 5 anys un 35%. Els fons voltors controlen el 25% del parc de lloguer i els grans tenidors fins el 30%: un miler d'arrendadors

controlen 75.000 habitatges. Però tampoc han decretat una moratòria, sinó que es prohibeix desnonar, però sense deixar de pagar, amb crèdits a interès 0 avalats pel govern i, en el cas dels fons, un acord on es pugui o condonar fins el 50% o reestructurar el deute!! **O sigui: garantir, amb aval de l'estat, el cobrament als propietaris, a costa de l'endeutament dels i de les treballadores.**

Entre els fons voltors que cobraran, si cal, amb diners públics, està Blackstone, propietari de del totxo tòxic

I com qui no vol la cosa, modificació de la legislació laboral

Per acabar-ho d'arrodonir, l'ordre SND/292/2020 de 26/03 suposa que la servitud torna a ser legal en el Sector Social: permeten serveis extraordinaris, funcions diferents al seu lloc de treball,... i estar sempre disponibles. **Intenten carregar la crisi del sector social amb les retallades que ha vingut patint, les privatitzacions -com ara les residències d'avis-, dèficits de personal, etc... sobre les espatlles dels i de les treballadores.**

de Catalunya Banc (3.615 milions) i, amb el Santander, dels del Banc Popular (5.000 milions): 22.000 propietats, 12.000 de lloguer gestionades a través de les Socimis Fidere, Albirana i Törbel Investments.

Tampoc es fa pagar a les multimilionàries energètiques decretant la gratuïtat dels subministraments, sinó que es prohibeixen talls però ni es resolen els possibles impagaments ni l'endeutament de les famílies, que hauran de pagar un cop passi l'emergència.

La mobilització total d'aquest pla, majoritàriament d'aval a crèdits, és de 700 milions d'euros, davant del 100.000 milions en avals a empreses: fins en això la comparació és odiosa!! La vaga de lloguers, com ara fa 89 anys, començava l'1 d'abril.

Uns serveis que van del Servei d'Atenció Domiciliària, totalment externalitzat a les grans ciutats, a empreses com Valora-SACYR, Accent Social-CLECE, ASISPA o Suara,...; als Serveis d'atenció als sense sostre, els CUES (Centre d'urgències i emergències Socials), els SAIER (Servei d'Atenció als immigrants),... que han de tornar a ser públics i deixar de ser una font de guanys a costa de treballadores, usuàries i dels nostres impostos.

El futur postcoronavirus: lluita o misèria

Així doncs, ja estem pagant per aquesta crisi, però en volen més i garantir-se que el postcoronavirus també el paguem nosaltres. Davant de "la hivernació" de l'economia, la dreta i la patronal van posar el crit al cel. Casado alineant-

se amb CEOE i Cepyme, exigint que "El cost no pot recaure en les empreses sinó a l'Estat, ". I ha amenaçat de no aprovar els dos darrers decrets, considerant que s'havia d'haver fet d'una altre manera "Per sortir junts, amb les autonomies i els agents socials, i sense una agenda ideològica radical".

Radicalitat, no gens, perquè es mantenen actives empreses dubtosament essencials com ara la indústria electrointensiva, siderúrgica i minera, les plantes de cicles de producció contínua (que suposadament costaria diners aturar-les), la indústria aeroespacial i de defensa, o serveis de neteja d'empreses no essencials i per tant, tancades... Tot pels guanys!

Però ens espera més, i contra el que diu Podemos que els ERTOS són per evitar acomiadaments, sembla que les empreses plantejaran concursos massius de creditors, segons el Consell General del Col·legis d'Economistes, i auguren que entre aquest trimestre i el següent els concursos creixin més d'un 200%, situant-se per sobre dels 3.000. Segons la FEDEA (Fundación de Estudios de Economía Aplicada), a ERTOS i EROs, acomiadaments, i finalitzacions de contractes, afegeixen 1,7 milions d'ofertes

de feina que no es faran, calculant que al final seran afectats 9,2 milions de treballadors.

L'institut alemany IFO afirma que en el cas de l'estat espanyol, cada setmana de paralització econòmica té un cost d'entre 10.000 i 20.000 milions d'euros (0,8-1,6 punts del PIB). Així, dos mesos de tancament rebaixarien el PIB entre 8,1 i 13,8%. Si es perllonga, es pot arribar a una forquilla d'entre un 11,3 i el 20,% de pèrdua del PIB. L'FMI diu una mica menys: pèrdua d'un 3% PIB mensual, i afirma que Europa ja està en recessió.

La despesa és enorme i la política de PSOE-Unidas Podemos ja ha demostrat estar al servei del gran capital i transferir-los fortunes durant la crisi. I el pla de la UE -que creu que estem en una situació molt pitjor que la del 2009-, com el del gran capital es reflecteix en les paraules de Thierry Breton, comissari de Mercat Interior, exministre francès i empresari estrella: «L'Estat entrarà en empreses, però serà provisional». És a dir, el mateix que es va fer amb Bankia: sanear-la amb diner públic i tornar a privatitzar. No podem permetre que es repeteixin situacions com aquestes, però patronals, UE i governs,

voldran que seguim pagant nosaltres!

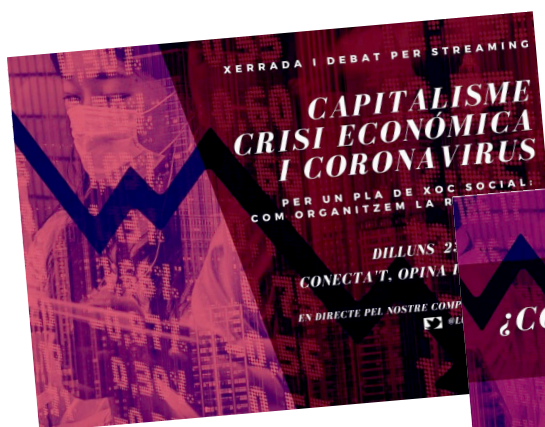
A Itàlia les vagues de sectors no essencials i la vaga general del 25 de març van obligar el govern Conte a retrocedir. Aquí, també hi ha resistències a aquesta política per aturar l'activitat a empreses com Airbus, contra els ERTOS com a Alsea, per la renovació de contractes com els doctorands a Catalunya... Tot plegat fa que des de les cassolades als balcons, hem de respondre amb la solidaritat a la resistència de treballadors/es contra ERTOS i acomiadaments, teixint una xarxa que ens permeti després passar als carrers, per recuperar les retallades de sanitat i serveis públics, per internalitzar sectors privatitzats, i per un pla obrer de mesures urgents de sortida de la crisi . Tot això s'ha de garantir amb finançament i només hi ha una manera d'assegurar-lo: el no pagament del deute, perquè si no, ens diran que no hi ha diners. I no ens podem permetre un futur encara amb més pobresa.

3/04/ 2020

LI

Xerrades en streaming

23/03/20- *Capitalismo, crisis económica y coronavirus*. Xerrada de LI

6/04/20- Entrevista de la Juventud de Izquierda Socialista d'Argentina a Rosario de LI

7/04/20- *Coronavirus y crisis económica, ¿Cómo salimos de ésta?*. Xerrada de LI

17/04/20- *Covid-19 a Catalunya. Passem comptes*. Xerrada de LI, amb Vidal Aragonés, parlamentari de CUP-CC

21/04/20- *Entrevistes confinades de Joves de LI. Parlem amb Joan Sala de les Doctorandes en Lluita*

1/04/2020

Crisi en la sanitat i a la investigació pública

La crisi del coronavirus ha destapat la precarització del sistema de sanitat i d'investigació. És cert que la pandèmia ho multiplica tot, però el problema ve de lluny. Fa temps que es reclama una major inversió i més recursos, però tant el govern espanyol com la Generalitat no han fet més que aplicar polítiques privatitzadores i més retallades. Si abans els CAPs i els hospitals ja estaven col·lapsats i ja teníem llistes d'espera interminables, en quines condicions han de fer front ara una epidèmia com la que estem vivint?

Cal recordar que al novembre del 2018 el personal de l'atenció primària va convocar una vaga de 5 dies

(del 26 al 30 de novembre de 2018) per reclamar la recuperació de la plantilla mèdica perduda com a conseqüència de les retallades (personal mèdic, d'infermeria, administratiu i treballadors socials), incrementar el pressupost sanitari, recuperar les condicions de treball retallades des del 2010, entre d'altres reivindicacions. (1)

Ara, des de les institucions es parla molt sobre la estratègia "d'aplanar la corba" per minimitzar l'impacte de la COVID-19. Si bé és cert que cal prendre totes les mesures de contenció possibles per minimitzar la propagació, hi ha un aspecte del que ningú en parla. El que determina el col·lapse del sistema sanitari

és també la capacitat que té aquest sistema. El que s'ha fet durant aquests anys de retallades és disminuir aquest llindar de capacitat, fet que provoca que ara estiguem molt menys preparats i que tinguem un marge molt més estret per fer front a una crisi com aquesta. Qui assumirà les responsabilitats d'aquesta negligència?

A més a més, tot i l'estret marge de maniobra que tenim a causa de la precarització de la sanitat pública, les mesures de contenció que s'estan aplicant sembla que no segueixin criteris estrictament epidemiològics. Si l'objectiu és la contenció, com pot ser que el confinament no s'apliqués a tothom des d'un

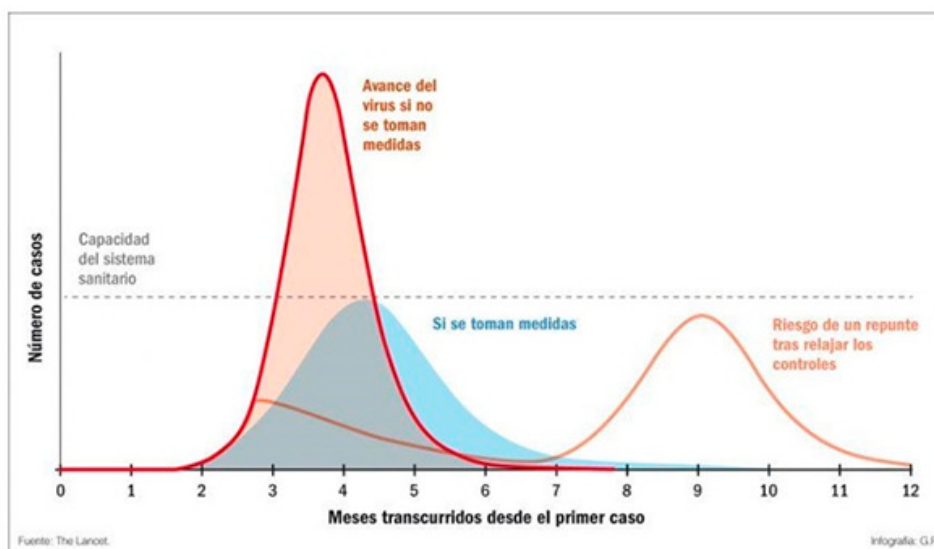
començament? Per què ha arribat amb dues setmanes de retard? Com pot ser que hi hagués empreses de sectors no essencials que seguissin obertes, permetent l'acumulació de les seves treballadores i posant en risc tant la seva salut com tot el sistema sanitari? I per altra banda, com s'explica que ports i aeroports segueixin oberts, i que els focus amb més contagis no s'hagin aïllat (amb l'excepció de la conca d'Òdena) permetent d'aquesta manera la propagació del virus entre diferents regions? Sembla evident doncs, que les mesures de contenció aplicades responen més a l'interès del capital que no pas a l'interès de la salut pública i de les classes populars.

Per altra banda, i malauradament, la situació al sector de la recerca i la investigació no és gaire diferent. Aquest sector també ha patit fortament l'efecte de les retallades i la precarització. Segons dades de la Fundació COTEC, durant el període 2009-2017, Espanya acumula un 5,8% de caiguda en inversió en investigació, mentre que la mitjana europea presenta un 22% d'increment. El pressupost en investigació a Espanya va representar el 2018 un 1,24% del PIB, molt per sota de països com Alemanya (3,13%), França (2,2%) o Itàlia (1,39%) (2). Espanya es col·loca doncs a la cua d'Europa en inversió en investigació, o dit d'una altra manera, lidera el rànquing de la precarietat. Ho constata també el fet que la inestabilitat laboral del personal investigador s'ha instaurat fortament en forma de

contractes temporals que depenen de subvencions.

És ja molt comú que investigadors i investigadores hagin d'anar saltant a diferents llocs de treball encadenant contractes precaris de com a màxim quatre anys de durada. Sempre amb la incertesa de que quan acabin els anys de contracte hagin d'acabar a l'atur. Aquesta precarietat no només es fa evident amb els

tar que les empreses privades es puguin aprofitar d'aquesta crisi per treure'n rèdit econòmic amb una patent. La salut mai pot ser un negoci. Per això és tan important reivindicar una major inversió i la nacionalització de la recerca. És essencial per garantir una distribució equitativa dels medicaments, de manera universal, justa i per a tota la classe treballadora.

tipus de contractes sinó als propis centres de recerca i universitats, on els aparells científics, infraestructures, material i fins i tot les mesures de protecció de les treballadores (contra elements bioperillosos, productes irritants...) estan en molts casos desfassats o bé són insuficients. En aquest escenari es demana ara des de les institucions el màxim esforç per desenvolupar una vacuna o tractament contra el coronavirus el més aviat possible. Queda palès doncs, que per fer front a la crisi actual, també cal resoldre de manera immediata el problema de la precarietat al sistema d'investigació, així com també l'educatiu, a les Universitats...

El desenvolupament d'una **vacuna des de la investigació pública és essencial per evi-**

1/04/2020

Joan Sala

Notes:

1. www.ccma.cat/324: "Per què fan vaga els metges? 12 reivindicacions per a l'atenció primària"
2. www.ara.cat: "Demandar la ciència en un cove"

IV.

7/04/2020

IV. Declaració de Lluita Internacionalista

Confinament sí: tots els sectors no essencials han de continuar aturats.

Ni repressió ni recentralització: fora l'estat d'alarma!

El passat dissabte 4 d'abril Pedro Sánchez anunciava l'allargament de l'estat d'alarma. Diu que va per llarg, i que s'haurà de tornar a ampliar més endavant, però contradictòriament anuncia que tornarà a posar en marxa –sota la pressió de la patronal– els sectors productius no essencials a partir del dia 9. El govern del PSOE-Unidas Podemos avantposa un cop més els interessos patronals a la vida i salut de la gent treballadora. La crisi l'estem pagant treballadors/es i autònoms (1).

Com és possible que fos tan important el confinament com perquè s'imposessin en tres setmanes 330.000 multes i 2.850 detencions, en aplicació de la Llei Mordassa, si ara es posa en moviment milions de persones cada dia? El govern pretén identificar confinament i estat d'alarma, però això no s'aguanta. Amb l'estat d'alarma, es posa al capdavant de la crisi a l'exèrcit, la policia i la Guardia Civil, amb un augment de la repressió, es recentralitza, es blanquegen les forces repressives i s'envia el missatge que el focus del problema és la persona que surt dos cops a comprar pa, o necessita passejar, o amb qui desespera perquè és un dels dos milions que treballa a l'economia informal, i no té cap altra alternativa que sortir a buscar-se la vida.

I no és casual que ha augmentat brutalment la

repressió sobretot en els barris obrers (Vallecas és on s'han posat més multes). L'objectiu de l'estat d'alarma no està al servei del confinament, sinó de la militarització dels carrers (2). Prou de farsa! Prou repressió!

L'estat d'alarma tampoc ha servit per intervenir tots els recursos privats per posar-los al servei de la lluita contra la pandèmia: queden més de 2000 llits d'UCI a la privada, segons la mateixa patronal, amb clíniques tancades per ERTOS, mentre la pública està saturada. Tampoc s'han intervingut les proves que a la privada es poden comprar entre 300 i 500€ per posar-les al servei dels nostres avis i àvies. Un de cada dues persones morts a Madrid son avis/es de residències. Tots els recursos s'han d'abocar a frenar l'epidèmia(3). L'estat d'alarma tampoc ha servit per agilitzar la compra de material mèdic, al contrari la recentralització ha provocat queixes per l'alentiment, de comunitats autònomes de colors polítics ben diferents.

Confinament: sí, de totes les activitats no essencials! Protecció per tots i totes les treballadores i autònoms que han de participar a les activitats essencials. Material de protecció per a centres sanitaris i residències. Fora la repressió dels nostres barris, fora la recentralització política: fora l'estat d'alarma!

I després, un nou Pacte de la Moncloa?

A mesura que avança el temps de confinament i sense arribar al punt àlgid de la crisi sanitària, es comença a mirar al futur, el post coronavirus. Com tornarem al carrer? Com estarà la feina? Com estaran els serveis públics? Sánchez explica que som davant la major crisi de les nostres vides, i llança la proposta d'uns nous Pactes de la Moncloa. Sánchez diu que amb aquests pactes es va evitar la “debaule econòmica i social”, i conclou amb la crida a la unitat.

Però la realitat d'aquell octubre de 1977 era que un poderós moviment obrer no acceptava el règim monàrquic heretat del franquisme i tampoc que el cost de la crisi la paguessin els i les treballadores: es vivia una situació revolucionària. Per això, els Pactes de la Moncloa eren dos: un econòmic per imposar una pèrdua de poder adquisitiu de tota la classe obrera i l'acceptació d'un 5% d'acomiadaments lliures; i l'altre polític per imposar el rei nomenat per Franco i negar el dret a l'autodeterminació dels pobles. La clau de volta del pacte era imposar des dels sindicats la desmobilització i obrir la porta a la Constitució. El PCE i CCOO eren la referència del moviment obrer, per això el pacte entre Santiago Carrillo y Suárez va ser decisiu. El PCE havia demostrat al règim que podia imposar el silenci, tot ofegant

el crit de dolor i ràbia davant la massacre de l'extrema dreta a Atocha, el gener del 77; havia guanyat la legalització a l'abril per embolicar-se i legitimar la bandera franquista, tot per poder-se presentar a les eleccions de juny. A l'octubre calia assentar el règim i liquidar la resposta obrera.

treballadores i treballadors, pels pobles, i el govern necessitarà –com fa 43 anys– soroll de sabres. Som a les portes d'un enfrontament decisiu entre les classes. No hi ha retorn al passat ni des del punt de vista econòmic ni polític. Aquesta és la disjuntiva: o sortim d'aquesta

doctorands de les universitats catalanes a la Generalitat... Cada lluita ha de ser la nostra i haurem de veure com expressar-les també el 1r de maig. Com a Itàlia, la reactivació de sectors productius no essencials pot posar sobre la taula l'exigència de vaga. Amb la denúncia de la repressió, la llei mordassa i la militarització dels nostres carrers.

I, 43 anys després, Sánchez i Iglesias –argumentant que “ha de ser social”– volen uns altres Pactes de la Moncloa. La monarquia torna a estar en qüestió: fa 40 anys com a hereva de Franco, avui per la corrupció i la impunitat insultant de la corona, perquè el règim traspua altre cop franquisme, i a Catalunya per la declaració de guerra del 3 d'octubre del 17. Efectivament el règim hereu del franquisme avui està tocat de mort i el PSOE i Unides Podem criden a salvar-lo. La crisi econòmica és ara més profunda que a finals dels 70, i les conseqüències més greus. També CCOO i UGT es presten a ser l'apaga focs d'una rebel·lió obrera. És cert que en els darrers anys han aconseguit imposar la desmobilització, però també que estan fortament qüestionats. Qui seria el Carrillo d'avui? Avui els partits de l'esquerra del sistema tampoc tenen aquell ascendent per imposar el silenci.

Si passa la unitat –per salvar el capitalisme i el règim– que reclama Sánchez amb uns nous Pactes de la Moncloa, esperen anys duríssims pels

situació amb una terrible degradació de les condicions de vida de les masses i amb un règim policial o superem la Monarquia, obrim la llibertat als pobles i avancem cap una sortida obrera, la del socialisme.. I pocs cops a la història, aquesta disjuntiva es dona en el mateix moment a gairebé tots els estats del planeta: aquesta és una crisi internacional.

I com ens preparam?

Impulsant la màxima unitat de sindicats, organitzacions polítiques i moviments que denuncien la política del govern i es posen al costat de la gent treballadora, en defensa de la sanitat i els serveis públics contra les retallades i les privatitzacions i contra la repressió, com a les plataformes per un Pla de Xoc, o la Plataforma 3 d'octubre.

La lluita ja ha començat ara, **donant suport les expressions de resistència:** Tod@s somos Guillén criden les infermeres de l'hospital 12 de Octubre a Madrid; rebutgem l'ERTO diu la plataforma en lluita d'Alsea a hostaleria; Renovació de contractes exigeixen els

El govern i la patronal ens parlaran de reconstrucció de l'impacte econòmic en termes que la classe obrera accepti un cop més pagar la factura, una factura multimilionària a afegir a un deute públic que ja supera el 1'2 bilions d'euros, el 95'5% del PIB. I la lluita haurà d'oposar un **pla d'urgència** per sortir de la crisi: amb l'enfortiment dels serveis públics, començant per la sanitat i els serveis socials. Necessitem recuperar el control dels serveis bàsics (aigua, electricitat, habitatge ..) amb un sol objectiu la nacionalització sota control dels i les treballadores. Perquè cal crear llocs de treball públics, defensar salaris i pensions i aquest pla és incompatible amb el pagament del deute. I, perquè el deute i la crisi és un problema de dimensions mundials, i perquè la sortida d'aquesta crisi la paguin els capitalistes i no la classe obrera i els pobles, serà necessàriament internacional. Tothom és imprescindible per aquesta lluita..

7/04/2020

LI

Notes:

1. Veure IIIc Declaració de Lluita Internacionalista
2. Veure IIIb Declaració de Lluita Internacionalista
3. Veure IIIa Declaració de Lluita Internacionalista

Residències geriàtriques i coronavirus: un parany mortal

Les Residències geriàtriques són un dels serveis socials més privatitzats. Aquest fet ha tingut greus conseqüències amb epidèmia del coronavirus: una de cada tres víctimes mortals del Covid-19 vivia en una residència de gent gran i el 26 de març 500 professionals havien donat positiu en el test per coronavirus (1).

A l'Estat espanyol hi ha aproximadament nou milions de pensionistes, però només unes 375.000 places a les residències de gent gran. Aquest nombre de places representa només el 4,3% de cobertura sobre la població de més de 65 anys(2). Per a arribar al 5% recomanat per l'Organització Mundial de la Salut (OMS), caldria crear desenes de milers de places més.

Les residències privades

El 75% dels 5.700 centres residencials són privats però controlen el 83% de les places (311.000). Pel seu finançament, les places de les residències es reparteixen aproximadament de la següent manera: 210.000 places públiques o concertades i 146.000 places en les residències privades amb uns 3.000 milions d'euros a l'any.

Les retallades en serveis socials han provocat una reducció de les ajudes per dependència i llargues llistes d'espera per a una plaça pública o concertada en una residència geriàtrica. Davant l'escassetat de places públiques, l'alternativa és accedir a una plaça privada, els preus de les quals oscil·len entorn dels 1.500 €, quantitat que només el 15% dels jubilats superen.

El sector de les residències geriàtriques atreu, igual que els Serveis d'Atenció

Domiciliària, la inversió de fons privats que no tenen cap relació amb el sector. Tenim l'exemple de Florentino Pérez però no sols ell. Els últims grups a invertir en residències han estat fons francesos. I no és estrany que el sector hagi passat de facturar en 2016 3.500 milions d'euros a 4.500 en 2019. Un negoci per a les multinacionals i fons voltor que gestionen les residències mitjançant empreses multiserveis.

La cura de la nostra gent gran és solament un pur negoci especulatiu més. La cerca del benefici immediat per part dels propietaris signifi-

Comunitat de Madrid, una de cada dues víctimes mortals del coronavirus vivien en una residència. A les residències madrilenyes han mort durant el mes de març 3.000 persones, el triple que durant un mes de març normal. Partint d'aquestes xifres, és fàcil deduir que unes 2.000 persones han mort amb coronavirus dels 50.000 residents que hi ha en la Comunitat, és a dir el 4%. La mortalitat en les residències privades madrilenyes és el doble de la de les públiques.

La gran majoria dels residents són persones majors de 80 anys amb patologies prèvies i

ca poca inversió i retallades en equipaments i recursos humans. Hi ha falta de mitjans i de recursos humans. El personal de les residències, format en un 90% per dones, té sous baixos i una alta precarietat laboral. Les ràtios de residents per professional són molt elevades.

El coronavirus: una amenaça per a les residències

Per als centenars de milers de persones majors que viuen en les residències geriàtriques, aquestes s'han convertit en un gran parany mortal. A la

per tant són molt vulnerables davant l'epidèmia del coronavirus. Per aquest motiu, hauria estat necessari prendre, des de les primeres notícies de l'epidèmia, mesures sanitàries per a protegir-les i cuidar-les. Però no ha estat així, han estat les més oblidades. Només es va començar a denunciar aquesta situació quan a Madrid els membres de la Unitat Militar d'Emergència van ser enviats a desinfectar les residències i es van trobar amb ancians morts en els seus llits.

No se sap amb certesa avui en dia, quants morts amb

coronavirus vivien en les residències i quin percentatge representen en total. Es calcula un terç del total, però les Comunitats autònomes, responsables de la supervisió de les residències de majors, no donen xifres fiables.

Tot indica que hi ha hagut deficiències davant la crisi sanitària i s'intenta amagar les dades reals. La situació ha arribat a l'extrem que la presidenta madrilenya ha retirat la competència de les residències a Afers Socials (Ciudadans) per a passar-la a Sanitat (PP) i a Catalunya, el mateix president Torra ha criticat públicament la gestió d'ERC en aquesta qüestió. Les confrontacions entre els partits polítics no poden fer oblidar que tant el PP com el PDCAT són igualment responsables de la catastròfica situació de les residències.

En data d'avui encara no han arribat ni equips de protecció individual ni proves diagnòstiques a les residències, i si no hi ha hagut més morts, no ha estat perquè les administracions han actuat sinó gràcies al compromís de les

treballadores de les residències que han hagut de fer un sobreesforç per a cuidar i protegir als majors que els governs de tots els colors han abandonat. Una resposta que també mereix els aplaudiments des dels balcons que rep el personal sanitari. Perquè l'única cosa que han fet fins ara les institucions és enviar protocols impossibles de complir per la falta de material i de mitjans.

Aquesta situació no hauria de sorprendre'ns. Des de fa mesos els mitjans de comunicació han publicat notícies sobre la deficient atenció donada als ancians en els centres residencials privats. Alguns d'ells han hagut de ser intervinguts per l'administració pública i denunciats davant la Fiscalia.

Residències de titularitat i gestió pública

Totes les residències privades han de ser de titularitat i gestió pública. Cal millorar les condicions laborals del personal, incrementant les seves plantilles i els seus salaris; cal dotar a les residències dels recursos

materials i protocols que permetin protegir als residents davant situacions com la que estem vivint. Les residències de majors han de ser un servei públic, gratuït i universal. No poden ser un negoci especulatiu

El 7 d'abril se celebra el dia Internacional d'acció contra la mercantilització de la Salut. És una bona ocasió per a denunciar els beneficis que les multinacionals i fons voltors obtenen amb la salut de tots nosaltres i, en particular, la de la nostra gent gran.

7/04/2020

Equip pensionistes de LI

Notes

1. www.cadenaser.com "Drama en las residencias: 1.517 ancianos muertos por coronavirus en toda España desde que comenzó la crisis"

2. www.infolibre.es "El negocio de las residencias de mayores en España"

3. www.msn.com "2.318 ancianos de residencias han muerto en Madrid en solo ocho días de mando único"

PLA DE XOC PER SALVAR VIDES.

NO PER DEFENSAR ELS INTERESSOS CAPITALISTES

- 🚫 **Confinament basat estrictament en criteris epidemiològics:** al servei de les persones, NO del capital. Tan sols serveis essencials per fer front a la crisi. Protecció i seguretat total cap a les seves treballadores.
- 🚫 **Cap acomiadament:** ni ERTOS, ni EROS, ni finalització de contractes, ni vulneració de drets laborals. Pagament del 100% del salari a càrrec de les empreses amb beneficis.
- 🚫 **Intervenció i reorganització de la indústria** al servei de les necessitats actuals: fabricació de mascaretes, respiradors i tot el material necessari.
- 🚫 **Inversions d'urgència a la sanitat pública:** reobertura de llits tancats, augment de plantilles, estabilitat laboral, material adequat i suficient. Reversió definitiva de les retallades. Prou privatització: nacionalització de la sanitat privada.
- 🚫 **Control dels preus.** No a l'especulació amb el preu de medicaments i productes de primera necessitat.
- 🚫 **Nacionalització dels laboratoris de recerca:** apartem la ciència dels interessos del capital. Prou precarització: més recursos en ciència i estabilització dels contractes de les investigadores públiques.
- 🚫 **Atenció social als col·lectius més vulnerables,** com persones grans o amb dependència. Sanitat i serveis socials públics i universals: cap persona exclosa d'aquest dret.
- 🚫 **Reforçar els serveis d'atenció a les dones, a persones en situació de violència masclista i lgbtifòbica.** Garantir un habitatge segur.
- 🚫 **Cap desnonament ni tall de subministraments** d'aigua, gas i electricitat. Suspensió dels pagaments. Hotels, pisos buits i pisos turístics a disposició de les necessitats socials.
- 🚫 **Desmilitarització.** Un virus no es mata a canonades. Ni repressió ni persecució a la gent. Invertim en ciència i salut, no en armament. No a la recentralització.
- 🚫 **Acabem amb la monarquia** i els seus privilegis: República per destinar tots aquests diners als serveis públics.
- 🚫 **Absoluta transparència informativa** i garantia del dret a la informació.

ELS DINERS HI SÓN. És qüestió de prioritats:

NO AL PAGAMENT DEL DEUTE, APLICACIÓ D'IMPOSTOS A LA BANCA I A LES GRANS FORTUNES I NACIONALITZACIÓ DELS SERVEIS ESTRATÈGICS!

ORGANITZEM UNA RESPOSTA INTERNACIONALISTA I DE CLASSE!

QUE LA CRISI NO LA PAGUEM LA CLASSE TREBALLADORA!

V.

14/04/2020

V. Declaració de Lluita Internacionalista

El govern del PSOE-Unidas Podemos posa en perill la vida de milions de treballadores amb el retorn a la feina

El Govern PSOE-UP obliga a tornar a la feina a tres milions i mig de treballadors/es de sectors no essencials. Una mesura molt greu per part d'un suposat govern d'esquerres, que es pren sense consultar el seu propi comitè d'experts, sense prou material de protecció (no en tenen ni els hospitals ni els sectors essencials) i sense tests generalitzats per saber la dimensió real de la infecció i detectar els casos asimptomàtics que també transmeten la malaltia. A l'estat espanyol estem lluny encara d'haver frenat l'epidèmia, però el govern envia milions de treballadors a jugar-se la salut sense cap mena de protecció i deixant en mans dels empresaris el respecte a les mesures sanitàries als centres de treball. Un cop més, les exigències de la patronal passen per davant de la salut i vida de la classe obrera.

En un comunicat del 12 d'abril CCOO i UGT reconeixen que les recomanacions de seguretat que ha fet el govern "són de difícil aplicació en la gran majoria de centres de treball.", però no li exigeixen que mantingui el confinament. I es limiten a animar als i a les treballadores a que, a cada centre de treball, denunciïn els incompliments... quan ja haurà estat massa tard per evitar contagis. Per completar-ho, en un article publicat l'11 d'abril a El País, Unai Sordo, secretari general de CCOO, defensa al govern dient que les mesures que ha vingut aprovant "van en la bona línia, però no són suficients i cal reforçar-les". I Álvarez, secretari general

d'UGT, no es queixa del desconfinament sinó de que no els hagin consultat. Per la seva banda, la CEOE i la patronal catalana pressionen més per tal que els contagis no tinguin la consideració de baixes laborals.

Ja sabem què ha passat a Bèrgamo, al nord d'Itàlia: mantenir la producció com exigia la patronal va suposar un alt nombre de morts. Com explica el portal cxtx (1), aquesta zona, que ha estat la que ha registrat més morts per coronavirus d'Europa, no es va declarar "zona roja" per les pressions de la patronal, que volia mantenir en funcionament les fàbriques de la vall del riu Serio, una de les àrees més industrialitzades d'Itàlia, en contra del que reclamaven els experts, els alcaldes i els treballadors. Al nord d'Itàlia van esclatar vagues espontànies mentre que els sindicats majoritaris pactaven amb el govern de Giuseppe Conte. En aquella situació el pas el va donar la Unió de Sindicats de Base (USB) convocant el 25 de març una vaga general a la qual es van adherir algunes federacions dels sindicats majoritaris i que va tenir un fort seguiment.

CGT a Airbus ha declarat la vaga indefinida. No n'hi ha prou amb denunciar als sindicats majoritaris. Cal emplaçar-los, des del sindicalisme alternatiu començant per la CGT, a organitzar la vaga general per exigir al govern la paralització de tots els sectors no essencials i que no hi hagi res per sobre de la vida de la gent treballadora.

Les xifres amaguen la realitat i la dimensió del desastre

El recompte oficial s'eleva a 17.489 morts i 170.000 casos, i converteix l'estat espanyol en el que ha registrat una major mortalitat per milió d'habitants. I sabem que les dades oficials es queden curtes, perquè només es tenen en compte els casos en què s'han fet proves, que són molt poques en comparació amb la població. El registre MoMo d'excés de mortalitat de la Universitat Carlos III, demostra que la realitat és molt pitjor: per exemple, a Castilla-La Mancha el nombre de morts en el darrer mes s'ha triplicat respecte a anys anteriors, però les dades de Sanitat només recullen la meitat d'aquest excés de defuncions. I, encara més, el Tribunal Superior d'aquesta comunitat ha donat la xifra d'inhumacions per possible coronavirus que triplica la xifra de sanitat (2).

En aquesta situació d'extrema gravetat, les administracions intenten fer callar les denúncies del personal sanitari sobre la manca de seguretat i de recursos. La Confederació Intersindical Galega ha denunciat que la Xunta de Feijó no renova els contractes temporals de personal sanitari que ha contret el virus. A Catalunya els sindicats denunciaven que obliguen a treballar al personal sanitari a la setmana dels símptomes, sense fer una nova prova que comprovi que ja estan curats, i CGT denunciava les pressions del departament de Salut per no explicar la greu situació d'hospitals i residències. A Madrid la Comunitat ha exercit moltes pressions contra Guillén

del Barrio, infermer de La Paz, delegat del Moviment Assembleari de Treballadors de la Sanitat (MATS), per denunciar la precarietat i les retallades. A Andalusia, s'ha prohibit informar mitjançant una circular del director gerent del Servicio Andaluz de Salud.

Les residències d'avis s'han convertit en trampes mortals (3). A 13/4/2020 es superen els 10.000 morts, la majoria a Madrid, Catalunya i Castella i Lleó, i representen un 47% del total de morts notificats pel Ministeri de Sanitat. Però la presidenta de la CCAA de Madrid, Isabel Díaz Ayuso va estimar a TVE que, a la Comunitat, uns 2.000 avis de residències podien haver mort en lloc dels 781 de les xifres oficials, ja que les morts al març havien triplicat les xifres d'un mes normal. La manca de mitjans i la privatització de les residències (amb tots els seus milionaris beneficis) han col·lapsat i s'ha demostrat un cop més que cal garantir unes cures de qualitat amb uns serveis públics de titularitat i gestió directa. Les actuals intervencions no poden ser temporals, han de generalitzar-se i integrar-se a la xarxa pública. I ara, cal que el Departament de Salut realitzi els tests per separar casos positius i proporcioni, ja, equips EPI a tot el personal.

La repressió continua i el règim busca legitimar-se

Amb la continuïtat de l'estat d'alarma votada el passat 9 d'abril, continua la repressió: més de 400.000 denúncies i de 3.000 detencions, i això que no es cansen diàriament policia i guàrdia civil de dir que el poble espanyol és exemplar. El blanquejament de l'exèrcit amaga que ens costa un total de 34.000 milions d'euros aquest any (4).

Avui es commemora el 14 d'abril, 89 anys després de la fugida del Borbó i la proclamació de la República. La Monarquia torna a estar qüestionada per la corrupció

que arrossega i l'escandalosa impunitat que li garanteixen la constitució i els partits del règim. A Catalunya, i més després del discurs del 3 d'octubre avalant la repressió, el rebuig és massiu. Però també creix a la resta de l'estat, com es va veure el 21 de març amb una bona cassolada. Per això, des de Lluita Internacionalista ens unim a les plataformes 3 d'octubre i Pla de xoc a Catalunya que impulsen conjuntament una nova cassolada. També a la resta de l'estat ho fan col·lectius republicans.

La Unió Europea demostra un cop més el seu caràcter

La UE ha tornat a demostrar que no és res més que un club d'estats per defensar els interessos patronals: incapaç de coordinar un pla sanitari comú de distribució de personal sanitari i material als epicentres de la pandèmia a Europa, amb els enfrontaments dels estats membres i tancaments de fronteres (que no tenen cap aval científic i en canvi poden complicar la resposta a

l'emergència), amb la dimissió de Mauro Ferrari, president del Consell Europeu d'Investigació. Ara, després de forts enfrontaments públics entre els estats, acaba de desbloquejar mig bilió d'euros, que es sumen als 750.000 milions d'euros decidits inicialment per a comprar deute dels estats.

La Unió Europea veu com entrem en la recessió més dura des de la del 1929, com afirmava el Fons Monetari Internacional (FMI). Ha tornat a funcionar l'axioma "massa gran per deixar caure" que es va aplicar als bancs. Ara s'aplica a Itàlia i a l'estat espanyol. L'accés dels estats a aquest mig bilió no està sotmès a plans d'ajustament o reformes, com es va fer en el cas del rescat de Grècia, i que van enfonsar el país. També es suspenen temporalment les clàusules de dèficit fiscal. És a dir, el que semblava intocable, no ho és quan es pot perdre tot.

Però tots aquests diners s'hauran de retornar i el deute serà enorme. Aleshores hi haurà el veritable debat: qui

paga la factura? Amb plans d'austeritat que cauran sobre les esquenes de les classes populars? O els grans financers i multinacionals? Perquè aquesta disjuntiva tensionarà la lluita de classes, tots els estats es preparen amb mesures repressives per contenir el clam popular. Víktor Orban a Hongria, amb plens poders il·limitats, estat d'emergència prohibint les vagues als serveis essencials i claus per a la producció nacional a Portugal (per cert, amb el vot a favor del Bloc d'Esquerres i l'abstenció del PCP).

Els nous Pactes de la Moncloa o "per la reconstrucció" volen ser això: lligar de peus i mans a la classe obrera per fer-li pagar la factura mentre s'aguanten els règims de la fallida, també a la Monarquia, un dels esglaons més febles a Europa. Preparar-nos per aquests lluita és organitzar-nos, en moviments, sindical i políticament.

14/04/2020

LI

Notes:

1. www.ctxt.es: "Bérgamo, la massacre que la patronal no quiso evitar"

2. www.elpais.com: "España, incapaz de contar las víctimas del coronavirus"

3. www.luchainternacionalista.org: "Residències geriàtriques i coronavirus: un parany mortal"

4. www.enpiedepaz.org: "Los programas de Salud Pública se hubieran triplicado sólo con los 2.000 millones aumentados al Gasto Militar"

15/04/2020

Entrevista

El SAT denuncia les condicions dels jornalers en plena pandèmia del covid-19

Recentment el Sindicat Andalús de Treballadors i Treballadores (SAT) denunciava públicament les condicions en què seguïen treballant centenars de persones als camps de Huelva i Almeria en plena crisi de l'Covid-19. Entrevistem Maria José Gordillo, de l'assessoria de l'SAT, actualment a la província de Huelva en la campanya de fruits vermells; i a Mercedes Domínguez, responsable Migració de l'SAT.

- Lluita Internacionalista: En quines condicions es treballa en els camps de Huelva?

Mercedes: Les condicions dels treballadors migrants són infrahumanes. Viuen en assentaments de barraques, construïdes amb palets, plàstics i material de rebuig que reciclen. Cal ampliar que no només és a Lepe on hi ha una dotzena d'assentaments, també a Palos de la Frontera, Moguer, Lucena del Port i Bonares. Alguns assentaments de barraques porten 20 anys en aquestes condicions tercermundistes a l'Europa de

segle XXI; en plena campanya poden arribar a viure en aquestes condicions 3 o 4 mil persones, majoritàriament homes jornalers subsaharians (Senegal, Mali, Costa d'Ivori, Gàmbia ...) i del Magreb homes i dones treballadores amb i sense papers.

En els darrers vint anys hi hagut empreses molt conegudes en el sector dels fruits vermells que han pujat la seva economia empresarial com l'escuma sabent del mal viure d'aquests treballadors. Molts d'aquests treballadors vénen de la ruta migrant, de les diferents campanyes agrícoles de l'estat, la recollida de l'oliva de Jaén, de la Rioja, de Navarra, d'Aragó, de Múrcia, etc, però aquí a Huelva estan abocats a viure en barraques, no lloguen cases, hi ha racisme !!

- LI: S'han pres mesures en relació al Covid-19?

Mercedes: Els assentaments no tenen cap mena de recursos vitals bàsics, aigua potable, sanitaris, canalitzacions, neteja viària i recollida

d'escombraries, ara amb l'estat d'alerta s'accentua encara més, sense prevencions de riscos ni informació pel Covid-19, fa uns deu dies va aparèixer la UME i parlo per megàfon en diversos idiomes el confinament a les barraques, però no va intervenir amb recursos bàsics com menjar, material sanitari preventiu, punts d'aigua i sabó per higiene, etc. Fins i tot s'ha fet una petició a l'ajuntament de Lepe i a la subdelegació de govern per part de la taula social de l'aigua d'Andalusia sol·licitant permís per instal·lar per un grup de subsaharians organitzats, un punt d'aigua en un assentament amb 400 persones aproximadament, dels tretze que hi ha a Lepe. El passat dia 30 de març van aparèixer camions cisternes per a abastir d'aigua potable que recullen en bidons els treballadors migrants, que proveiran dilluns, dimecres i divendres. Els treballadors que no estiguin en el moment hauran de recórrer més de dos kilòmetres per proveir-se. Tot i que la petició era per a tots els assentaments només s'ha assistit a un i hi ha més de 40 localitzats.

aquests treballadors, hi ha solars municipals en aquests Pobles (que segueixen mirant a una altra banda), habitatges expropiades per bancs, cases prefabricades, etc.

- LI: És cert que no hi ha gent per treballar el camp a Andalusia?

Mercedes: No és cert. La patronal va treure una notícia falsa a finals de l'any passat per justificar la mà d'obra migrant sense papers. Amb les taxes d'atur que tenim en aquesta terra, la veritat és que sí que es vol treballar, però amb condicions dignes i complint el conveni que, sent el més baix d'Andalusia, ni es compleix.

- LI: Com podem ajudar?

Maria José: ens podeu ajudar fent tota la difusió possible del que està passant en els camps de Huelva i altres territoris. Entre tots farem més pressió i obligarem a les institucions a preses les mesures.

Tot el nostre suport a les companyes de l'SAT i als i les jornaleres en la seva lluita per unes condicions de treball i de vida dignes !!

15/04/2020

Entrevista:
Pedro Mercadé

- LI: Des del SAT heu denunciat aquesta situació:

Maria José: Hem denunciat públicament davant la inspecció de treball i guàrdia civil la situació en què es troben centenars de dones en les cooperatives de fruits vermells. Davant la situació d'alarma sanitària en la qual ens trobem la majoria de les cooperatives no han pres cap mesura de seguretat ni alt tan bàsic com mascaretes, guants i gels desinfectants.

Des d'aquest sindicat també hem denunciat públicament la situació en què viuen aquestes persones perquè les institucions actuïn, ja que tots ells són el motor per enriquir a la gran majoria dels patrons de la província de Fresa. Nosaltres demanem que es regularitzi la situació d'aquestes persones i la llei obligui als propietaris

d'aquestes collites a proporcionar als treballadors un habitatge digne.

- LI: Hi ha hagut resposta a les vostres denúncies?

Maria José: Les condicions estan ara mateix després d'aquestes mesures preses pel nostre sindicat igual de precàries ja que aquests patrons de Huelva semblen intocables i immunes davant la llei.

- LI: Què demandes feu des del SAT per millorar les condicions d'aquestes persones?

Mercedes: La regularització de totes les persones migrants que porten anys enriuint a les empreses fresseres ... Si es vol hi ha alternatives d'habitatges dignes per a

Tallers virtuals

15/04/2020

Garantim el dret a l'educació
amb un pla de xoc universitari

Recuperem la Universitat pública

La COVID-19 ha arribat després d'anys de privatització dels serveis públics i d'aprofundiment de la precarietat laboral. I ha estat la gota que ha fet vessar el got. Així ho evidencia el col·lapse d'un sistema sanitari públic que ha estat desmantellat i retallat en recursos humans i materials. Sense anar més lluny, el pressupost de Catalunya en Sanitat per al 2020 encara està per sota del de 2010, i més d'un 25% està destinat a la sanitat privada. Les retallades maten, i avui ho veiem més que mai. És urgent una xarxa única de serveis públics, de qualitat i universals.

Les mesures de confinament ens porten a estudiants i docents a fer la nostra feina des de casa. Tot i que aquest no és el funcionament normal de la majoria d'universitats, la

realitat és que, avui dia, hi ha eines que permeten garantir el dret a l'educació fins i tot en circumstàncies com les actuals. Però si aquests recursos no es posen a disposició de tothom, la situació no farà més que accentuar la bretxa de classe. És per això que calen mesures de xoc immediates per assegurar l'accés als mitjans necessaris per a l'adquisició del coneixement. L'educació és un dret i s'ha de garantir per a totes.

Però també és cert que els mitjans materials no són els únics que cal posar a disposició de les estudiants. Moltes de nosaltres ens trobem treballant, fent tasques de cures a gent gran, infants o persones malaltes, o col·laborant en xarxes de suport als barris. És per això

que cal una adaptació a la situació particular de cada estudiant, així com un replantejament total que trenqui amb els criteris d'avaluació actuals. Perquè tot i que sabem que al centre de la qüestió està el dret a l'educació, també sabem que aquest sistema posa un preu alt per accedir-hi, i que no ens podem permetre que la situació actual faci que una part de l'estudiantat es quedi enrere.

Per ara governs i universitats no han dut a terme mesures econòmiques efectives en aquests àmbits i no hi ha instruccions clares ni coherents sobre com garantir el curs. Al contrari, es posa la responsabilitat en «l'esforç individual» de l'estudiant o el docent. Per tot plegat, **docents i estudiants ens**

EN AQUEST CONTEXT EXIGIM A GOVERNOS I UNIVERSITATS:

RECURSOS JA

Que es garanteixin tots els recursos necessaris -material bibliogràfic, ordinadors, accés gratuït a internet- així com **estabilitat i contractació de tot el personal docent que calgui.**

ADAPTAR I NO ALLARGAR EL CURS ACADÈMIC

Adaptar els continguts programàtics a la situació i no allargar el curs acadèmic. Molts estudiants treballen durant l'estiu a jornada completa per pagar el preu abusiu de les matrícules.

APROVAT GENERAL

Aplicar l'aprovat general amb manteniment de la nota mitjana adquirida fins aquell moment. **Cal trencar amb els criteris d'avaluació actuals: posem l'aprenentatge al centre.**

FLEXIBILITZACIÓ DE LES DATES D'ENTREGA I ASSISTÈNCIA

Que es flexibilitzi l'assistència a classe i les dates d'entregues per tal de donar resposta a les diverses particularitats dels i de les estudiants al confinament. **Ampliació de convocatòries de les defenses de TFG/PFG/TFM amb dret a docència fins el moment de la presentació.**

trobem col·lapsades en mig d'un confinament molt dur per a moltes i amb una perspectiva econòmica complicadíssima: ERTOS, acomiadaments, finalització de contractes i endeutament per continuar pagant lloguer i subministraments. Ara, el Govern espanyol anuncia -sense cap criteri epidemiològic- la tornada de l'activitat econòmica no essencial, exposant la salut de les treballadores i dificultant la conciliació de milers de famílies. Tanmateix manté l'estat d'alarma i la militarització. **Novament es corrobora: mana la patronal.**

Les privatitzacions a la universitat -Pla Bolonya, 3+2, retallades pressupostàries- han expulsat a milers de

treballadores de l'accés als estudis superiors: plans d'estudis al servei de generar mà d'obra barata per a les empreses i amb horaris impossibles de conciliar amb la vida laboral, les taxes més altes de tot l'Estat, màsters inaccessibles, externalització de bars i altres serveis essencials per desenvolupar els estudis com reprografies i venda de material. Si a tot això hi afegim els centenars de milers de persones afectades per ERTOS, acomiadaments o finalització de contractes, la situació és molt preocupant. **Per això cal revertir aquesta situació i recuperar la lluita per una universitat pública, gratuïta, feminista, de qualitat i que posi els seus coneixements al servei de les necessitats socials.**

Som conscients que l'interès del capital sempre prima en la decisió dels governs, i que faran tot el possible per evitar inversions al sistema educatiu, avui més necessàries que mai. És per això que cal que ens organitzem per donar una resposta conjunta a la situació. Cal que construïm una xarxa universitària que permeti coordinar-nos en un pla de lluita per assegurar el dret a l'educació i els drets laborals de les treballadores. Fem una crida a sindicats, assemblees, col·lectius en lluita i organitzacions a organitzar-nos en aquest sentit. Recuperem la universitat pública!

RECUPEREM LA UNIVERSITAT PÚBLICA

Que s'otorgui una **ajuda econòmica extraordinària** per als estudiants que la necessiten per continuar el curs i se suspengui **qualsevol pagament pendent a la universitat**. No podem permetre que l'educació sigui una càrrega econòmica mai, però encara menys en una situació com l'actual.

Rebaixa immediata de les taxes universitàries i garantia d'una beca completa el proper curs per a totes les persones afectades per la crisi de la COVID-19.

Prou precarietat de docents i investigadors. Aplicació de l'EPIF. **Internalització dels serveis de bar, copisteria, etc.**

L'educació és un dret, no un negoci. Per una universitat pública, gratuïta, de qualitat, feminista i al servei de la classe treballadora i les necessitats socials, no del capital.

Plans d'estudi, Covid 19 i privatització

La crisi del COVID-19 afectà d'una manera particular a les universitàries que han viscut canvis als plans d'estudi, que comencen amb la privatització de la universitat al 2010 (amb el Pla Bolonya) i es consoliden al 2014 (amb el Pla 2014/3+2). **Es va augmentar un 66% la matrícula i es va privatitzar el contingut curricular dels últims**

cursos convertint-los en màsters habilitants, imprescindibles per a l'exercici professional però econòmicament inassumibles per a la classe treballadora.

Durant el termini en el qual han conviscut els diferents plans d'estudis a les universitats catalanes, s'han

anat activant mecanismes burocràtics per tal de posar-les al pla 2014, i pals a les rodes als estudiants que es mantenien al pla 2010. **A algunes universitats aquest curs acadèmic és l'últim en el qual les estudiants del pla 2010 tenen dret a docència a l'últim curs del grau (o PFG).** Aquest PFG és l'equivalent al

màster habilitant del Pla 2014 i, per la seva complexitat tècnica, són necessàries tutories personalitzades setmanals amb professorat especialitzat. **Aquesta càrrega docent recau majoritàriament en el professorat associat que es troba en situació de precarietat i, de fet, està denunciant finalitzacions de contractes,** fent que moltes d'aquestes tutories no s'estiguin realitzant. Això, combinat amb les complexitats del confinament, dificulta que moltes de nosaltres puguem presentar el PFG aquest curs. Per això **demanem una pròrroga amb dret a docència sense cap més pagament de taxes ni costos addicionals de la matrícula. Al mateix temps exigim estabilitat i sous dignes per als nostres docents.**

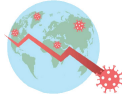
En moments a on les **devastadores** conseqüències de la privatització dels serveis públics es fan evidents, més que mai hem de recuperar el que ens han tret durant tots aquests anys. **Derogar els plans d'estudis privatitzadors que han acabat amb les llicenciatures i ens han tret contingut per fer-nos pagar més i transformar les universitats en generació de mà d'obra per als interessos de les patronals. Els nostres continguts han d'estar al servei de les necessitats socials.**

15/04/2020

VI.

14/04/2020

VI. Declaració de Lluita Internacionalista

Prou de sobreexplotació, per la seguretat de totes les treballadores:

Regularització ja!

La política del govern PSOE- Unidas Podemos continua - decret a decret- la mateixa línia de respondre els interessos de la patronal a costa de la classe obrera. Ha estat gravíssim posar en marxa la producció no essencial quan la mateixa CEOE, CCOO i UGT deien que no eren aplicables les mesures de seguretat a la gran majoria d'empreses. Ara toca el sector agrari.

El decret 13/2020 estableix un permís de treball per dos mesos, fins el 30 de juny, per cobrir les necessitats de mà d'obra a les campanyes agràries. Especialment està destinat als joves migrants entre 18 i 21 anys (molts d'ells/es van arribar com a menors no acompanyats) que tenen permís de residència (encara que estigui a punt d'expirar), però no els dona permís de treball passat aquest dos mesos. Tampoc permet que hi puguin treballar els qui no tenen papers. O sigui que se n'aprofiten ara que els necessiten, malgrat el perill que pot representar de contagi, però després els tornen a deixar sense opció de guanyar-se la vida.

Contra aquest decret s'han pronunciat nombroses associacions de solidaritat amb els i les migrants. Com ha de viure un migrant sense papers amb el confinament? Com estan vivint els joves extutelats que van realitzar la "Tancada per drets" a la Universitat de Girona sota el lema "Pa, sostre, papers,

treball. Ni un jove més al carrer"? Com amb els abusos policials i, en algun cas amb detencions racistes, sota el pretext de la crisi del COVID-19? A Catalunya hi ha més de 4.000 joves migrants sense referents.

El Sindicat Andalús de Treballadors i Treballadores (SAT) denunciava les condicions miserables de vida i treball a la recollida de la maduixa a Huelva (1). Aturar aquesta situació, dignificar el treball, hauria de ser una prioritat d'un govern d'esquerres. Però la preocupació del Govern sempre està de la banda del propietari que necessita mà d'obra, i es nega el problema d'arrel. Com sempre, i ara més amb la pandèmia, és urgent que es documentin tots els treballadors i treballadores sense papers de l'Estat, per impedir abusos, sobreexplotació i també que la precarietat es tradueixi en nous focus d'infecció. **Amb la Coordinadora Obrim Fronteres exigim la regularització ja de totes les persones migrades. I no oblidem que cal abolir la llei d'estrangeria!!**

Més i més repressió

La repressió continua en xifres rècord, amb més de 600.000 propostes de sanció, amb més de 5.000 detencions. Després del control geolocalitzador ara és Renfe qui obliga a donar el mòbil per comprar un bitllet. En aquest ambient de control sobre la població no és estrany que el general de la Guàrdia Civil José Manuel Santiago expliqués els esforços dels agents per identifi-

car i “minimitzar el clima contrari a la gestió de crisi per part del Govern”, i després ho ratificà signat en instruccions posteriors: advertir i fer callar la dissidència.

“La casta té por” a això respon la Llei Mordassa - denunciava Pablo Iglesias durant la seva tramitació-. I tant! i per això el seu govern l'està aplicant com no es va atrevir el PP. I motius sobrats tenen el govern, la gran burgesia i el règim per estar atemorits. Hem vist molts morts que es podien evitar després d'anys de retallades i privatitzacions mentre es rescatava la banca, hem vist molts avis i àvies abandonats en residències o amb pensions de misèria.

Cada cop empitjoren les condicions de la població que viu al dia, entre altres els dos milions de treballadors i treballadores del sector informal. El 17 d'abril, una manifestació a Cadis de mares davant de l'Ajuntament que presideix Kichi de Por Cádiz sí se puede, denunciava que els seus fills i filles passen gana. Aquesta situació al sud d'Itàlia ja va portar a famílies que s'organitzessin per endur-se productes bàsics de supermercats. Però la renda mínima que permeti evitar aquestes situacions més extremes encara haurà d'esperar, segons declara el ministre de seguretat social, fins el maig. I el govern continua permetent l'escalada de preus dels productes alimentaris, farmacèutics i dels serveis funeraris.

La “casta” comença les negociacions per a fer un pacte per la reconstrucció o uns nous pactes de la Moncloa. Després dels primers contactes, el president Sánchez ha hagut d'aclarir que es tractava només d'un acord en termes sanitaris, econòmics i socials, davant del qüestionament de qualsevol implicació sobre el règim de diverses formacions. En tot cas, aquest acord d'unitat nacional que busquen ve

cuirassat amb la militarització de l'estat d'alarma. Ells volen establir el règim i el capitalisme en crisi. Per això és més urgent que mai conformar un front de l'esquerra, dels i de les treballadores i dels pobles, per la ruptura amb la monarquia i en defensa dels drets d'autodeterminació dels pobles, en ruptura amb el capitalisme per un pla d'emergència de la classe obrera i els sectors populars.

Generalitat de Catalunya: Pressupostos de vergonya, encara més amb la pandèmia

La mesa del Parlament de Catalunya ha fixat ple per aquest proper divendres 24 per aprovar els pressupostos de la Generalitat pel 2020. Els comptes pactats entre el Govern de JxC i ERC i els Comuns, enquisten les retallades en els sectors públics i augmenten les privatitzacions, seguint la tònica dels anteriors. La vergonya es completa amb la cirereta d'uns Comuns que, per mantenir els ministeris a Madrid, fan de la debilitat virtut i si cal menteixen, com quan diuen que s'han prohibit els acomiadaments o el tuit de Jèssica Albiach que afirma: “En aquesta crisi s'estan forjant consensos que hauran d'acabar en grans acords de país: blindatge dels serveis públics, + justícia fiscal i una revolució verda de l'economia”.

És grotesc afirmar-ho quan estan a punt d'aprovar uns pressupostos que aprofundeixen l'externalització dels serveis públics. Això, és especialment dolorós a serveis socials, tant més després de les tràgiques situacions viscudes a les residències d'avis en aquesta pandèmia.

Tampoc els pressupostos ajudaran a millorar la Sanitat, on es manté una privatització

del 25%, i per la qual es pressuposta una despesa de 9.659.000 euros, que no recupera el nivell del 2010 en xifres absolutes. I encara menys la despesa per càpita, perquè som 200.000 persones més: així hem passat de 1.332 a 1.279 euros per habitant .

Tampoc a l'ensenyament es recuperen les retallades i una plataforma unitària de tots els sindicats del sector, com també la FAPAC, rebutgen els pressupostos. A part dels diners per la bressol, més de la meitat dels diners són per “eixugar dèficit” i no es redueixen ràtios. Es manté només el 2% del PIB en lloc del 6% que marca la LEC.

El Govern de la Generalitat volia completar la política privatitzadora amb la Llei Aragonès, que obria la porta a més serveis públics, i va ser gràcies a la lluita de la Plataforma unitària que es va poder aturar la llei.

22/04/2020

Defenses

ERC-JXC-Comuns posen per davant de la vida el pagament del deute. Una partida que no deixa de créixer i que amb 10.000 milions ja és la primera despesa del pressupost i s'emporta el 25%.

I ara, després de la crisi del coronavirus, quan s'ha posat en

manifestació. Per contra, com a criteris per posar en marxa el retorn dels sectors no essencials a la feina, s'han establert mesures com la mascareta (i no per a totes les feines) i la distància. Cada dia prop d'un milió de treballadores i treballadors surten al carrer per anar la feina. Nosaltres ens

El passat dimarts 21 d'abril vam comunicar al Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya la realització d'una concentració davant del Parlament en el marc del debat i aprovació del Projecte de Llei de Pressupostos 2020 -i de la corresponent Llei d'Acompanyament- el proper divendres 24 d'abril. A la mateixa, s'aclaria específicament el compliment estricte de les normes de seguretat i de salut pública vigents així com la participació d'un nombre limitat de persones. Però la sol·licitud ha estat denegada degut a una suposada prohibició general de l'exercici del dret a reunió i manifestació, qüestió totalment injustificada i al marge de la legislació vigent. En aquest sentit, aquest matí, mitjançant l'advocat Benet Salellas Villar, hem presentat un recurs contenciós administratiu al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del qual esperem resposta en les properes 48h.

Ens trobem en un context general de crisi sanitària i econòmica sense precedents. És el resultat d'anys de polítiques de retallades i privatització que han desmantellat el sistema sanitari públic, que han tancat milers de llits d'hospitals i han acomiadat milers de professionals. I també el d'una gestió -amb el Govern PSOE-Unides Podem al capdavant- que ha prioritzat permanentment els interessos patronals per sobre de la vida de les persones. En aquesta situació,

Reivindicacions del personal docent del Departament d'Educació - Pressupostos 2020							
	Cs	ERC	JXC	Comuns	PSOE	Unides Podem	
Restabliment de l'horari lectiu anterior a les retallades pel curs 2020/21: 23h FPB / 18h SGC (45M€)	●	●	●	●	●	●	✗
Recuperació de l'horari de permanència del professorat de Secundària (24h) - (sense cost)	●	●	●	●	●	●	✓
Reducció de les obertes. Cap tocancost de grups a la Pública (SM€)	●	●	●	●	●	●	✗
Convenció dels terços de jornada en mitges jornades (TM€)	●	●	●	●	●	●	✗
Estabilització personal interin i substitut (compromís per final de curs 2021/22)	●	●	●	●	●	●	✓
Retorn al complet lectiu de les dues hores de reducció als majors de 35 anys (100 dotacions) (10 M€)	●	●	●	●	●	●	✗
Increment del personal de suport educatiu per ombrer la diversitat (col·lecció internacional de personal verifester)	●	●	●	●	●	●	✓
Retorn al reconeixement del primer estatí de 9 a 6 anys (amb efectes retroactius) (35 M€)	●	●	●	●	●	●	✗
Retiro del Decret de Plantilles (38/2014) (Sense cost)	●	●	●	●	●	●	✗

Ha permès l'aprovació ● No ha permès l'aprovació ●

evidència a ulls de tota la població que tant les retallades com les privatitzacions maten, encara és més escandalosa la insistència d'Aragonés amb tot el Govern, i els Comuns, d'un marc que les reforça. Si ja era injustificable que Comuns ho fes abans, com a resultat del canvi de cromos entre Ajuntament de Barcelona, Generalitat i Pressupostos de l'estat, ara amb la pandèmia el compromís de Comuns amb la política del govern és vergonyosa. Més tenint en compte que la lluita contra el virus no ha acabat: què s'està oferint a tot el personal sanitari que ja es va manifestar en contra dels pressupostos, i que ara s'està deixant la pell? Ni finançament per ampliació de plantilles, ni estabilitat???

Aprovar el pressupost ara en mig del confinament limita a l'extrem les possibilitats dels sectors que els rebutgem. L'estat d'alarma no ha prohibit ni el dret a reunió ni a

hem oposat al retorn al treball perquè tan patronal com sindicats reconeixien que les empreses no estaven en condicions d'assegurar-ne les mesures de seguretat.

Aleshores, seguint la normativa que fan servir els polítics, quan van al Parlament, i de la resta de treballadors/es que han de seguir fent la seva feina, **creiem que cal començar a sortir al carrer -amb les precaucions necessàries- per exigir solucions reals a la pandèmia, defensa de la sanitat i la resta de serveis públics, aturar els acomiadaments, i dir no a aquests pressupostos de la vergonya. Així ho hem fet i demanada autorització per convocatòria contra els pressupostos aquest divendres.**

21/04/2020

m el dret a reunió i manifestació

desenes de denúncies de caràcter discriminatori i, en molts casos, racista per part dels cossos policials. No podem permetre que es vulnerin els nostres drets fonamentals. Cal defensar-los i més encara en aquest context de crisi. Exigim al Departament d'Interior i al Govern una rectificació. I fem una crida a sindicats, organitzacions i col·lectius a donar suport a aquesta reivindicació i a defensar de forma unitària el dret a manifestació, base fonamental i imprescindible perquè aquesta crisi no la paguem les treballadores.

22/04/2020

Notes:

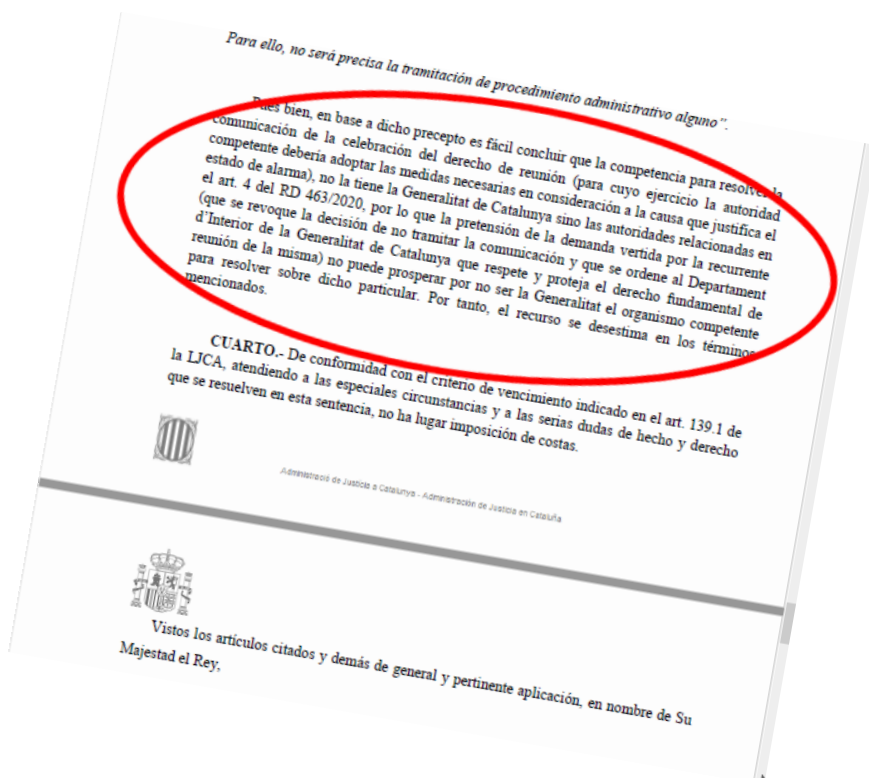
1.VI Declaració de Lluita Internacionalista: "Prou de sobreexplotació, ... Regularització ja!"

el Govern de Catalunya (JxCat-ERC), pretén aprovar amb el suport d'En Comú Podem el seu projecte de Pressupostos 2020 aquest divendres. Si ja eren vergonyosos abans, ho són encara més en el marc de l'actual pandèmia, tal i com expliquem a la nostra darrera declaració (1).

sones -complint amb la distància social i les normes vigents- en defensa de la sanitat i els serveis públics i en denuncia d'uns pressupostos que no faran més que agreujar la situació actual.

Aquesta negativa es suma als centenars de milers de sancionats durant l'estat d'alarma, milers de detinguts i

Per això, des de Lluita Internacionalista hem proposat a diversos col·lectius i organitzacions que defensem els serveis públics i els drets socials realitzar una convocatòria simbòlica de denúncia davant el Parlament durant la tramitació d'aquests pressupostos, limitant el nombre de representats per organització i complint amb les mesures sanitàries. Entenem la negativa per part del Departament d'Interior i el Govern de la Generalitat com una vulneració flagrant de drets fonamentals. La declaració de l'estat d'alarma no suspèn ni pot suspendre el dret a reunió. Però, mentre s'obliga als i a les treballadores a sortir al carrer i tornar massivament a la seva feina sense complir amb les mesures de protecció necessàries, es prohibeix una concentració de poques per-

24/04/2020

Comunicat de premsa de
Lluita Internacionalista

Defensem el dret de reunió i manifestació (II)

El passat dimarts 21 d'abril vam comunicar al Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya la realització d'una concentració davant del Parlament en el marc del debat i aprovació del Projecte de Llei de Pressupostos 2020 -i de la corresponent Llei d'Acompanyament- avui divendres 24 d'abril. A la mateixa, s'aclariria específicament el compliment estricte de les normes de seguretat i de salut pública vigents així com la participació d'un màxim de 30 persones. Però la sol·licitud va ser rebutjada degut a una suposada prohibició general de l'exercici del dret a reunió i manifestació. El matí del 22 d'abril, mitjançant l'advocat Benet Salellas Villar, vam presentar un recurs contenciós administratiu (1) al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que aquest migdia, més tard de l'hora en què estava prevista la concentració, ha estat desestimat.

El TSJC ens dona la raó en que el dret de manifestació no es pot restringir sota l'estat d'alarma. Però al·lega la recentralització decretada pel Govern espanyol per desestimar el nostre recurs i negar de facto el dret a reunió i manifestació: "Pues bien, en base a dicho precepto es fácil concluir que la competencia para resolver la comunicación de la celebración del derecho de reunión (...) no la tiene la Generalitat de Catalunya sino las autoridades relacionadas en el art. 4 del RD 463/2020, por lo que la pretensión de la demanda vertida por la recurrente (...) no puede prosperar por no ser la Generalitat el organismo competente para resolver sobre dicho particular. Por tanto, el recurso se desestima en los términos mencionados."

L'advocat Benet Salellas, que ha presentat el recurs, alerta: "El debat és un debat de drets fonamentals, de drets que són imprescindibles en un context jurídic que es vulgui autoanomenar democràtic, la Generalitat suprimeix el dret de manifestació i quan acudim a un tribunal perquè ens empari, ens remet a trucar la porta del ministeri de l'Interior recordant l'estat d'alarma. El TSJC havia de pronunciar-se sobre el fons perquè si no, per la via de fet estava mantenint la prohibició de la manifestació. Al final aquest és el panorama que ens ofereix l'estat d'alarma: una Generalitat que elimina el dret de reunió i un TSJ que invoca la recentralització per evitar protegir un dels pilars de la llibertat d'expressió i de la pluralitat política, el dret de reunió."

Des de Lluita Internacionalista volem recordar que l'aplicatiu de comunicació de concentracions i manifestacions del Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya

estava obert i ens va permetre comunicar la convocatòria. Entenem que si no era competència seva resoldre sobre la nostra comunicació sí l'havia d'haver traspassat al nou òrgan competent per tal que aquest resolgués, enlloc de denegar-la com va fer.

Denunciem que a la web del Departament d'Interior de la Generalitat (2) en l'apartat de comunicació de manifestacions, s'informa falsament de la suspensió del dret a reunió mentre duri l'estat d'Alarma:

I també denunciem que, si com diu el TSJC, és competència del Ministeri de Interior resoldre sobre la convocatòria de reunions i manifestacions, és inadmissible que aquest permeti en les pàgines públiques dels seus cossos policials informacions falses o bulos com els que en les rodes de premsa diu de combatre.

Considerem que no té cap sentit que, mentre s'obliga als

Es recorda que, de conformitat amb els acords adoptats pel Govern de la Generalitat i les restriccions a la llibertat de circulació de les persones aprovades pel Govern de l'Estat, el dret de reunió no es podrà exercir mentre duri l'estat d'alarma.

Captura de pantalla del 24/04/2020 a les 14:56

25/04/2020

El virus que va despullar al món

i a les treballadores a sortir al carrer per anar a la seva feina sense garantir les mesures de protecció necessàries ni durant el trajecte ni als llocs de treballs, no s'autoritzi una concentració de poques persones complint amb la distància social i les normes sanitàries vigents. Una concentració que es volia fer justament en defensa de la Sanitat i els serveis públics i en rebuigi a uns pressupostos que no fan més que agreujar la situació actual (3). Uns pressupostos que, si eren rebutjables fa uns mesos, mantenint retallades i privatitzacions, ara amb la crisi sanitària son un escàndol.

Aquesta prohibició de facto s'inscriu en una escalada repressiva per l'estat d'alarma (més de 700.000 denúncies i 6000 detencions en aplicació de la llei Mordassa) que constata que ens trobem davant un context de vulneracions flagrants dels drets fonamentals i en particular del dret a reunió i manifestació. Estudiarem com esgotar el recorregut jurídic fins al Tribunal Constitucional en defensa d'aquests drets.

I sobretot, fem una crida a sindicats, organitzacions i col·lectius a defensar i exercir de forma unitària el dret a manifestació, base fonamental i imprescindible perquè aquesta crisi no la paguem les treballadores. En aquest sentit, és clau recuperar els carrers aquest Primer de Maig, buscant les fórmules per mantenir el distanciament sense permetre que ens facin callar sobre la gestió de la pandèmia i el seu devastador impacte humà i econòmic sobre la classe treballadora.

Hans Christian Andersen va publicar a 1837 un conte on un emperador obligava als seus súbdits a creure que estava vestit amb un bell vestit quan, en realitat, estava nu. En les últimes dècades el capitalisme ha portat a la població mundial, a través dels seus mitjans de comunicació, control econòmic, polític, cultural i militar, a creure que el és el millor sistema per viure. L'horrible experiència de l'estalinisme, al capdavant de la deformació burocràtica de la URSS i després la Revolució Xinesa durant el Segle XX, van malbaratar la confiança de les noves generacions en el Projecte Socialista que ens va arribar de Marx, Lenin, Trotski i el Che Guevara com alternativa a la barbàrie capitalista. El virus, però, ha donat la volta a aquest panorama.

En el conte, un nen diu en veu alta, davant d'un poble perplex, una veritat evident: «*El rei està nu*». En el nostre cas, el Coronavirus, aquesta

microscòpica proteïna, ha fet caure la farsa del capitalisme com a sistema capaç de resoldre els problemes de la humanitat i li ha dit al món que, malgrat tota la seva revolució tecnològica, el sistema econòmic en que vivim, el capitalisme, està nu. I si continua, només produirà misèria i perills inimaginables, no només per als desposseïts, sinó fins i tot per als poderosos, aquests que avui estan a la punta del Titànic, ocupant tots els salvavides.

La pandèmia del coronavirus ens enfronta a una crisi sanitària mundial que agreuja la crisi econòmica que viu el sistema capitalista des de 2007. Les seves conseqüències per a l'espècie humana mateixa encara són imprevisibles.

Els sistemes de salut estan col·lapsant arreu del món. Dècades de destrucció dels pressupostos de salut i de privatització dels recursos sanitaris avui tornen als pobles

24/04/2020

LI

un panorama aterridor. Es contagien fins i tot aquells que es van tancar a la bombolla del seu benestar injust i insultant per a la gran majoria de la humanitat. La principal potència imperialista, els EUA, viu la pitjor de les catàstrofes. Els efectes de la quasi total privatització del seu sistema de salut fa que milers no puguin accedir als testos o al tractament en les unitats de cures intensives (UCI) o al fet que deambulin pels carrers escampant els seus virus sense protecció, feina, o aliments, sumat a l'absurda postura negacionista del govern de Trump a l'inici de la pandèmia, cosa que ha fet que la propagació continuï fora de control.

drons i controls facials de la població.

La pandèmia encara no ha desplegat tota la seva letalitat en les localitats més pobres del món. L'Índia, el segon país més poblat de la Terra, viurà veritables genocidis en breu. Les *favelas* del Brasil, a mercè de l'estupidesa del feixista Bolsonaro, les *villas emergencia* de l'Alto a La Paz de Bolívia o al nostre país [l'Argentina], seran caldo de cultiu de contagis que, si no es troba immediatament algun medicament que permeti la cura, ens mostraran amb cruessa, que el virus arriba a tots, però no tots tenen un lloc on aïllar-se, menjar o ser assistits per un respirador.

La Xina ha desplegat una campanya mundial de propaganda oficial sobre la seva eficàcia en el control de la pandèmia, fins i tot donant equips i respiradors per tot arreu. No obstant això, no podem confiar en les seves estadístiques ni vídeos de la famosa Muralla revisitada per turistes. El govern capitalista xinès va negar al món durant 30 dies la informació del que passava. Va perseguir a l'avui desaparegut metge que va anunciar el potencial destructiu del virus i la metgessa que va donar la primera alarma, que està desapareguda. Els Gulags de Stalin reviu a les presons de Xi Jinping, ajudat pels seus

El capitalisme ha estat incapaç de concebre un món on les riqueses produïdes pels treballadors es destinessin prioritàriament a la salut i l'educació, on s'invertís en investigació científica en lloc de la cursa d'armaments. Un món on es construïssin ciutats d'hàbitats harmònics i sostenibles en comptes de barris privats sumptuosos, mentre milions viuen amuntegats a un racó, sense ni aigua potable. Un món que usufructués de la natura sense depredar ni destruir el medi ambient per a les generacions presents i futures.

Els grans poders financers, industrials, comercials, i els

seus governs, regits per la lògica del benefici, avui ens exposen al perill de mort a milions i no sabem com acabarà. Alguns governs confisquen a l'altre, fins i tot entre els estats d'un mateix país com el cas dels EUA, els equips que manquen, des dels més petits com els carregaments de mascaretes fins als més sofisticats com els reactius o els respiradors. Tot això, després d'haver presumit dels beneficis d'una economia oberta i globalitzada. Més miserable encara, les grans potències com els EUA, la UE, Rússia i Israel, impedeixen el subministrament de reactius i respiradors a països com Cuba, Veneçuela, Palestina, el Iemen, o els reductes de resistència a la dictadura a Síria. Són tan mesquins que estan disposats a sumir als pobles d'aquests països al coronavirus només per ratificar els seus plans de control geopolític i militar.

Les mesures imperioses per aturar la pandèmia requereixen un pla que deixi de banda la lògica capitalista del benefici. Cal posar al timó de comandament les necessitats del conjunt de la humanitat i no les dels empresaris i banquers. A cada país, són els treballadors els que han de crear les instàncies organitzatives que permetin anar doblegant la lògica empresarial.

Calen plans sanitaris urgents que contemplin les mesures d'emergència per derrotar la pandèmia i els plans econòmics d'emergència que prioritzin les necessitats d'alimentació dels pobles. En l'immediat, cal que tota gran empresa o banc que tanqui, acomiadi o rebaixi salaris, sigui estatitzat i posat sota control dels treballadors. És imperiós estatitzar els sistemes de salut, i crear fons d'emergència basant-se en impostos als grans empresaris i banquers, així com la suspensió dels pagaments dels deutes externs. Cal que els treballadors disputin el control de cada empresa, banc i

26/04/2020

Extractes de l'entrevista de les companyes del Partit de la Democràcia Obrera, de Turquia, a Rosario de Mendieta, militant de LI

Crisi i pandèmia des d'una perspectiva de gènere

(...)

Partit de la Democràcia Obrera (IDP) .- La pandèmia afecta alguns sectors desproporcionadament, incloses les dones. Quina és la situació de les dones a Espanya i Catalunya enmig de la pandèmia?

Rosario de Mendieta. Les conseqüències de la pandèmia són particularment dures per a les dones. Començant per què molts dels treballs fonamentals per fer front a la crisi són majoritàriament feminitzats, com la sanitat, l'alimentació o els serveis socials. Segons un informe de la Xarxa Nacional de Vigilància Epidemiològica, a Espanya «el 86% del personal d'infermeria, incloses gerocultores i auxiliars de geriatria en centres de dia i residències de gent gran, són dones. També ho són el 71% del personal de farmàcia, el 93% de personal de neteja, el 84% de les caixeres de supermercats, i el 88% de les empleades de la llar». Un exemple concret és l'Hospital Clínic de Barcelona, on al voltant del 70% de la plantilla són dones. A més, la bretxa salarial en el sector sanitari és d'aproximadament d'un 27% i amb tendència a augmentar.

Una altra qüestió és la conciliació familiar, que amb les escoles tancades es fa més complicada. Tenim també les situacions de dones confinades amb el seu agressor, que en el marc de la crisi econòmica i d'habitatge fa tot encara més complicat. I també hi ha el tema de l'avortament: segons la llei actual és obligada una primera visita presencial per començar el procés d'interrupció voluntària de l'embaràs; aquesta visita té en general un paper dissuasiu. Però a més, en el context actual, vol dir que qui prengui aquesta

escola, per tal d'anar imposant aquests plans sanitaris i econòmics d'emergència. Cal que establim llaços de solidaritat amb la resta dels pobles contra les mesures miserables de cada govern. Necessitem desconèixer les patents dels grans laboratoris per tal de poder fabricar reactius en tots els països i vèncer l'actual escassetat per aconseguir testejos massius. Així ho va fer Nelson Mandela en els '90 quan va desconèixer les patents per fabricar antiretrovirals en moments en què Sudàfrica patia una epidèmia de SIDA. El mateix va fer Bush quan els atacs bacteriològics amb àntrax en 2003; desconèixer la patent de Bayer per poder fabricar la medicació als EUA.

Hem d'organitzar formes de solidaritat internacional de lluita contra la pandèmia, derrotant el secret dels laboratoris, establint un règim públic del coneixement científic adquirit en la lluita contra el virus i la recerca d'una vacuna, anul·lant els mecanismes usurers d'endeutament dels voltors financers, i organitzant l'economia en funció de les necessitats dels pobles del món.

En aquest camí, des de cada lloc de treball, barri o escola es poden anar assentant les bases perquè, mentre es derrota la pandèmia, s'avanci cap a la instal·lació de governs dels treballadors que organitzin les economies sobre bases socialistes, en germanor solidària amb la resta del poble del món, és a dir sobre la base de posar els mitjans de producció de coneixement científic, de béns materials i de serveis en mans de la classe treballadora per respondre a les necessitats democràticament decidides pel conjunt de la població.

El capitalisme està nu. El socialisme torna a l'horitzó com a sortida necessària i urgent per a la humanitat.

25/04/2020

Laura Marrone
Presidència política sota la dictadura argentina, exiliada a l'Estat espanyol i França, i exdiputada d'Izquierda Socialista al Frente de Izquierdas (Argentina)

decisió haurà d'exposar-se assistint a un centre de salut, que a més ara es troben col·lapsats i per tant amb dificultats per atendre altres qüestions per fora del coronavirus. Només a Catalunya hem aconseguit provisionalment eliminar aquesta primera visita presencial i transformar-la en una visita telefònica. Exigim que això continuï més enllà de l'estat d'alarma i que aquesta mesura es prengui en el conjunt de l'Estat Espanyol.

IDP.- Sabem que la violència contra les dones s'ha disparat arreu durant la pandèmia. Com es situen Espanya i Catalunya davant d'aquesta situació?

RM.- Podríem dir que en realitat afrontem 2 pandèmies: la de la COVID-19 i la de la violència de gènere. Des de l'inici del confinament van ser detingudes més de 4.000 persones per violència de gènere, segons fonts del propi Ministeri d'Interior, un 17,2% més que en el mateix període de l'any passat. Segons les dades del Ministeri d'Igualtat, les trucades al 016 van augmentar un 47,3% en la primera quinzena d'abril respecte al mateix període del 2019, percentatge que va creixent a mesura que continua el confinament. I si comparem aquests números amb la primera quinzena de març -sense l'estat d'alarma- significa un augment del 48%. A Catalunya, segons les dades de l'Institut Català de la Dona, entre el 14 i el 24 de març les trucades ja havien augmentat un 34%. És a dir que hi ha un creixement molt greu de la violència a causa del confinament, fins i tot malgrat que moltes dones segur que han tingut més dificultats per fer la trucada en aquest context i/o hi han renunciat per falta de perspectiva econòmica o d'habitatge per a ella i/o els seus fills/es. (...)

Fins al dia d'avui tant el govern espanyol com el govern de Catalunya s'han centrat en

considerar essencials els serveis d'atenció a dones víctimes de violència de gènere. En aquest sentit els serveis d'atenció telefònica -i també per whatsapp- es mantenen actius les 24 hores, de forma gratuïta i confidencial, tal com ho feien abans de la pandèmia.

D'altra banda hi va haver un decret estatal habilitant la utilització d'hotels en cas de que les cases d'acollida es trobessin plenes. En alguns llocs també es va estendre i va crear una xarxa de comerços als quals les dones puguin apropar-se i des d'allà mateix s'encarregaran de contactar amb els serveis d'atenció corresponents. És el cas de la iniciativa *Mascarilla 19* a les farmàcies de Canàries o els *Establiments Segurs* a Catalunya.

És fonamental garantir un confinament segur. No n'hi ha prou amb declarar essencials els serveis d'atenció a les dones. Cal augmentar urgentment la seva capacitat i per tant els recursos que es destinen. Per exemple, el Govern de Catalunya divendres passat va votar en contra de la creació d'un Observatori per a combatre les violències masclistes (...)

A més, l'habitatge i l'economia són aspectes fonamentals sense els quals

és molt complicat sortir d'una situació de violència, més encara quan hi ha fills pel mig. I la realitat és que només una minoria de les dones que pateixen violència i ho necessiten accedeixen a cobrar una ajuda econòmica. A més cal que les millores que es puguin adoptar es mantinguin pel futur.

IDP.- Quina és la resposta de les dones davant aquesta situació? Quines són les vostres consignes? Com s'organitza la lluita feminista quan una bona part de les persones es queden a casa?

RM.- En general les exigències són l'augment dels recursos destinats als serveis d'atenció a les dones, no només per garantir un servei a tota companya que ho necessiti, sinó per garantir estabilitat i condicions dignes de treball per a les

companyes que treballen en aquesta àrea, inclòs l'acompanyament psicològic. També caldria a més de cases d'acollida o habitacions d'hotels, habilitar els pisos buits existents -moltíssims dels quals pertanyen a grans tenidors, fons voltors, o fins i tot pisos turístic no utilitzats tant per ara com per a després del confinament.

És fonamental que la dona tingui la seguretat de que si denuncia i marxa tindrà les seves condicions bàsiques de vida garantides i estarà segura.

I en aquest aspecte també la qüestió dels ingressos, que en l'immediat pugui ser una ajuda econòmica per a víctimes de violència o una renda universal de quarantena. Però evidentment després cal treball estable i digne, acabar amb la precarització que a f e c t a particularment a les dones.

I socialitzar les tasques de cures per conciliar la vida familiar i laboral. Amb el confinament les cures han agafat més rellevància en l'opinió pública, ha arribat l'hora que, a més de valorar-les com es mereixen, siguin reconegudes pels governs com a tals i assumides per les administracions públiques. En aquest sentit també exigim permisos -ja sigui total o parcialment amb dret a cobrar la totalitat del salari- per a totes aquelles persones que no puguin assistir a la feina o fer-ho parcialment per tenir fills a càrrec. Les nostres consignes són també les del conjunt de la classe treballadora contra els acomiadaments, pel cobrament de la totalitat del salari, per l'estabilitat laboral, etc. A més, com acostumem a dir, si la precarietat té rostre de dona, la lluita també. I no hi ha dubte que en la lluita per la recuperació d'una sanitat i serveis públics de qualitat i universals les dones tenim un paper protagonista.

Sobre l'organització, han sorgit moltes iniciatives d'autoorganització feminista, de creació de xarxes d' a c o m p a n y a m e n t organitzades en general als barris, que són importants per a moltes companyes que desconfien de les institucions ja que moltes vegades reproduïxen la violència a la qual haurien de combatre. I

que van des de l'acompanyament a una situació de violència fins a la facilitació de les compres.

Sobre l'organització feminista durant el confinament, segurament té les mateixes complicacions que qualsevol altre espai d'organització. No tant pel que fa a les reunions -que avui en dia podem realitzar telemàticament, com fem ara a *Marea Verde Barcelona* on participo- sinó en el que fa a les mobilitzacions als carrers. Per ara s'ha limitat a realitzar campanyes per xarxes socials. Amb l'estat d'alarma el dret a reunió o manifestació formalment no està interromput i així ho ha ratificat recentment la Fiscalia de l'Estat davant d'una denúncia que vam presentar com a Lluita Internacionalista (...) Però la realitat és que s'ha avançat en la repressió, militarització i restriccions a les llibertats individuals, i segurament també hi ha por a això i també a la pandèmia. Al moviment feminista en sabem molt de criminalització -i vosaltres a Turquia particularment- i de com fer-hi front. El soroll des dels balcons està bé (...) però amb això no n'hi ha prou. Penso que el moviment feminista, així com la resta de moviments en lluita, hauríem de defensar el nostre dret a manifestar-nos, complint òbviament amb les normes sanitàries vigents. (...)

Així ho han fet les dones a Polònia contra l'intent de restringir encara més l'avortament, omplint cues de supermercat o sortint en cotxes amb cartells. Però també hem vist gent concentrada i mobilitzada en altres llocs del món. Són els carrers el nostre terreny de lluita i conquesta de drets per excel·lència i els necessitem més que mai. Ja hem vist com crisis econòmiques colpegen particularment a les dones tant en un sentit econòmic com en drets sexuals i reproductius. No podem tornar a permetre-ho.

26/04/2020

Fonts:

www.elmundo.es: Més consultes a l'016 durant el confinament pel coronavirus però menys denúncies per violència de gènere

www.elpais.com: Les trucades a l'016 per violència masclista augmenten un 18% durant l'estat d'alarma

www.compromisoempresarial.com: Farmàcies, aliades de les víctimes de violència de gènere durant el confinament

Algunes situacions als Serveis Socials externalitzats a l'Ajuntament de Barcelona

En aquests moments de crisi sanitària pel coronavirus, entrevistem a una treballadora que com moltes altres, estan sent protagonistes també dels serveis essencials com son els serveis socials en la lluita contra el virus i sobre tot les seves conseqüències

Serveis com el SISFAM: servei d'inserció social de l'Ajuntament de Barcelona per a famílies amb infants a càrrec, que viuen en assentaments o qualsevol altre tipus d'infrahabitatge (és a dir, sense condicions d'habitabilitat) a la ciutat de Barcelona. A través dels seus professionals ofereix atenció social de primera acollida i seguiment social; com altres el SIS: serveis d'inserció social per a persones sense sostre; SAIER: servei d'atenció a persones migrades; CUESB: centre d'urgències i emergències de Barcelona;...tots com les residències municipals també externalitzades...

Tots ells Serveis municipals, sens dubte, però externalitzats per l'administració, en aquest cas, per l'Ajuntament de Barcelona, gestionats per empreses que obtenen beneficis de la vulnerabilitat de les persones, de les condicions

de precarietat laboral de les seves treballadores i treballadors com de la contribució majoritària que tothom fem a les arques públiques.

Parlem d'una d'aquestes empreses, el GRUPO 5 ACCION Y GESTION SOCIAL, empresa responsable actual per adjudicació municipal del servei SISFAM

-Com està afectant l'emergència sanitària en el teu sector concret d'intervenció, tant pel que fa a les persones que hi treballeu com pel que fa als usuaris?

Les famílies a les que atenem tenen menors al seu càrrec i es troben en situacions extremes, sobretot aquelles que no disposen de cap ingrés mensual estable. Sinó se'ls hi faciliten diners suficients per a l'alimentació els adults surten al carrer a buscar-se la vida. Les famílies amb les que treballem viuen, majoritàriament, ocupant locals, la majoria dels locals no disposen d'aigua corrent, pel que les mesures d'higiene les acompleteixen com poden. D'altra banda, hi ha locals en els que les persones estan amuntegades per manca d'espai.

-Què necessitaríeu per a fer front a la situació i que caldria fer?. Les mesures de seguretat i de protecció s'estan donant tant per els treballadors i les treballadores com per als usuaris?

Al personal del servei se'ns han facilitat els EPIS, que els ha proporcionat l'Ajuntament de Barcelona i NO pas l'empresa gestora. A les famílies usuàries no se'ls ha pogut facilitar mascaretes ni guants ja que no n'han proporcionat.

-S'està garantint a la gent les mesures de protecció social econòmiques?

No, com ja he comentat, a les famílies no se'ls hi ha proporcionat ni mascaretes ni guants de protecció. Els ajuts que estem donant no son suficients. Els dos primers dispositius que es van organitzar per entregar diners per a la compra de necessitats bàsiques a les famílies sense ingressos, es van entregar 20 euros per persona per 15 dies. La empresa gestora no ha ampliat el pressupost mensual per a fer front a aquesta situació i tampoc a destinat cap partida extra les i l'empresa no està responant. D'altra banda, el 06/04/2020 vam entregar targetes moneder. Les quantitats econòmiques eren més generoses que les entregades anteriorment, cal destacar, però, que no podem dir a les famílies per a quan temps és aquest diner, ja que no sabem amb certesa quan es arrenjerant de nou les targetes. Se'ns ha dit que tampoc és segur que es carreguin, és possible que es tinguin que repartir targetes noves. D'altra banda, per indicació de l'Ajuntament, a les famílies que han rebut la

targeta amb l'import del menjador escolar 4• dia/menor) els hi han descomptat aquest import de la targeta moneder. També, per indicació de l'Ajuntament, amb la targeta entreguem a les famílies beneficiàries un document explicatiu, en el seu idioma, alertant que si compren algun aliment no permès per l'Ajuntament se les penalitzarà, fins i tot, sense rebre l'ajuda al proper repartiment.

Pel que fa a les famílies en pensió, son les empreses gestores de les pensions o pisos/pensió les encarregades de facilitar els àpats diaris a les famílies. Com ja hem dit les famílies a les que atenem tenen totes menors a càrrec. El regim de pensió complerta no contempla el berenar. Els plats de dinar i sopar no son suficients. Hi ha qui rep llet, suc i pastes per l'esmorzar dels infants, d'altres només reben suc, flam i magdalenes, i d'altres tant sols suc i llet. Hi ha una família de 5 membres als qual, des que va començar aquesta situació, encara no els hi han portat fruita per a tots els membres, els hi porten tant sols 3 o 4 peces i la persona que els hi porta el menjar no duu ni guants ni mascareta. A una altra família li porten tots els àpats al matí i no tenen cap mitjà per escalfar-los.

Ara hem pressionat per a facilitar targetes moneder a les famílies que estan en pensió i no disposen de cap ingrés. Atesa la manca de recursos econòmics per a facilitar a les famílies alimentació i higiene, entre totes les companyes i companys hem buscat, fins i tot sota les pedres, llocs a o derivar-les per rebre aliments, així que hi ha una família, per exemple, que va a una parròquia que està a 45 minuts de casa seva.

-Creieu que son les mesures adients i com s'estan realitzant?

Sota el meu punt de vista l'Ajuntament de Barcelona ha de donar una resposta per evitar una crisi sanitària i aquesta,

pel que fa al SISFAM és del tot insuficient ja que no s'està evitant que les persones surtin al carrer a buscar-se la vida com poden. L'empresa gestora, pel que fa a aquest tema, no està responent com cal, està poc present i no ha facilitat ni un euro més del

pressupost mensual assignat. El pressupost mensual del SISFAM està entre els 25000 • i els 30000 • pel total de famílies que atenem. En la primera ruta per a facilitar diners a les famílies, visitem un total de 44 famílies, és per això que tant sols podem entregar 20• por persona, per 15 dies.

A las famílies se'ls hauria de facilitar menjar suficient, higiene, medicació i una mica de diner de butxaca. Oferir pensió a totes aquelles famílies que les condicions del local en el que viuen no reuneixen els mínims per a la subsistència: aigua, llum, espai suficient per a no estar amuntegats...

-Podríeu anunciar algunes mesures com alternativa per a millorar les condicions de treball en el vostre sector en l'actual situació, així com l'atenció dels usuaris?.

Pel que fa al nostre treball, estem fent teletreball, treballant més hores que des de l'oficina, estem activades 24 hores els 7 dies de la setmana. Ens hem dividit en dos equips i cada 15 dies un dels dos equips es persona a l'oficina (un o dos dies per setmana), organitza les rutes i les duu a termini.

Les nostres condicions millorarien si haguessis indicacions i temporalitats més clares per part de l'Ajuntament i també millorarien si la empresa posés els recursos necessaris per a protegia les famílies i a nosaltres. En

aquesta situació hem pogut comprovar que s'entén per empresa participada per un fons voltor, com és el cas de Grupo5. D'altra banda, l'Ajuntament i l'empresa ens exigeixen dades de les trucades a les famílies, gran quantitat d'excels i reportar per escrit tot el treball diari que fem, control, control i més control.

-Quines respostes a les vostres reclamacions us estan donant les empreses i l'administració responsable del vostre servei?

La empresa argumenta que aquest és el pressupost del que disposem. L'Ajuntament ens ha escoltat i ens ha proporcionat ajuda per a les famílies.

-Quin és el paper dels Comitès d'Empresa, dels sindicats?

Just quan va començar la crisi sanitària estàvem en període d'eleccions sindicals, s'ha paralitzat el tràmit i, ara mateix, no disposem de representació sindical.

Des de Lluita Internacionalista donem:

29/04/2020

El nostre suport a les companyes que avui com sempre cuiden dels més vulnerables, la gent nostra que el sistema capitalista va deixant pel camí, i la crisi no poden tornar a pagar-la ell/es ni la resta de la classe treballadora.

Tot el suport a la lluita per les condicions dignes de les treballadores i treballadors que avui en aquesta crisi com sempre son essencials

Per recursos econòmics, socials, laborals pels sectors més vulnerables per una vida digna

Suport i defensa dels serveis socials públics, ni un euro a la externalització. Municipalització ja

28/04/2020

Entrevistadora
Marga Olalla

MI

VII. Declaració de LI

Que la crisi la paguin els capitalistes!

1M: Recuperem els carrers!

L'1 de maig arriba amb milions de persones contagiades i desenes de milers de morts per la COVID-19. Els sistemes sanitaris públics, que durant anys han estat desmantellats, es troben col·lapsats per la pandèmia. Un virus que no coneix de fronteres però sí de classes socials: s'acarnissa amb els barris obrers i populars, on l'impacte social i econòmic també és devastador per a la majoria treballadora. Sota l'estat d'alarma, els governs d'arreu del món estan enfortint l'arsenal repressiu dels Estats per avançar en el control social i evitar una resposta a les seves polítiques que ens han portat a la catàstrofe. Per això l'Estat espanyol està fent servir la recentralització per prohibir a Catalunya, Madrid, Galícia, el País Basc i Andalusia, tota forma de protesta al carrer, encara que es respectin les mesures de distanciament.

El Govern PSOE-Unides Podem ha mostrat el seu veritable caràcter carregant la crisi sobre els i les treballadores amb tot un seguit de mesures a favor de la patronal i amb més de 200.000 ERTOS iniciats amb la complicitat de les direccions de CCOO i UGT, que també han permès el retorn a la feina sense garanties. El Govern de Catalunya (JxCat-ERC) s'excusa en la manca de competències per amagar les seves polítiques de retallades i privatització. Sense anar més lluny, acaben d'aprovar –amb el suport d'En Comú-Podem– uns pressupostos per a la Generalitat que ni tan sols reverteixen les retallades a la sanitat.

La crisi econòmica amenaça amb ser molt pitjor que les anteriors. La burgesia i els seus partits intenten trobar una sortida pactada per dalt que rescati aquest règim tocat de mort. Es parla d'uns nous "Pactes de la Moncloa" o "per la

reconstrucció” per imposar la pau social, fer pagar la crisi a la classe treballadora i rescatar a la monarquia, com es va fer a la Transició. Necessiten tenir –com aleshores– a la classe obrera controlada i, les direccions de CCOO i UGT es presten a ser l’apaga focs d’un ascens obrer amb Unides Podem com a pota esquerra del règim. Però ara la crisi econòmica és molt més profunda i els aparells polítics més febles. El resultat dependrà de si som capaços d’elaborar un pla d’emergència unitari, d’organitzar una resposta a l’altura de les circumstàncies i de si construïm durant aquesta lluita una alternativa sindical i política. I aquest pla no es pot limitar a les xarxes socials ni als nostres balcons. Hem de recuperar urgentment els carrers, exercint el nostre dret fonamental a reunió i manifestació. Per això, i en continuïtat amb l’intent de convocatòria que vam fer per al passat 24 d’abril, estem impulsant una convocatòria unitària per aquest 1 de maig a la Plaça Sant Jaume, sempre complint amb les mesures sanitàries. Emplacem a unir-se a totes les organitzacions polítiques, socials i sindicals que defensen la classe treballadora i els serveis públics.

El capitalisme arrossega anys de crisi econòmica sense solució. Cap a quin món anirem després de la COVID-19 és una incògnita. Però la realitat és que fa temps que no hi ha espai per a mitges tintes, molles, ni reformismes. Cal construir una alternativa de classe i internacionalista, que sigui clara i contundent en denunciar aquest sistema capitalista imperialista, de fam i de misèria, d’explotació i d’opressió. Que digui ben clar que la Unió Europea no és més que un club d’estats al servei de les burgesies nacionals i de les grans multinacionals. Que reivindiqui l’esperit dels i de les que fa 130 anys van impulsar l’1 de maig com a Dia Internacional dels i les Treballadores, en homenatge als màrtirs de Chicago. Des de la nostra organització internacional, la Unitat Internacional dels i les Treballadores Quarta Internacional (UIT-QI) fem una crida als i a les lluitadores del món. Ara més que mai cal construir una alternativa internacional de ruptura amb el capitalisme. Ara més que mai la disjuntiva és “socialisme o barbàrie”.

Per un pla d’emergència dels i de les treballadores:

 Sanitat i serveis 100% públics i universals.

 Nacionalització de la sanitat privada, la investigació, les residències, la banca i sectors estratègics com l’aigua i l’electricitat.

 Prohibició d’acomiadaments. Repartiment de les hores de treball sense rebaixa salarial. Derogació de les Reformes Laborals.

 Renda universal de confinament. Prohibició de desnonaments. Defensa de les pensions públiques, no a el Pacte de Toledo.

 Impostos a la gran empresa. No a l’pagament del deute.

 Derogació de la Llei d’Estrangeria. Regularització extraordinària i definitiva de totes les persones migrades.

 Derogació de la Llei Mordassa. Anul·lació de totes les multes sota l’estat d’alarma.

QUE LA CRISI LA PAGUIN
ELS CAPITALISTES!

29/04/2020

LI

30/04/2020

Comunicat de premsa de Lluita Internacionalista

Davant la prohibició de concentració de l’1M a Pl. Sant Jaume

Ahir 29 d’abril a la tarda vam fer una roda de premsa per presentar la convocatòria d’una concentració de 50 persones a la Pça Sant Jaume el primer de maig juntament amb la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC, que com nosaltres havia presentat comunicació a la Delegación del Gobierno en Catalunya, i una desena més d’organitzacions que ja s’hi havien adherit (1)).

Passades les deu del vespre rebíem la notificació del Ministerio de Interior signada per Fernando Grande-Marlaska que resol “prohibir la concentración comunicada”.

L’argument del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per prohibir-nos la convocatòria del passat 24 d’abril (2) contra els pressupostos de la Generalitat de Catalunya va ser la recentralització i que les competències no corresponien a Mossos sinó al Ministeri de l’Interior. Ara, el fil argumental de la prohibició és que “*aun cuando el derecho de reunión no se encuentra suspendido, la grave situación de crisis sanitaria actual, que ha obligado al dictado de normas restrictivas para el control de la epidemia, impide permitir la cele-*

bración de la manifestación, sin que existan medios que puedan garantizar que no se van a producir nuevos contagios.” I continua “*la celebración de concentraciones en vías o espacios públicos como la convocada, sean estáticas o dinámicas y con independencia de las medidas de seguridad que pudieran adoptar los convocantes, además de lo indicado, no son compatibles con el “Plan para la transición hacia una nueva normalidad” aprobado por el Consejo de Ministros en su reunión del día 28 de abril de 2020.”*

imposa el Reial decret de l'estat d'alarma” al considerar “que el risc de contagi és elevat”. Però aquest risc de contagi elevat no va ser obstacle per que l'alcaldeessa Ada Colau, el passat 25 d'abril, acompanyada per les regidores Janet Sanz i Rosa Alarcón, fessin una roda de premsa amb periodistes al bell mig de la Plaça Universitat, sense mascaretes ni guants.

A partir del 2 de maig, a més de la gent obligada a anar a treballar, anant a comprar, podem trobar pels carrers a

Que s'argumenti que no es poden posar mesures per evitar el contagi en un col·lectiu perfectament identificat de 50 persones en un plaça que té 2900m quadrats i una capacitat de més de 10.000 persones, és insultant, quan sota l'estat d'alarma s'envia cada dia només a Catalunya a un milió de treballadors i treballadores de sectors no essencials a la feina sense les garanties de seguretat adients. En qualsevol transport públic, empresa o supermercat amb un recinte tancat, hi ha més risc de contagi que a la concentració tal com estava plantejada.

Un dels arguments que aporta la resolució és l'informe desfavorable de la Guàrdia Urbana de l'Ajuntament de Barcelona en el que es diu que “resulta incompatible (la celebració de la concentració comunicada) amb les restriccions que

gent passejant i fent esport. Però ens prohibeixen, a un nombre concret de persones amb distància de seguretat i protecció, sortir a reivindicar els drets dels i les treballadores el 1er de maig.

Perquè la realitat és que, malgrat afirmen un i altre cop que el dret de reunió i manifestació no estan prohibits, totes les manifestacions o concentracions que s'han demanat han estat prohibides: a Galícia a la CUT, a Madrid a la Plataforma 25S i ara la del AST i diversos col·lectius de treballadors/es i sindicats, Cádiz al SAT, a Navarra a Lab, Esk, Cgt, Steillas, Solidari. Unes amb concentració de poques persones, altres amb marxades lentes de vehicles... és igual, totes prohibides. És una evidència que, diguin el que diguin, han prohibit i ens estan

negat un dret fonamental com el de reunió i manifestació quan el necessitem i necessitarem més que mai. Un estat d'excepció encobert.

El Govern “progressista” espanyol, vol compensar a cop de repressió el que no ha estat capaç de resoldre des d'un àmbit sanitari públic desmantellat a cop de retallades i privatitzacions. L'estat espanyol té el nombre de morts més alt del món per COVID19 en proporció a la seva població. També tenim l'índex més alt de sancions amb quasi 800.000 mil denúncies i més de 7.000 detencions. I quan això és tan evident, només els queda evitar la protesta. En contrast, el Tribunal Constitucional d'Alemanya assegurava fa uns dies que el dret a manifestació ha d'estar intacte malgrat el confinament, sempre que es compleixin les normes sanitàries.

Restem a l'espera de la resposta que resolució que pugui arribar del TSJC davant del recurs presentat per la IAC i estem valorant recurs al Tribunal Constitucional. Però ja coneixem l'orientació que té l'aparell judicial de l'estat en relació al dret a manifestació.

Per això, des de Lluita Internacionalista fem una crida a totes les organitzacions a les quals se'ns ha prohibit el dret a concentració i manifestació a impulsar una campanya conjunta arreu l'estat contra la repressió i en defensa de drets i llibertats. Ara més que mai, cal recuperar els carrers!!

30/04/2020

LI

Notes:

1. youtube.com: "Roda de premsa 29/4/20"
2. luchainternacionalista.org: "Defensem el dret de reunió i manifestació sota l'estat d'alarma"

DÍA INTERNACIONAL DE LXS TRABAJADORXS

EL 1º DE MAYO SALUDOS DE DIRIGENTES DE LA UIT-CI

¡CONECTATE DESDE LAS 16-15HS!

f IzquierdaSocialistaArg @IzqSocialista ▶ ISUITCI

- Jhonathan Ríos, Movimiento Socialista de los Trabajadores (MST) **CHILE**
- Enrique Fernández Chacón, diputado nacional, Uníos por el Socialismo (UNIOS) **PERÚ**
- Joao Batista Araujo, "Babá", Corriente Socialista de los Trabajadores (CST) **BRASIL**
- José Bodas, directorio Federación Petrolera de Venezuela, Partido Socialismo y Libertad (PSL) **VENEZUELA** • José Luis Alcazar, Lucha Internacionalista (LI) **ESTADO ESPAÑOL** • Priscila Vázquez, Propuesta Socialista (PS) **PANAMÁ**
- Leda Silva Victoria, Movimiento al Socialismo (MAS) **MÉXICO**
- Atakan Çiftçi, Partido de la Democracia Obrera (IDP) **TURQUÍA**
- Roudy Joseph e Ingrid Luciano, Movimiento Socialista de los Trabajadores (MST) **REPÚBLICA DOMINICANA** • Humberto Balderrama, Alternativa Revolucionaria del Pueblo Trabajador (ARPT) **BOLIVIA**

SEGUI CONECTADO CON EL **ACTO 17HS del** **FRENTE DE IZQUIERDA Y DE TRABAJADORES UNIDAD**

1 DE MAYO: ACTO INTERNACIONALISTA QUE LA CRISIS LA PAGUEN LOS CAPITALISTAS!

VIERNES 1 DE MAYO 19:30H FB LIVE: @LINTERNACIONALISTA

M. ESTHER DEL ALGÁZAR LUCHA INTERNACIONALISTA ESTADO ESPAÑOL

MURITIN KURKI PARTIDO DE LA DEMOCRACIA OBRERA - TURQUÍA

MERGEDES TRIMARCHI DIPUTADA POR IZQUIERDA SOCIALISTA EN EL FRENTE DE IZQUIERDA - ARGENTINA

OSO RAYNER RIOS PUEBLA MOVIMIENTO SOCIALISTA DE LO/AS TRABAJADORAS-CHILE

LI

ENTREVISTA: PANDEMIA Y CRISIS ECONÓMICA DESDE UNA PERSPECTIVA DE GÉNERO

CRIS MARTÍN BARCELÓ CONVERSA CON:

ROSARIO DE MENDIETA MILITANTE POR EL ABORTO Y LA SANIDAD UNIVERSAL EN CATALUÑA

CRIS DARRIBA MILITANTE FEMINISTA Y DEL COLECTIVO LGBTI

VIERNES 15 18:30H IG LIVE: LLUITA INTERNACIONALISTA FB LIVE: @LINTERNACIONALISTA

LI

Més xerrades virtuals

4/05/2020

VIII. Declaració de Lluita Internacionalista

Recuperem el dret a la protesta Aturem la repressió. FORA LA LLEI MORDASSA. MARLASKA DIMISSIÓ

Concentracions i actes del primer de maig han estat prohibides arreu: a Galiza (convocada per la CUT), Cadis (SAT i CTA), Nafarroa (LAB), Burgos (CGT), Madrid (AST, SAS, SUT SO, S. Hosteleria Madrid), Barcelona (IAC i LI). I abans a Madrid la que havia impulsat la Plataforma 25S contra la repressió (amb IzCa), i a Barcelona Lluita Internacionalista contra els pressupostos de la Generalitat. Polícies autonòmiques, tribunals superiors de justícia autonòmics, el Ministeri de l'Interior i finalment, el Tribunal Constitucional han imposat les prohibicions, amb la complicitat del Partit Comunista d'Espanya, Izquierda Unida i Podem al govern espanyol.

El primer "argument" que esgrimeix el Ministeri de l'Interior -signat pel propi Marlaska- per rebutjar la concentració convocada per la IAC i LI l'1 de Maig a Barcelona (50 persones davant el govern de la Generalitat mantenint les distàncies de seguretat i amb material de protecció), és que hi ha un risc molt alt de contagi. Una prohibició "avalada" per un informe de la Guàrdia Urbana de Barcelona diu que és incompatible assegurar les condicions sanitàries per concentrar unes desenes de persones en una plaça on n'hi caben 10.000. En canvi sí que estan assegurades a les rodes de premsa d'Ada Colau al carrer? I encara més, ¿per què no es va prohibir l'acte de

d'Isabel Díaz Ayuso, presidenta de la Comunitat de Madrid pel tancament de l'hospital de campanya l'IFEMA, en ple carrer, on es van convidar els 132 diputats/ades del parlament autònom, premsa, l'Alcalde de Madrid, regidors... i que va motivar una protesta de personal sanitari?

I el segon "argument" de Marlaska encara és més greu: "la celebración de concentraciones en vías o espacios públicos como la convocada, sean estáticas o dinámicas y con independencia de las medidas de seguridad que pudieran adoptar los convocantes, además de lo indicado, no son compatibles con el "Plan para la transición hacia una nueva normalidad" aprobado por el Consejo de Ministros en su re-

preserva els drets fonamentals. Però per la porta de darrere Interior prohibeix les mobilitzacions assegurant que no entren en els seus plans. Ens volen a casa, tancats i alerta amb el que diem. Al carrer i també a les xarxes, sota control de la Guàrdia Civil. Han tret els militars i la policia de la pantalla, però la militarització i la vulneració de drets continua.

Els motius per la protesta es multipliquen. Es continua obligant a 4 milions de treballadors/es no essencials a anar a la feina cada dia, sovint sense garanties de seguretat. Quatre milions més estan sota uns EROTO's que s'han fet a la carta per a la patronal. Dos milions més, que viuen de l'economia in-

discriminació per origen i classe social.

En una de les compareixences davant la comissió d'Interior del Congrés dels Diputats, Grande-Marlaska va assenyalar que "evidentment en el nostre programa està derogar la llei mordassa i la derogarem", però ha contraposat que "ara tenim altres qüestions importants a fer front, com és obvi". Algú creu que el Govern derogarà la Llei Mordassa, després de que s'ha aplicat en menys de dos mesos més que en els darrers quatre anys?

Hem d'aixecar la veu, exigint el desconfinament de les llibertats. Només amb la recuperació del

unión del día 28 de abril de 2020." Les concentracions "no són compatibles" amb el Pla del Govern "progressista". Efectivament en 28 pàgines enlloc es parla de la recuperació del dret a reunió y manifestació. I el Ministre de l'Interior, que no es tracta d'un oblit sinó d'una incompatibilitat. O sigui que podem anar a córrer (fase 0), anar a bars i restaurants (fase 2), però no fer una protesta al carrer.

Estem parlant d'un estat d'excepció encobert: se suposa que l'estat d'alarma

formal, estan amb l'aigua al coll, com bona part dels i les petits autònoms i migrants. I el govern no activa un subsidi de confinament ni avença una regularització. A la sanitat pública continuen faltant EPI's. I sense test suficients per determinar l'abast real de la pandèmia, el desconfinament és una moneda a l'aire.

Les xifres de repressió segueixen pujant. Més de 800.000 denúncies, i més de 7.000 detencions: tot un rècord! Com també el de morts i el d'infectats al sistema sanitari. A més en les denúncies hi ha una forta

carrer podem fer front a la nefasta gestió de la pandèmia i la crisi econòmica que arrossega. Des de Lluita Internacionalista hem fet una crida a totes les organitzacions a les quals s'ha prohibit un acte a impulsar una campanya per denunciar aquests fets greus, lluitar contra la repressió, per la derogació immediata de la Llei Mordassa i la dimissió de Marlaska.

4/05/2020

LI

11/05/2020

Extractes de la crida de la UIT-QI

Que la crisi la paguin els capitalistes!

Per un pla global d'emergència obrer i popular

La pandèmia de covid-19 està sent utilitzada per l'imperialisme, els governs capitalistes i els grans empresaris per descarregar la crisi sobre la classe treballadora i els sectors populars arreu del món.

(...) Amb l'argument de la pandèmia i de les quarantenes o sense elles, acomiaden als seus treballadors, rebaixen el salari o directament no paguen per la «crisi». Quan abans del coronavirus les multinacionals, els bancs o els grans terratinents del món venien acumulant grans beneficis. Ja és gairebé popular que 26 super milionaris tenien la mateixa quantitat de diners que 3.800 milions de les persones més pobres del món. Estem parlant de multinacionals com Amazon, Microsoft, Ford, General Motors, Toyota, Siemens, Exxon Mobil, Chevron, Total, Samsung, Nestlé, JP Morgan Chase, HSBC, Alibabá, Walmart, Johnson i Johnson, Bayer-Monsanto, Pzifer, Coca-Cola, Boeing, Airbus, Facebook, Apple, Cargill, entre altres.

A més, els «rescats» del govern de Donald Trump no són per a invertir en salut pública o per a «salvar» el salari del poble treballador nord-americà. Són per a salvar a les multinacionals ianquis. Una cosa semblant està passant a la Unió Europea. Trump va atorgar 455.000 milions de dòlars a les grans empreses com a préstec bancari amb garantia de l'estat. És a dir que si no paguen passa a ser

deute públic. Mentre, el mes passat es van produir més de 20 milions de nous aturats. Al mateix temps només 10 multimilionaris, incloent a l'amo de Amazon, Jeff Bezos, l'amo de Facebook, Mark Zuckerberg i l'amo de Microsoft, Bill Gates, van augmentar en 51.300 milions de dòlars la seva riquesa.

L'altre mecanisme d'espoli de l'imperialisme, la banca, l'FMI i el Banc Mundial és el del deute extern. Al 2020 el deute global va aconseguir un rècord històric de 253 bilions

de dòlars. D'aquesta forma se saqueja als pobles del món. Els governs agents de l'imperialisme porten dècades pagant un deute fraudulent mentre avui, segons dades de la mateixa ONU, existeixen 821 milions de persones que passen fam, i pel creixement de la pobresa i la fam podrien morir 300 mil persones per dia.

La crisi del coronavirus mostra la desfeta del sistema capitalista-imperialista i posa sobre la taula la lluita per un canvi de fons. Cal lluitar per acabar amb aquest sistema, aconseguint governs de les i els treballadors que iniciïn la construcció d'una societat socialista sense patrons i amb una planificació econòmica

basada en les necessitats de la classe obrera i els sectors oprimits.

En aquest camí, avui hem d'impulsar les lluites obreres i populars per enfrontar la crisi del coronavirus. (...)

La classe treballadora i els sectors populars ja estan sortint a enfrontar aquesta realitat. Començant per les i els treballadors de la salut reclamant més pressupostos, salaris i material sanitari, seguint per les vagues obreres d'Itàlia al març exigint aturar la producció. Les vagues a empreses contra els acomiadaments o reclamant mesures de seguretat als Estats Units, a l'Estat Espanyol, Grècia, l'Argentina, Colòmbia, els saquejos per fam a Veneçuela o les cassolades al Brasil contra Bolsonaro i la seva política criminal. Els enfrontaments als barris populars de París contra la repressió

policial. I la sorprenent tornada de les mobilitzacions populars al Líban, contra la continuïtat les retallades rebutjaven des de l'octubre del 2019.

Des de la UIT-QI donem suport totes aquestes expressions de lluita a cada país i cridem a donar-los continuïtat i unitat en un ampli moviment internacional per què la crisi del coronavirus la paguin els capitalistes i no els treballadors i els pobles.

Proposem lluitar per un Pla d'Emergència obrer i popular a cada país i internacionalment. A tot el món es necessiten diners per a salut, salari, treball i menjar (...)

13/05/2020

Els bons negocis de la pandèmia

Per tot això cal lluitar per imposar: No al pagament dels deutes externs. Per un Front de països deutors per no pagar, i alts impostos progressius sobre les multinacionals, els bancs i els terratinents del món. (...)

També cridem a rebutjar tota forma de repressió policial, (...)

Cada dia es fa més evident que per enfrontar l'actual crisi del coronavirus com la que vindrà després de la pandèmia cal avançar en accions unificades a nivell internacional. En molts països ja s'està reclamant imposar impostos progressius a la riquesa. A l'Àfrica s'estaria generant un bloc de països per a no pagar el deute extern. Es va fer una acció mundial de protesta dels treballadors de les Apps. El FIT-Unitat de l'Argentina havia convocat a una conferència de lluita llatinoamericana que només està postergada per la pandèmia. Altres iniciatives de lluita internacional aniran sorgint.

En aquest marc, des de la UIT-QI donem suport a tota forma àmplia de lluita i coordinació començant pels tres punts a dalt assenyalats: 1) No al pagament dels deutes externs; 2) alts impostos progressius als de dalt i 3) contra tota forma de repressió i pel dret a la protesta. I convoquem a la més àmplia unitat d'acció de les organitzacions obreres i populars, del moviment de lluita de les dones, de la joventut, del moviment contra la degradació ambiental com de l'esquerra anticapitalista i socialista per a coordinar un moviment de lluita internacional.

11/05/2020

Unitat
Internacional de
Treballadores i
Treballadors –
Quarta
Internacional
(UIT-QI)

Hi ha més de seixanta equips en el món treballant per crear una vacuna contra el coronavirus, però van molt poc a poc. Una declaració de Bill Gates a New England Journal of Medicine explica aquesta lentitud: «*Cal que els governs posin els fons perquè els productes per a la pandèmia són inversions de molt alt risc; el finançament públic minimitzaria els riscos per a les empreses farmacèutiques i ajudaria a que es possessin en aquest tema amb els dos peus*». Els capitalistes volen que l'Estat posi els fons i les empreses s'emportin els beneficis. Perquè el negoci sigui complet, Gates remata: «*Finalment, els governs han de finançar la compra i distribució de les vacunes a la població que les necessita*». És a dir, l'Estat finança la producció i després compra els productes a les empreses. La proposta de Gates despulla la veritat: no s'avança en les vacunes si no hi ha un benefici capitalista garantit.

Els bons negocis de la pandèmia

La indústria farmacèutica i de material mèdic està vivint un moment d'esplendor. A mitjans de març de 2020, mentre queien les borses del planeta, els títols d'Alpha Pro Tech, fabricant de mascaretes, es disparaven un 232%. Co-Diagnostics pujava les seves accions un 1.370% gràcies al seu kit de diagnòstic del virus responsable de la pandèmia. Cepheid, el principal fabricant mundial, ven el seu test a 19,80 dòlars quan el seu cost és de 3 dòlars. Les accions del laboratori californià Gilead s'enfilaven 20% per les perspectives de l'antiviral Remdesivir contra el Covid-19, que s'han investigat, al seu torn, amb subvencions del govern nord-americà. El valor borsari d'Inovio Pharmaceuticals, que té el suport de Bill Gates, escalava un 200% per la seva vacuna experimental INO-4800.

Una altra forma de beneficiar-és amb les inversions públiques. «*Cada molècula aprovada per la FDA (l'ens federal que autoritza les drogues i material mèdic als EUA) entre 2010 i 2016 va ser objecte d'investigacions científiques finançades per l'Estat a través del NIH (l'ens federal que regula l'activitat en salut)*», segons el grup de defensa de Pacients per Medicaments Accessibles. El govern nord-

americà va gastar més de 100.000 milions de dòlars en aquest període facilitant també que les empreses gaudissin del monopoli de la producció mitjançant la vigència de les patents.

Patents: una trava a el desenvolupament

Les patents, que garanteixen la propietat dels productes i els mecanismes de producció per a cada empresa, són a la vegada una trava perquè impedeixen la seva difusió. El conegut economista capitalista Joseph Stiglitz reconeix que «*el control monopolista de la tecnologia utilitzada en la detecció de virus obstrueix la ràpida introducció de més kits de testeig, com també són un fre les patents que posseeix l'empresa 3M per mascaretes N95 i altres elements de protecció*». Posa com a exemple, també, la *PCV13*, vacuna per a la pneumònia que, al ser propietat monopòlica de *Pfizer*, és inabastable pel seu cost per a gran part de la població mundial. A l'Índia, per exemple, cada any es registren més de 100.000 morts infantils evitables per pneumònia, mentre que la vacuna genera a *Pfizer* ingressos anuals d'uns 5.000 milions de dòlars.

En les últimes dècades les multinacionals farmacèutiques van aconseguir, per mitjà de les patents, ampliar el seu monopoli sobre la producció de medicaments a gairebé tots els països, encara que amb grans contradiccions. El 1997 el govern sudafricà, en la seva necessitat de fer front a l'epidèmia de la sida, va promulgar una llei que va permetre suspendre les patents necessàries per proveir la medicació necessària tot i la tancada oposició dels EUA i les multinacionals. El 2001, durant l'anomenada crisi de l'àntrax, els EUA van fer el mateix, van suspendre la patent de la *ciprofloxacina* que

posseïa Bayer a escala mundial. Es va donar, llavors, la paradoxa que el país abanderat de la defensa de les patents monopolistes de la indústria farmacèutica va apel·lar a el recurs de la sobirania que combatia en la resta de món.

d'ajustament que van destruir els sistemes de salut, fins i tot en els seus propis països d'origen; hem presenciat la seva lluita contra les quarantenes com als EUA, Itàlia, Brasil i altres, sense reparar en les morts ni en la disseminació del virus; estem

Un món sense patents només és possible sense propietat burgesa

«*Portem massa temps acceptant el mite de que el règim de propietat intel·lectual és necessari*», ha escrit recentment Stiglitz. «*Imaginem un món en el qual una xarxa mundial de professionals mèdics monitoritzés l'aparició de noves soques d'un virus contagiós, actualitzés periòdicament la fórmula establerta de la seva vacuna i després posés aquesta informació a disposició de companyies i països de tot el planeta ... sense qüestions de propietat intel·lectual i sense monopoli farmacèutic...*». Però la norma és la realitat que ell mateix denuncia, les lleis del capitalisme que busquen augmentar la renda del capital, i que només pot acabar amb la desaparició d'aquestes relacions de propietat.

El capitalisme és la trava que impedeix derrotar d'un cop la pandèmia. Hem vist a la burgesia imperialista mundial implantar els plans

veient ara com es fan grans negocis a costa de la necessitat dels pobles i al mateix temps segueixen rebent subsidis i privilegis de l'Estat amb fons que haurien d'anar al poble en quarantena. Els treballadors i el poble hauran d'avançar cap a l'estatització dels serveis de salut i la producció d'equipaments, remeis i vacunes. Sota control dels treballadors, s'han de posar al servei de la lluita contra la pandèmia. Aquestes mesures, acompanyades amb la suspensió dels pagaments del deute extern i l'impost a les grans fortunes, permetrien accelerar la superació de la pandèmia i alliberar la humanitat de la prolongació d'aquests horrors i sacrifici de vides.

15/03/2020

Reynaldo Saccone,
expresident de la CICOP
(Associació de Professionals
de la Salut de Província
de Buenos Aires).
Publicat a *El Socialista* N° 459

IZQUIERDA SOCIALISTA FRENTE DE IZQUIERDA UNIDAD

IX. Declaració de Lluita Internacionalista

El Covid-19 i la fallida de la Unió Europea

Por una sortida obrera i internacionalista

Els esdeveniments importants posen a prova les institucions. La web oficial de la Unió Europea, en l'epígraf "Suport a la salut pública a Europa" diu que "La UE complementa les polítiques sanitàries nacionals donant suport als governs dels seus països membres per assolir objectius comuns, com-partir els recursos i superar els reptes compartits". La UE que va fer un pla central per salvar els bancs, és incapaç de tenir un pla sanitari per salvar la gent de la pandèmia. El desastre de la gestió de la crisi sanitària del covid-19 es completa amb la rapinya de material sanitari entre Estats, la pro-hibició de França i Alemanya de venda de material a Itàlia en el moment més dur de la crisi... i ha demostrat que preval el "que es salvi qui pugui"... La resposta a la pandèmia ha estat el tancament de fronteres.

De fet aquesta poca preocupació de la UE per la vida no és nova. Molt abans de la pandèmia, ho venia demostrant amb la política d'immigració, deixant morir a les fronteres a milers de refugiats/ades,

convertint el Mediterrani en una fossa comuna i perseguint les operacions de salvament d'ONGs. Ara ha tocat també als de dins de la UE. Ara novament hem vist la comissió Europea elogiant la política brutal del govern conservador de Grècia contra els refugiats ("l'escut" d'Europa) i també callant davant les expulsions en calent amb una flota privada de pesquers contractada pel govern de Malta per retornar migrants a una Líbia en guerra.

La Unió Europea és un club d'Estats al servei del capital financer i les grans multinacionals. No hi ha reforma possible.

Les mesures que ha aplicat la UE davant la crisi es basen en què Estats i empreses rebin crèdits, és a dir, s'endeutin encara més. Han aprovat tres línies de crèdits als Estats: un fons de garantia del Banc Europeu d'Inversions de 25.000 milions d'euros per ajudar a que els Estats generin 200.000 milions de crèdits a empreses; un altre fons de reasserurança per ajudes a la suspensió de l'ocupació o la reducció de jornada de fins a 100.000 milions d'euros; un tercer crèdit temporal del Mecanisme Europeu d'Emergència de fins al 2% del PIB de cada estat. A més, com que preveuen un forat enorme en la despesa pública, es flexibilitzen els topalls de dèficit públic.

El Banc Central Europeu (BCE), per la seva part, va po-

sar 750.000 milions d'euros perquè no faltin diners als bancs, i per a comprar deute públic i privat. Però la normativa de la UE obliga que sigui la banca privada la que compra el deute públic i després el BCE el recompra als bancs privats: negoci rodó pel capital financer. En el cas del deute privat, a l'estat espanyol són grans empreses de l'ibex, com Telefónica, Repsol, Naturgy, Abertis, Iberdrola..., que es refinançaran el seu deute amb diner públic.

Fins i tot parlant d'ajuts a empreses, a la UE hi ha Estats de primera i de segona. La Comissió Europea ha autoritzat fins ara als Estats, crèdits a les empreses per 1,93 bilions d'euros: d'aquesta quantitat el 52% correspon a Alemanya, un 17% són les de França o Itàlia, i l'Estat espanyol per sota del 2%. S'aprofundiran encara més les diferències i la concentració de capital.

La crisi sanitària aguditza la crisi capitalista. Com es pagarà aquest endeutament massiu? Els governs d'Itàlia o l'Estat espanyol demanen que es facin eurobons, de manera que als Estats més rics els surti un mica més car i menys als altres. Alemanya o Holanda no els volen. Però tots estan d'acord en fer recaure el salvar el capital privat a costa d'endeutament públic que després faran pagar als i les treballadores.

Trencar amb la UE des de l'internacionalisme

Diverses enquestes a mitjans d'abril posaven en evidència el creixent rebuig a la UE en una Itàlia enfonsada en la

seves polítiques generen rebuig entre la gent. El problema és que si aquest rebuig no es canalitza per l'esquerra és la ultradreta qui el capitalitza, com hem vist amb el Brexit, amb Salvini a Itàlia o amb Marine Le Pen a França. Hi ha una continuïtat entre el Brexit i el No a la constitució Europea als referèndums de França i Holanda del 2005 i el No al referèndum de Grècia contra els plans de la troica de juliol de 2015. Si l'esquerra no és capaç d'omplir de contingut aquest rebuig, ho farà l'extrema dreta.

Un sector del gran capital europeu sent que s'acosten enfrontaments de classe decisius, i s'embolica amb la

de les treballadores i els pobles i és tasca de l'esquerra revolucionària, internacionalista.

Enfrontar la pandèmia exigeix la reconstrucció de la sanitat 100% pública i universal, i recuperar els serveis públics. Posant recursos a la investigació i els laboratoris, alliberant-los de l'interès de benefici empresarial, nacionalitzant-los sota el control dels i de les treballadores. Ens cal defensar salaris i pensions, aturar els acomiadaments, repartir el treball entre les mans disponibles sense reducció de sou. Regularitzar tots i totes les migrants. Prohibir els desnonaments. Els recursos

pandèmia: el 49% voldria sortir de la UE i més del 70% en tenen una opinió desfavorable. I és que en els pitjors moments de la pandèmia Itàlia va rebre més ajuda de països com la Xina, Rússia o Cuba de dels socis de la UE, que només es dedicaven a acaparar material de protecció al mercat internacional. Totes les costures de la UE han tornat a cruixir.

La UE és una maquinària al servei dels Estats i dels interessos capitalistes i les

bandera imperial per justificar l'enduriment de la repressió de l'estat i intentar pro-vocar enfrontaments en el si dels i de les treballadores.

Ens cal enfrontar la Unió Europea, l'Europa dels Estats i del capital, des de l'internacionalisme de classe. **Ens cal un front europeu de l'esquerra en ruptura amb la Unió Europea i el capitalisme, que impulsi la mobilització i un pla de lluita, un pla d'emergència al servei dels i**

han de sortir dels impostos a les grans empreses i del no pagament del deute públic, però això cal un front de països deutors.

La nostra lluita és per governs de treballadors i treballadores i per una Federació de repúbliques lliures i socialistes a Europa.

14/05/2020

LI

Prou estat

d'alarma: Recuperem els carrers, Prou

19/05/2020

X Declaració de Lluita Internacionalista

Prou d'estat d'alarma: Recuperem els carrers, construïm l'alternativa

El Govern central ha convertit l'estat d'alarma en la seva protecció per arribar a l'estiu i evitar que les esquerdes que ha provocat la nefasta gestió de la crisi sanitària precipiti la crisi d'un Govern ja de per si, dèbil. La pandèmia ha accelerat no només la crisi econòmica, sinó també la política. Per això, aconseguir les pròrrogues, ara d'un mes, és el centre de l'actuació de Sánchez. Però, si la darrera pròrroga la va aconseguir en el darrer minut, ara encara ho té pitjor. El PP anuncia passar al vot no, amb Vox. Ciutadans continua en la indefinició, mentre ERC i JxCat condicionen el suport a la recuperació immediata de competències...

El Govern PSOE-UP anuncia una "desescalada institucional", però l'estat d'alarma segueix garantint la repressió i la prohibició de drets: que caigui el marc d'excepcionalitat obre la caixa de Pandora per a la protesta social. I hi

ha molts motius per reclamar contra el govern central i els autonòmics: passar comptes de com han destruït i privatitzat la sanitat pública, les residències de gent gran, els serveis socials... però també per la manca de capacitat de previsió i reacció davant la pandèmia, per com s'ha cedit a les pressions empresarials, pels rècords de morts i d'infeccions entre sanitaris, per l'abandonament de molts sectors de població sense recursos, perquè molts treballadors i treballadores sotmesos a ERTOS encara no han cobrat, pels acomiadaments... Un impacte social devastador que s'encavalca amb els efectes de la crisi econòmica sobre una classe obrera que no s'havia recuperat de dels efectes de la crisi anterior.

La dreta sembla descartar un acord d'unitat nacional – Pactes de la Moncloa 2- i s'apunta a deixar caure el govern amb unes eleccions anticipades a l'inici de la tardor. La disjuntiva que ja havíem plantejat el desembre ara s'accelera: és imprescindible construir una esquerra de ruptura, per aturar el compte enrere de l'arribada de Vox al govern central. Perquè, el que sí és segur, és que és insostenible un govern que pretén ser d'esquerres i castiga durament les bases socials que són el seu suport electoral. La CUP-PR té avui la responsabilitat de ser

un motor de la construcció d'aquesta alternativa a l'esquerra en ruptura amb la monarquia i el capitalisme.

Avui el centre està als carrers. Seguint la dinàmica d'Alemanya, Estats Units o França, l'extrema dreta intenta construir una base de masses, i es manifesta als carrers. A Madrid, al barri de Salamanca, la dreta i grups directament feixistes surten al carrer contra el govern entre aplaudiments a la policia. Compten amb la permissivitat d'aquesta i el suport polític de la comunitat de Madrid. Mentre, apareixen pintades feixistes als barris obrers. Ara Vox anuncia mobilitzacions dissabte 23 a tot l'estat. A Vallekas, el barri més castigat pel coronavirus i la repressió policial, organitzacions antifeixistes i d'esquerra van sortir al carrer dimecres. També a Guetxo una manifestació protestava contra els desallotjaments que, ordenats pel govern basc, s'han

DESCONFINEM DRETS I LLIBERTATS!
DIMECRES 20 DE MAIG | 18.30h
DAVANT LA RECENTRALITZACIÓ,
DEFENSEM EL DRET
D'AUTODETERMINACIÓ

AMB CARLES RIERA
ASSUMPTA BARBENS
ESTHER DEL ALCAZAR
DAVID COMPANYYON

▶ Els actes es podran seguir des del canal de youtube de la Plataforma 30

DESCONFINEM DRETS I LLIBERTATS!
DISSABTE 23 DE MAIG | 12h
CONCENTRACIÓ
A PLAÇA SANT JAUME
 Per raons de seguretat sanitària aquelles
 organitzacions que vulguin participar
 presencialment han de confirmar la seva
 assistència abans de divendres a les 13h
 info-ll@telefonica.net

▶ Els actes es podran seguir des del canal de youtube de la Plataforma 30

produït aprofitant el confinament.

La permissivitat amb la dreta contrasta amb la nova prohibició de manifestació del proper 25 de maig davant el Congrés contra l'estat d'alarma, contra la repressió i per la dimissió de Marlaska, convocada per Izquierda Castellana i la Coordinadora 25S amb un ampli llistat d'organitzacions polítiques i sindicals. Mentre, Podemos i els Comuns, criticant les manifestacions del barri de Salamanca, aprofiten per cridar a l'ordre i a no sortir al carrer a l'esquerra, en nom de la "responsabilitat social". **O es pren la iniciativa clara i determinada a l'esquerra del Govern del PSOE-UP per recuperar els carrers o serà la dreta i la ultradreta qui ocupi aquest espai.**

En aquest sentit Lluita Internacionalista ens vam adreçar a totes les organitzacions polítiques i sindicals, i moviments als quals el Ministeri d'Interior els va prohibir actes de protesta al carrer per llançar una **àmplia campanya estatal per defensar el dret a la protesta**. Hem rebut la resposta positiva del SAT, de Izquierda Castellana, Coordinadora 25S, Solidaridad Obrera de Madrid, CGT de Burgos.

Catalunya

ERC vol data per a unes noves eleccions amb unes enquestes que li donen majoria còmoda, mentre JXC s'hi resisteix i vol seguir aferrant-se al govern. En aquest sentit, Torra també s'ha escudat amb l'estat d'alarma, que li ha permès queixar-se de la gestió de l'estat central, mentre la pandèmia anava posant al descobert l'estat d'abandonament de les residències d'avis/es o el sector sanitari després d'anys de privatització i retallades dels governs Convergents amb suport d'ERC. També ara, el conseller d'Interior, Miquel Buch, sortia a demanar el dret a concentració i manifestació, després d'haver estat el seu departament el primer a prohi-

bir la concentració que havíem convocat des de Lluita Internacionalista contra l'aprovació dels Pressupostos de la Generalitat. El mateix dia que el Síndic de greuges ens responia, sense comprometre's clarament contra les prohibicions, però picant la cresta a Mossos per les formes i la informació falsa publicada al seu web assegurant que el dret de manifestació quedava prohibit sota l'estat d'alarma.

tes a l'estat espanyol, deixant sense feina 25.000 treballadors i treballadores, afectats de manera directa o indirecta. La pandèmia ha accelerat les coses i ha començat la vaga indefinida. De moment és Montcada qui comença i amb la vaga paralitza, per manca de subministrament, la planta principal de Zona Franca. L'empresa intenta allargar l'ERTO per aquests treballadors, però els sindicats

La lluita dels sanitaris exigint recursos i millores a les condicions laborals a les portes dels hospitals no està sent reprimida: no els calen permisos, perquè seria un escàndol que la policia els ataqués. També comencen a sortir la Marea de Pensionistes amb accions descentralitzades i els CDRs. Des de la Plataforma 3 d'octubre impulsem la campanya pel dret a la protesta #DesconfinemDrets i Llibertats.

Cal també un Pla de Xoc alternatiu als que plantegen el propi Govern, CCOO i UGT o En Comú Podem (per rentar-se la cara del suport que han donat als Pressupostos de la vergonya) i que aquestes demandes d'urgència passin als carrers amb la convocatòria de mobilitzacions unitàries en defensa de la sanitat i els serveis públics, contra la repressió i l'autoritarisme i perquè els i les treballadores no paguem aquesta crisi.

El cas de Nissan anticipa la crisi que tenim a sobre. La multinacional tanca les plan-

denuncien que el motiu que atura la producció no és el coronavirus, sinó la vaga.

La Generalitat obre negociacions per aturar el tancament. Però recordem el paper del conseller Felip Puig amb la vaga de Panrico, al servei de la patronal, a qui va finançar els acomiadaments. Evitar el tancament no pot anar a costa de rebaixar condicions laborals o càrregues impositives a les patronals. L'estat d'alarma permetia la nacionalització d'empreses però, per això, no s'ha utilitzat. **Amb o sense estat d'alarma, la resposta al tancament és la nacionalització sota el control dels i de les treballadores. Cal aixecar la més àmplia campanya de solidaritat amb els i les treballadores de Nissan.**

19/05/2020

LI

27/05/2020

XI

XI Declaració de Lluita Internacionalista La lluita per recuperar els carrers està oberta

Cal un pla unitari de lluita de l'esquerra i els moviments socials

S'ha obert la lluita per recuperar els carrers. A Catalunya s'han donat passos importants: han començat mobilitzacions de pensionistes, segueixen les del personal sanitari a les portes dels hospitals, l'esquerra independentista ha començat concentracions, i aquest passat dissabte 23 la concentració de Plaça de Sant Jaume convocada per la Plataforma 3 d'octubre. Aquesta darrera va ser important per dos motius, tant pel fet que s'ha aconseguit legalitzar després de diverses prohibicions, com també perquè és un moviment unitari, i com a tal va oferir l'espai a totes les organitzacions que es volguessin expressar: fins a 28 van estar presents a la plaça.

també diferencia per classes socials. A Salamanca a Madrid o al Passeig de la Bonanova a Barcelona, la ultradreta gaudeix d'impunitat, pot tallar carrers i no respectar mesures sanitàries, però les detencions i les prohibicions es fan a Gràcia o Vallecas. Dimecres 20 es tornava a prohibir una concentració àmplia davant el Congrés, una més; encara que aquest cop, les moltes organitzacions convocants la van convertir en roda de premsa. Per contra, dissabte Vox es passejava a totes les capitals de província passant de qualsevol mesura sanitària.

Que aflorarà la ràbia i el rebuig contra el govern és una

que molt probablement va votar PSOE o Unides Podem per evitar un govern de dretes. I és la dreta, amb Vox al capdavant, qui busca la iniciativa també als carrers.

Vox és el partit del règim (del nucli de jutges, policies, militars...identificats amb el franquisme). I en els pocs casos que el govern ha dit no a Vox, han estat els tribunals els qui li els han donat la raó. El mateix TSJC que ens prohibia la concentració davant els pressupostos de la Generalitat o l'1 de maig, ara esmena el Ministeri de l'Interior per permetre que Vox es manifesti també a Catalunya, sense respectar cap mesura sanitària. La

També a Madrid la resposta de Vallecas i altres barris a la ultradreta i la provocació del districte de Salamanca, va ser immediata. Com abans havia estat a Euskal Herria, a Guetxo contra el desallotjament i l'intent posterior de demolició del gaztetxe. La lluita per recuperar els carrers és decisiva i poc a poc s'obre camí.

La repressió, sigui a Madrid amb la policia nacional, sigui a Catalunya amb els Mossos

evidència imparable, només es qüestió de temps. Hi ha molt dolor al darrera de les dades irrefutables: per tants morts, pel nombre de metges i infermeres infectats i de les més d'un milió de multes, o per l'impacte en forma de caiguda de salaris dels ERTOS i la desesperant incertesa laboral. I, els més castigats –en proporció a la població– per aquesta incompetència, la subordinació del govern als poders fàctics i la repressió, són la gent humil

dobles vara de mesurar és descarada!!

I és aquest aparell d'estat a qui el Govern Sánchez-Iglesias ha donat ales amb la militarització de la crisi sanitària, que se sent fort i impune, al punt que el propi PSOE ha hagut de cessar –perquè li estava fent el lilit– Pérez de los Cobos, Cap de la Guàrdia Civil a Madrid, a qui havia elevat a la categoria d'heroi nacional per la repressió de l'1 d'octubre. El Govern

PSOE-UP és qui alimenta el monstre. La crisi de govern avança i més aviat que tard precipitarà. Si no hi ha una recuperació dels carrers per l'esquerra política, sindical i de moviments, si no construïm urgentment una alternativa de confluència de forces polítiques per la doble ruptura (contra la Monarquia, en defensa del dret d'autodeterminació i contra el capital per un pla obrer d'emergència), serà la ultradreta, que avui no entra encara als barris obrers, qui canalitzarà la ràbia popular.

Des de Lluita Internacionalista seguim treballant per coordinar una crida a tot l'estat per la defensa del dret a protesta i fer concentracions arreu el mateix dia. Però no hi pot haver sectarismes ni posar per davant protagonismes per aixecar un front de lluita per un Pla d'emergència social que bona part dels moviments, sindicats i partits a l'esquerra del Govern podem acordar. A Catalunya la concentració del 23 va permetre unir a les quatre plataformes unitàries: en defensa dels serveis públics, el Pla de Xoc, la taula sindical i la Plataforma 3 octubre. Aquest ha de ser el camí. Ens cal un pla de lluita unitari per enfrontar el govern PSOE-UP des de l'esquerra política i sindical.

Catalunya

Nissan

Més de 20 dies de vaga indefinida (1) i la patronal no es mou. Tot a l'espera d'unes declaracions de la multinacional previstes pel proper 28 que haurien de clarificar quins són els seus plans. Nissan avança quina serà la situació del després de la pandèmia. Un hipotètic tancament de les plantes a Catalunya tindria una afectació de més de 25.000 treballadors/es. La seva lluita és la dels milers que vindran al darrera. La patronal mirarà de tornar a carregar la crisi sobre les esquenes de la classe treballadora. No hi ha cap altre camí que la lluita. I si la patro-

COMITÉS DE EMPRESANISSAN

COLABORA
ES21 0049 1944 2623 1003 0440

nal segueix volent tancar aleshores cal l'expropiació per posar l'empresa a treballar sota el control dels i de les treballadores. Fem una crida a tothom a fer arribar missatges de solidaritat i aportar a la Caixa de Resistència unitària d'aquesta lluita.

Mobilitzacions a la Sanitat pública

Molts i moltes de les infermeres, auxiliars i metges que han estat contractats per la pandèmia ara estan amenaçats d'acomiadament.

del 27%. El proper 28 de maig es celebra el dia internacional de la salut de la dona. Un motiu més per mobilitzar-nos en solidaritat amb les demandes de les treballadores de la sanitat pública i en defensa dels drets sexuals i reproductius.

Tornada a l'escola?

El Govern català decreta el retorn a l'escola, però sense posar les condicions per a fer-ho segur per alumnes i professorat, ignorant les reiterades demandes dels sindicats per enfortir les plantilles per assegurar els torns i el seguiment de les activitats. De fet, la reobertura no ve forçada per la necessitat de reprendre l'activitat educativa sinó per la greu situació que han creat permetent a totes les empreses reprendre les activitats sense donar solució a pares i mares que treballen mentre hi ha els fills/es a casa. L'escola no és una guarderia. Exigim amb els sindicats que es posin les condicions materials

Mentre els Governos, central i autonòmics, no han aprovat un pla d'estabilització i reforçament de les plantilles, ni han reobert dels CAPS. A Catalunya ni tan sols s'ha aprovat en els pressupostos el retorn del 5% dels salaris que la Generalitat va retallar. Sense sanitat 100% pública i universal no hi ha futur.

Bona part d'aquest personal sanitari són dones i la bretxa salarial en el sector és

(inversions) i de noves contractacions, per respectar el dret a l'educació amb garanties.

27/05/2020

LI

4/06/2020

XII

XII. Declaració de LI: NISSAN

Un pla de lluita per exigir la nacionalització sota control dels i de les treballadores

El covid-19 ha accelerat la crisi capitalista que fa temps que es preparava, i Nissan és l'avançament de les "seves solucions": més misèria per la classe obrera, més beneficis per la patronal. 25.000 llocs de treball que es perden, però –en els dies que s'anunciava el tancament– les accions de Nissan van pujar fins el 20% i les de Renault fins al 30%.

El tancament de Nissan, afirma Jose Vicente de los Mozos, president de la Associació Espanyola de Fabricants d'Automòbils i Camions (Anfac) i vicepresident de l'aliança Nissan-Renault "és un fort advertiment per posar-nos a treballar i fer que les fàbriques a Espanya siguin encara més rendibles". És a dir, si no abaixem sous, i retrocedim en les nostres condicions de treball, Nissan només serà la primera, amenaça la patronal. No és un discurs nou: ara fa un any, el mateix personatge imposava un acomiadament de 600 treballadors/es a Nissan. La majoria sindical va acceptar-ho, amb el Ministeri d'Indústria i la Generalitat. Hi havia una clàusula que garantia la continuïtat de la planta i inversions de 70 milions en un túnel de pintura que mai no va arribar. Però els incompliments patronals queden en la impunitat.

El dirigent d'UGT es queixava, a la porta d'un concessionari i davant de més d'un centenar de treballadors, que després d'acceptar les mesures patronals, una doble escala salarial o els EROs, ara els deixen a l'estacada. Lamentable, perquè pel camí s'han deixat molts i moltes

treballadors i treballadores penjades i ara hi ha menys força per fer front al tancament en una fàbrica que ja treballa només al 27% de la seva capacitat. La llei està al servei de la patronal i, encara més amb la reforma laboral del 2012, que el govern PSOE-UP no deroga, doncs els tràmits pel tancament són abreujats i, sinó hi ha acord en la negociació, la patronal el pot aplicar unilateralment.

Però la lluita pot derrotar la maniobra de la multinacional. La resolució del conflicte de Nissan marcarà el futur de tots i totes: si la seva crisi la paguem altre cop els i les treballadores o no. La solució passa per una decisió política: la nacionalització de Nissan, que avui suposa el 7% del PIB català. La multinacional ha rebut 170 milions en ajudes públiques i ha incomplert els compromisos de futur. La nacionalització està pagada de sobres. **Com a Alcoa, l'expropiació sense indemnització, sota el control dels i de les treballadores, ha de permetre una forta inversió**

en capital públic per posar en marxa la factoria al servei de les necessitats socials i el canvi energètic. Tampoc és una cosa inaudita: es va nacionalitzar Bankia el 2012, amb el Govern del PP i es van injectar 22.429 milions d'euros, com el govern italià ha nacionalitzat Alitalia arrel d'aquesta crisi, i Merkel està negociant nacionalitzar Lufthansa, entre d'altres empreses, al punt que s'ha modificat la normativa europea per a donar cabuda a aquestes situacions. Però la garantia per a que l'empresa nacionalitzada respongui a necessitats socials, incloses les de la producció de material sanitari per cobrir les mancances que s'han evidenciat amb la pandèmia, és que estigui sota el control dels i de les treballadores.

Políticament la CUP-CC s'ha pronunciat a favor de la nacionalització, mentre que Comuns i ERC han mencionat aquesta possibilitat. També CGT la defensa, mentre la direcció de CCOO diu que no és viable.

De moment, amb les plantes de Montcada i Sant Andreu de la Barca en vaga indefinida, totes estan tancades. Però hi ha el perill que l'empresa aprofiti per iniciar el desmantellament, per això caldria ocupar la planta central de Zona Franca. És important la unitat sindical amb què s'ha declarat la vaga indefinida, però cal que la decisió última estigui en mans dels i de les treballadores. Com qualsevol signatura d'acord.

Per guanyar la lluita, s'ha de convertir la lluita contra el tancament de Nissan en un problema social i polític. La simpatia de la població treballadora és evident. Passar dels 3.000 treballadors de Nissan als 25.000 comptant les empreses auxiliars implicats en la lluita seria un canvi qualitatiu. Acciona Facility Services (amb 580 treballadors/es per manteniment), Calsonic Kensei Spain, amb dues fàbriques a Barcelona i Santa Margarida i els Monjos (200 treballadors/es en producció d'aire condicionat), Gestamp a Abrera (250, amb components metàl·lics), Marelli (170 tubs d'escapament), Lear Zona Franca (105) i fins a 500 empreses fan aquest teixit de 25.000 treballadors i treballadores que poden quedar a l'atur. La coordinació de totes és determinant.

Organitzar i mobilitzar –localitat a localitat amb comitès de suport– ha de portar a un un clam que exigeixi a totes les institucions la decisió política contra el tancament de Nissan. Avançar cap una **gran mobilització** davant el Govern i el Parlament. Posar sobre la taula una vaga general per imposar la nacionalització de Nissan.

Estendre la solidaritat obrera. Les multinacionals sí que tenen pàtria. Renault presenta una reducció de plantilla de 14.600 llocs de treball, dels quals 4.600 a França, i Macron compromet la subvenció pública de més de 8.000 milions a canvi que PSA y Renault assegurin “relocalitzar la producció de més alt valor afegit a França i consolidar i mantenir la totalitat de la producció industrial”. Els i les treballadores estem liquidats si entrem en la competència entre nosaltres, de diferents marques o dins la mateixa, per endur-se un model. **La solidaritat és la nostra millor arma.** No sobra ningú. O sortim tots i totes endavant o ens enfonsarem. Cal posar la producció al servei de les necessitats socials i repartir el treball entre les mans disponibles.

NISSAN NO ES TANCA! NACIONALITZACIÓ SENSE INDEMNITZACIÓ ELS I LES TREBALLADORES NO PAGAREM LA SEVA CRISI

4/06/2020

LI

SUSPENSIÓ DEL PAGAMENT DEL LLOGUER I SUBMINISTRAMENTS!

EXPROPIACIÓ DELS PISOS BUITS DELS GRANS TENIDORS PER FER PARC PÚBLIC D'HABITATGE SOCIAL
CONTROL DE PREU DEL LLOGER: FINS AL 20% DELS INGRESSOS

CONTACTA'NS I ORGANITZA'T AMB NOSALTRES!

PENSIONS, RESIDÈNCIES I ATENCIÓ DOMICILIÀRIA 100% PÚBLIQUES

PENSIÓ MÍNIMA DE 1084€ I SMI DE 1200€ / NO AL PACTE DE TOLEDO.
TITULARITAT PÚBLICA I GESTIÓ DIRECTA DE LES RESIDÈNCIES.
L'ATENCIÓ DOMICILIÀRIA I ELS SERVEIS SOCIALS

CONTACTA'NS I ORGANITZA'T AMB NOSALTRES!

TWITTER @LUCHAIINTERNACIO INSTAGRAM: LLUITA.INTERNACIONALISTA
FB @LINTERNACIONALISTA CORREU:LUCHAI@TELEFONICA.NET

IMPOSTOS A LA GRAN EMPRESA I FORTUNA! NO AL PAGAMENT DEL DEUTE!

NACIONALITZACIÓ DE LA BANCA, L'ELECTRICITAT, L'AIGUA I ALTRES SECTORS ESTRATÈGICS.
ELS DINERS PÚBLICS PER A LES NECESITATS SOCIALS.

CONTACTA'NS I ORGANITZA'T AMB NOSALTRES!

TWITTER @LUCHAIINTERNACIO INSTAGRAM: LLUITA.INTERNACIONALISTA
FB @LINTERNACIONALISTA CORREU:LUCHAI@TELEFONICA.NET

LI INTERNACIONALISTA .NET

SANITAT I SERVEIS 100% PÚBLICS I UNIVERSALS! CAP ACOMIADAMENT! FORA L'ESTAT D'ALARMA! RECUPEREM ELS CARRERS!

NACIONALITZACIÓ DE LA SANITAT I LA RECERCA.
REPARTIMENT DE LES HORES DE TREBALL SENSE REBAIXA DE SALARI.
SUSPENSIÓ DEL PAGAMENT DE LLOGERS I SUBMINISTRAMENTS
IMPOSTOS A LA GRAN EMPRESA I LA GRAN FORTUNA.
NO AL PAGAMENT DEL DEUTE
DEROGACIÓ DE LA LLEI MORDASSA I DE LA LLEI D'ESTRANGERIA.

CONTACTA'NS I ORGANITZA'T AMB NOSALTRES!

TWITTER @LUCHAIINTERNACIO INSTAGRAM: LLUITA.INTERNACIONALISTA
FB @LINTERNACIONALISTA CORREU:LUCHAI@TELEFONICA.NET

FORA L'ESTAT D'ALARMA RECUPEREM ELS CARRERS!

DEROGACIÓ DE LA LLEI MORDASSA I ANUL·LACIÓ DE TOTES LES MULTES REALITZADES
DEFENSEM EL DRET A REUNIÓ I MANIFESTACIÓ. MARLASKA I BUCH DIMISSIÓ

CONTACTA'NS I ORGANITZA'T AMB NOSALTRES!

TWITTER @LUCHAIINTERNACIO INSTAGRAM: LLUITA.INTERNACIONALISTA
FB @LINTERNACIONALISTA CORREU:LUCHAI@TELEFONICA.NET

LA PRECARIETAT TÉ ROSTRE DE DONA: LA LLUITA TAMBE

PROU BRETXA SALARIAL I DE PENSIONS.
ESTABILITAT LABORAL I SOCIALITZACIÓ DE LES TASQUES DE CURES.
RECURSOS D'EMERGÈNCIA PER FER FRONT A LES VIOLÈNCIES MASCLISTES I LGTBIFÒBIQUES

CONTACTA'NS I ORGANITZA'T AMB NOSALTRES!

TWITTER @LUCHAIINTERNACIO INSTAGRAM: LLUITA.INTERNACIONALISTA
FB @LINTERNACIONALISTA CORREU:LUCHAI@TELEFONICA.NET

SANITAT I SERVEIS 100% PÚBLICS I UNIVERSALS

LA SALUT ÉS UN DRET. NO UN NEGOCI!
NACIONALITZACIÓ DE LA SANITAT I LA RECERCA!
TITULARITAT PÚBLICA I GESTIÓ DIRECTA DE LES RESIDÈNCIES!

CONTACTA'NS I ORGANITZA'T AMB NOSALTRES!

TWITTER @LUCHAIINTERNACIO INSTAGRAM: LLUITA.INTERNACIONALISTA
FB @LINTERNACIONALISTA CORREU:LUCHAI@TELEFONICA.NET

9/06/2020

“George, tu has canviat el món”.

L'esclat social als EUA continua i ressona mundialment

Les paraules del títol les va pronunciar el pastor baptista i activista pels drets civils Al Sharpton en l'homenatge a George Floyd a Minneapolis. "El que li va passar a Floyd passa cada dia en aquest país", va dir Sharpton. "És el moment que ens posem drets i en nom de George diguem: treu aquest genoll del meu coll", va afegir.

En nom de George Floyd, milions de persones van tornar a omplir els carrers de les principals ciutats nord-americanes en repudi al racisme, a la policia i a Trump. El moviment, a més, té una immensa repercussió mundial.

Però la mobilització va molt més enllà de qualsevol divisió racial. Els últims dies els carrers s'han omplert de milions de joves, treballadors i sectors blancs empobrits, amb la mateixa indignació a Minneapolis, Nova York, Washington, Boston, Miami, Michigan, entre més de 600 ciutats. Hi ha qui diu que són les manifestacions més grans en la història dels Estats Units.

La repressió i les amenaces no han servit per detenir el moviment.

Darrerament les marxes han estat pacífiques com a conseqüència de la disminució de la repressió. Diversos sectors s'han mobilitzat en diferents horaris (només a Nova York va haver-hi 30 convocatòries diferents aquest diumenge 7).

Mentre els màxims dirigents sindicals de l'AFL-CIO (la central sindical, buròcrates vinculats al Partit Demòcrata), no diuen res, la solidaritat de

la classe treballadora sorgeix en totes les seves formes. La majoria de manifestants són treballadors i treballadores que han patit 42 milions d'acomiadaments, retallades de salaris i un desastre en salut pública. El compte tràgic del Covid 19 ja arriba a 2 milions d'infectats confirmats i 115.000 morts (amb una afectació preponderant a llatins, negres i pobres en general, per les seves condicions d'habitatge i treball).

També hi ha hagut importants expressions organitzades de lluita dels treballadors. A tall d'exemple, sindicats de xòfers de busos urbans de passatgers de la ciutat de Nova York, Minneapolis i d'altres, es van negar a cooperar traslladant policies en el marc de la repressió exercida per aquests cossos.

Les treballadores sanitàries estan sortint al carrer en massa, exigint que els sindicats i les organitzacions de salut assumeixin la lluita contra la violència racista de la policia. S'ha realitzat una aturada d'una hora dels portuaris i

empleats dels molls de totes dues costes. Amb la pressió de les bases, molts altres sindicats han sortit amb declaracions de solidaritat amb George Floyd i les protestes en general. Molts treballadors pressionen les seves organitzacions perquè participin en les manifestacions.

Treballadores no sindicalitzades també estan mostrant solidaritat amb el moviment nacional contra la violència policial des dels seus llocs de treball. En restaurants de diferents llocs els treballadors gastronòmics es van negar a preparar menjar per als policies.

Els últims dies, Trump, els governadors i els alcaldes han hagut d'aturar la repressió i anul·lar els tocs de queda. Trump va amenaçar dijous passat, després que desenes de milers de manifestants arribessin a la Casa Blanca i li donessin un gran ensurt, amb mobilitzar l'exèrcit per augmentar la repressió. Com gairebé totes les amenaces que ha fet, li va sortir el tret

per la culata... L'endemà hi havia el doble de manifestants als carrers!

Els demòcrates també han estat afectats

El Partit Demòcrata, l'altre gran partit patronal imperia- lista, tracta d'aprofitar la situació per les eleccions presidencials del 3 de novembre, contra els republicans de Trump. L'expresident Barack Obama va sortir públicament a donar suport a la legitimitat de les manifestacions antiracistes, tot i que és conegut que sota el seu govern no va haver-hi cap canvi substancial ni amb el racisme ni amb la repressió policial.

No obstant això, els demòcrates també han resultat afectats per la protesta popular. L'alcalde de Nova York, Bill de Blasio (que en les primàries havia donat suport a Sanders) va ser esbroncat per la multitud re- unida en l'acte d'homenatge a Floyd, que li va retreure la repressió policial violenta a Nova York contra manifestants pacífics per viol- lar el toc de queda. Alguns dels milers de manifestants li cridaven: "De Blasio, torna a casa!" i "Voteu en contra

seva!". L'alcalde se'n va anar poc després.

Crisi del règim polític

Trump ha intentat oferir una imatge forta i s'ha declarat el "president de la llei i l'ordre". Però els resultats han estat contraproduents per a ell.

En els primers dies de les protestes es va veure en moltes ciutats a policies unint- se als manifestants, posant el genoll a terra. També hi va haver rumors del descontentament de militars davant l'afirmació de Trump que empraria les forces armades en la repressió.

Però el més insòlit va ser que el secretari de Defensa dels Estats Units, Mark Esper (que se suposa que només pot obeir ordres del president), va rebutjar el desplegament de l'Exèrcit: "Aquestes mesures només haurien d'utilitzar-se com a últim recurs i en les situacions més urgents i ex- tremes. No estem en cap d'aquestes situacions ara".

Per la seva part, l'excap del Pentàgon (ministeri de Defen- sa), Jim Mattis, que va dimitir el desembre de 2018 arran d'una altra discrepància públi- ca amb Trump, va afirmar:

"Donald Trump és el primer president de la meua vida que no tracta d'unir el poble americà, ni tan sols ho fingeix. En el seu lloc, intenta dividir- nos". Mattis, va afegir: "Militaritzar la resposta, com hem vist a Washington, estableix un fals conflicte entre els militars i la societat civil".

Per un moviment d'esquerres independent

Els manifestants s'identifiquen, en la majoria dels casos, amb el lema Black Lives Matter (també conegut per les sigles BLM; en anglès, Les Vides Negres Importen). També Trump va acusar l'"esquerra" i "antifa" (que sig- nifica antifeixista i que és bàsicament anti-Trump en el cas dels Estats Units). Però cap dels dos són moviments orgànics, no tenen organització, ni dirigents públics, ni programa. En la mobilització participen diversos grups d'esquerra, de drets humans o antiracistes. El que predomina és el sorgiment d'una immensa nova avantguarda juvenil lluitadora. Molts han donat suport a la campanya de Bernie Sanders i van ser defraudats per la seva renúncia i suport a Biden. S'obre ara una oportunitat per lluitar per formar un moviment

d'esquerres independent dels dos partits tradicionals.

L'absència d'un partit fort d'esquerres és la gran feblesa del moviment. El Partit Demòcrata ho utilitza per les eleccions presidencials, en què es presenta com l'única opció més enllà de Trump, però que no resol els greus problemes populars, ni el de la repressió policial i racista.

Entre les demandes, a més de justícia per a Floyd i càstig als seus assassins, han sorgit reivindicacions per dissoldre cossos policials o abaixar els seus pressupostos. A Minneapolis el mateix Consell Municipal afirma que dissoldrà la policia i a Nova York l'alcaldia va acceptar abaixar el pressupost.

S'ha desfermat una mobilització mundial

L'assassinat de George Floyd i la rebel·lió popular als Estats Units ha ocasionat protestes solidàries a tot el món.

Centenars de milers de treballadores i joves han protestat a Austràlia, Regne Unit, Alemanya, França, Bèlgica, Holanda, Estat espanyol, Hongria, Finlàndia, Suècia, Brasil, Corea del Sud, Índia, Ghana, Kenya, Libèria, Nigèria i Sud-àfrica, entre molts altres països. A Canadà

es van manifestar milers de persones a Vancouver, Toronto i Ottawa.

A Àustria es van reunir 50.000 manifestants. A Bristol una enorme multitud va enderrocar i llançar, a les aigües del riu Avon, l'estàtua d'Edward Colston, suposat "benefactor" anglès, traficant d'esclaus africans del segle XVII. A Londres, van marxar a la residència del primer ministre conservador Boris Johnson (aliat de Trump) a insultar-lo. A França, 25.000 persones van desafiar una prohibició de protestes a París.

Els treballadors i sectors populars brasilers s'estan manifestant contra Bolsonaro i l'ona d'assassinats a mans de la policia en les faveles de Rio de Janeiro.

Aquesta enorme repercussió mundial indica que milions de treballadores i joves a tot el món s'identifiquen amb la lluita als Estats Units, perquè veuen problemes similars. El racisme i la repressió, així com les tremendes conseqüències de salut i econòmiques del Covid 19 i la crisi capitalista, amb centenars de milions d'acomiadats, són trets comuns a la majoria de països.

Malgrat el temor pel rebrot de coronavirus, s'estan

reprement les grans lluites del 2019, contra la desigualtat social, la destrucció ambiental i la repressió, que s'havien aturat per la llarga quarantena, ara amb la importantíssima participació de la classe treballadora nord-americana. Indubtablement això enfortirà la lluita internacional de la classe treballadora i els sectors populars contra els plans de la fam, la crisi de la salut pública i la repressió en cada país. Es torna de nou a parlar sobre solucions de fons per acabar amb el sistema capitalista-imperialista destructor de l'ésser humà i la naturalesa. Ressorgeix la necessitat de lluitar per aconseguir governs de les i els treballadors que comencin a construir una societat socialista.

Des de la UIT-QI fem una crida a continuar donant suport a la lluita massiva als Estats Units i al món, contra Trump i la repressió, per la llibertat dels presos per manifestar, justícia per a George Floyd i càstig als seus assassins.

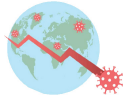
9/06/2020

*Miguel Lamas
Membre de la direcció
de la Unitat Internacional
dels i de les Treballadores -
Quarta Internacional (UIT-QI)*

11/06/2020

XIII

XII. Declaració de Lluita Internacionalista

Prou racisme policial Regularització, ja!

Racisme + covid 19+ crisi econòmica: una barreja explosiva

L'assassinat de George Floyd a Minneapolis, un cas més de violència policial racista, ha desencadenat una onada d'indignació als Estats Units. Diverses comissaries han estat cremades i la protesta ha arribat fins la porta de la Casa Blanca. Trump ha sortit –com sempre- provocador i desafiant: “soc el vostre president de la llei i l'ordre”, caracteritzant de “terroristes domèstics” els manifestants i proclamant –mentre s'amagava al búnquer de la Casa Blanca- “he enviat milers i milers de soldats fortament armats”.

Però potser aquest cop, la teatralització se li ha girat en contra i no ha mesurat bé la

ràbia continguda. No era la primera mort d'un afroamericà a mans de la policia, però aquesta arriba en una situació molt particular. La pandèmia de covid-19 ha castigat brutalment les poblacions treballadores, la població negra i hispana, que també són les més castigades per la crisi capitalista que ha accelerat el virus. L'ingrés per càpita de la població negra és deu cops menor que el de la blanca. La taxa d'atur és més del doble entre la població negra. La taxa d'assassinats a mans de la policia de nord-americans de pell negra multiplica per cinc la dels blancs. Lemes com “Sense justícia no hi ha pau” o “Respecta la meua existència o espera la meua resistència” retronen a les manifestacions, a més del tristament conegut “No puc respirar”.

econòmica i ara el seu suport al supremacisme i al racisme policial i ja es troba per darrere del demòcrata Joe Biden a les enquestes. Però si la derrota de Trump donaria alè a la mobilització, ¿quin entusiasme pot aixecar, sobretot entre els joves, una victòria de Biden, un home de les elits de l'establiment, que com a senador va votar lleis que lesionaven els afroamericans?.

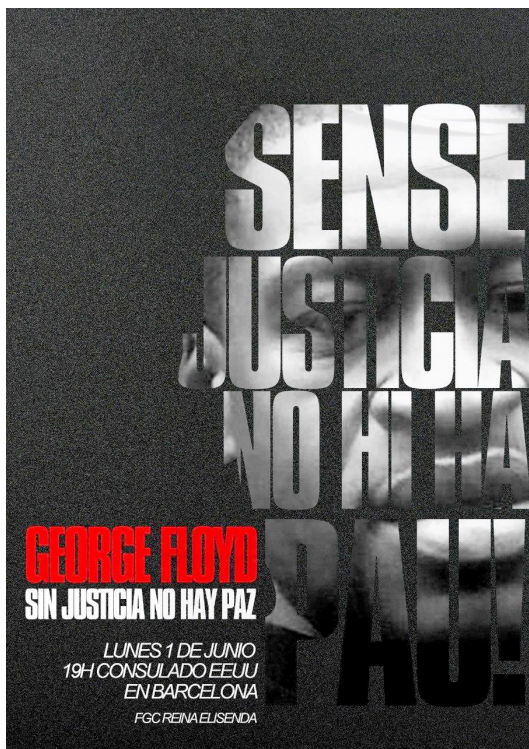
El racisme és un component fonamental del capitalisme que pretén justificar l'explotació del proletariat negre i alhora dividir la classe obrera. Un element essencial per l'acumulació capitalista inicial als Estats Units, basada en l'esclavisme. Per això, és impossible eradicar el racisme sense acabar també amb el capitalisme.

Internacionalització de la protesta

Malgrat la repressió i els intents demòcrates de fer callar la protesta amb lleis que limitin les pràctiques policials, la mobilització no s'atura i en diverses localitats ha provocat que fins i tot sectors de la policia s'hagin solidaritzat amb els manifestants. A Minneapolis fins i tot l'ajuntament ha aprovat la dissolució de la policia. A sis mesos de les eleccions presidencials, Trump encadena la nefasta gestió de la pandèmia, la crisi

La protesta contra el racisme policial s'ha estès arreu. Enormes manifestacions a Londres, Pretòria, París, Berlín o Sydney. Amb una component anti-Trump i antimperialista, però també denunciant els abusos policials en cadascun d'aquests països. A França per Adama Traoré, el jove assassinat per la policia el 19 de juliol del 2016, quan l'avui regidor a l'Ajuntament de Barcelona, Manuel Valls, era ministre de l'Interior. La seva família segueix lluitant per exigir investigació i càstig però la justícia continua entestada en arxivar el cas.

Entre d'altres ciutats, a Saragossa es reunien milers de persones, a Madrid, més de

3000 persones es van aplegar davant l'ambaixada dels Estats Units. A Barcelona, després de la manifestació davant el consolat nord-americà, la concentració del diumenge 7 va omplir la Plaça de Sant Jaume amb milers de persones, i va arrencar amb la denúncia dels casos de racisme policial a l'estat espanyol Per esmentar alguns: els assassinats als CIEs - com Idrissa Diallo a 2012 i Aramis Manukyan a 2013, al de la Zona Franca-, els perseguits pels Mossos com Mor Sylla a Salou a 2015 o per la policia com Mame Mbaye a Lavapiés a 2018, a les comissaries sigui de Getafe (l'hondureny Alfonso Fortín Sánchez 2008) o de Canàries (el kenia Samba Fofana a 2002), els 15 migrants tirotejats per la Guàrdia Civil a la platja del Tarajal el 2014, el jove Iliass Tahiri ofegat en una "contenció" –semblant a la que va matar a Georges Floyd- en una residència d'Almeria l'any passat, i un llarg etcètera que té el seu màxim exponent en els 20.000 morts -segons l'Organització Internacional per les Migracions- en el Mediterrani entre 2014 i març 2020. La pandèmia ha estat l'última excusa pels governs d'Itàlia i Malta per bloquejar les ONG de rescat i, sense testimonis, deixar morir la gent al mar o accelerar les expulsions en calent a l'aigua, mentre la gent continua fugint de Líbia, a causa de la intensificació del conflicte. Fins i tot sent els països més colpejats per la pandèmia, la gent continua intentant arribar

a Espanya o Itàlia perquè les desigualtats i la persecució fan més por que el virus.

Però no només es denuncia el racisme policial: en plena temporada de recollida de la fruita a Lleida, centenars de migrants viuen als carrers, sense protecció davant la pandèmia, a l'espera d'un jornal. Després que es denunciés per part del SAT la situació denigrant de les dones jornaleres en la recollida de la maduixa a Huelva, novament trobem situacions generalitzades d'explotació al camp. També en els altres sectors que no es poden deslocalitzar: els serveis, la construcció, el treball de cures....

Perquè les lleis d'estrangeria són l'altra cara de les reformes laborals: que pretenen deixar una bossa de treballadores i treballadors migrats emmordassats sense drets per ser carn de canó de l'explotació i poder-los utilitzar per pressionar a la baixa les condicions del conjunt de la classe treballadora. El racisme no és un accident ni un problema que es resol en el terreny de l'educació: és un instrument en mans d'estats i patronals per garantir-se els beneficis i sobreexplotant els més desprotegits i generant por a la resta. Una eina també, en moments de crisi

perquè l'odi es dirigeixi cap a baix i no cap als autèntics responsables del problema.

A Itàlia, on el govern ha aprovat una regularització durant sis mesos només per als treballadors domèstics i de l'agricultura pressionats per al patronal que veia com es perdrien les collites, es va fer una vaga de temporers el 21 de maig, per exigir una regularització més àmplia i millors condicions laborals. A l'estat espanyol, com ha denunciat la plataforma Girona Acull, el permís de treball pels joves migrants extutel·lats si recullen fruita només mentre dura la temporada, i que després tornaran a quedar sense papers és una vergonya per un govern que es diu d'esquerres.

La lluita per la igualtat de drets és una lluita de totes les treballadores i treballadors i no és només una qüestió de solidaritat, és un problema de defensar-nos com a classe per aconseguir que aquesta crisi no la paguem els de sempre.

George Floyd: investigació i càstig als assassins i els polítics còmplices

Fora racisme policial i institucional: derogació de la Llei d'Estrangeria.

Regularització ja!

11/6/2020

13/06/2020

Itàlia

Vaga a les fàbriques d'acer més grans d'Europa

Després de la vaga de 24 hores, del 9 de juny, en els establiments siderúrgics d'ArcelorMittal de Taranto i Gènova, el complex de l'acer més gran d'Europa, va decidir trencar les relacions industrials amb la direcció de ArcelorMittal. Sens dubte, la vaga organitzada per les tres centrals sindicals nacionals [1] més representatives del sector siderúrgic va ser un èxit. L'aturada a ArcelorMittal ex-ILVA va ser total, encara que va ser una altra sigla sindical (UBS) menys representativa [2] qui va convocar la vaga de 48 hores.

Els treballadors van enviar un missatge al govern italià: cal treure al patró i la seva direcció multinacional i tornar a apropiarse d'una producció estratègica, com són les acereries, prèvia reforma eco-sostenible dels alts forns de producció. El pla industrial del patró franco-indi era molt senzill: «govern italià donin-me els diners, aguantant 4.600 acomiadaments i invertirà per remodelar la fàbrica». En realitat el xantatge d'ArcelorMittal ve de fa dos anys, i es col·loca en la mateixa orientació de l'anterior administració del patró italià, Riva: socialitzar el cost humà dels

acomiadaments i la falsa promesa d'adequar l'impacte ambiental de la siderúrgica, permetent, de fet, la continuació de la taxa de benefici fins que sigui possible.

A 2018 Mittal es va comprometre a solucionar els problemes ecològics que havien portat a una aturada judicial de la producció promoguda per la fiscalia de Taranto, per les elevades concentracions d'emissions industrials, que van determinar un augment de casos de càncer a la ciutat. El pla de Mittal era suspendre amb una indemnització parcial per part de l'Estat a prop de 2000 treballadors i després tornar a cridar-los a la feina un cop acabada l'obra de conversió ecològica. Però l'obra de conversió no es va arribar a fer mai i els treballadors suspesos van quedar acomiadats, i després d'això Mittal és tan descarat que demana ajudes de l'Estat italià per les suposades obres. A

més, pretén ara fer servir la crisi Covid-19 per emparar-se en aquest marc legal per a les suspensions o acomiadaments dels 4.600 treballadors.

El problema no és la nacionalitat de la patronal sinó qui és el subjecte que gestiona i controla el mitjà de producció. Durant la vaga, algunes banderes dels sindicats van ser tallades per alguns treballadors per demostrar a les burocràcies sindicals que no sempre han estat al costat dels interessos obrers i que la línia sindical en comptes de ser combativa va ser molt defensiva, acceptant les suspensions. Avui, ni tan sols per a les burocràcies sindicals més col·laboracionistes de CISL i UIL és possible negar la lluita i la ràbia obrera, que es va materialitzar en la consigna «Nacionalització de la siderúrgica!», que les pròpies direccions sindicals van haver d'aixecar.

Com a marxistes revolucionaris, expressem el nostre suport a les lluites dels obrers i obreres de la siderúrgia, i a la Nacionalització sota control i gestió obrera. Conscients que la salvació d'aquest important centre de treball no passa per les resolucions judicials de la magistratura, ni mitjançant els dirigents del ministeri de Desenvolupament Econòmic. Dues cares de la mateixa moneda burgesa que dirigiran els seus esforços a la recerca d'un nou patró, com va fer el govern italià amb la família Riva, ex propietària de l'empresa i com ja està tractant de fer ara, negociant amb Mittal, sense haver convocat els sindicats prèviament. Una salvació real passa per la presa de consciència i la lluita dels treballadors que poden ser els amos legítims dels mitjans de producció que fan funcionar cada dia.

Lukas Vergara,
corresponsal

Notes

[1] FIOM CGIL-FILM
CISL-UILM UIL

[2] USB: petita
confederació sindical

Con Nissan y las subcontratas

19/06/2020

XIV Declaració de Lluita Internacionalista

Contra el pla de "reconstrucció" del govern i la patronal:

Unim les lluites

Al govern espanyol se li esgota el flotador de l'estat d'alarma, que li ha permès justificar tot per la "situació excepcional", cosir esquerdes i fer callar la protesta. Ara, tot preparant el "pla de reconstrucció" que serà dur contra els i les treballadores, les tensions internes entre el PSOE i Unides-Podem no es dissimulen, com els moviments dins del mateix PSOE. La dreta amb PP i Vox prenen distància esperant la caiguda del govern de Pedro Sánchez.

Des de l'aparell d'estat –amb el suport de la corona- es vol accelerar la crisi de Govern. La reacció dels principals comandaments davant el cessament del cap de la Guardia Civil de Pérez de los Cobos, amb la dimissió del número 2 Laurentino Peña, ho exemplifiquen. Però cal recordar que havia estat el PSOE que havia ajudat a convertir a Pérez de los Cobos en heroi nacional per la repressió del

referèndum de l'1 d'octubre i a Laurentino Peña en actor televisiu de la militarització de la crisi sanitària. Però al govern no li salvarà de res: ni haver condecorat els qui ens van atonyinar, ni l'augment de sou que acaba d'aprovar per als guàrdies civils

La història es repeteix. Felipe González, ara assenyalat per la CIA com a màxim responsable del GAL, també va "descobrir la Guàrdia Civil" i la glorificava, però va ser aquest cos repressiu el qui li va guardar els cossos de Lasa i Zabala enterrats en cal viva per treure'ls quan convingués desfer-se de González. La patronal i la Monarquia utilitzaran el PSOE i Unides Podem mentre els necessitin per atacar a la classe obrera i els sectors populars, i per tapar les vergonyes del rei emèrit, però els trauran sense contemplacions en quan ja no els necessitin: Roma no paga traïdors.

La patronal sap de la debilitat del Govern i no dubta a pressionar-lo més fort. En la cimera patronal, sense precedents, que està realitzant la CEOE, li dicta les condicions pel pla de reconstrucció. L'acord escrit del PSOE-Unides Podem i Bildu del 20 de maig per facilitar la pròrroga de l'estat d'alarma, fixava la "derogació íntegra de la reforma laboral" abans d'acabar la pandèmia. Un dur comunicat de la patronal va ser suficient per provocar la rectificació del PSOE, un cop feta la votació al Congrés! Increïble també la posició d'UGT i CCOO que, malgrat diuen que defensen la derogació de la reforma laboral, també es van distanciar de l'acord amb Bildu. El més clar, Unai Sordo, de CCOO, amb un ara no toca, ja vindrà més endavant: ¡que expliquin que cal esperar als i les treballadores de Nissan!

El paperot de Podem, IU i el PCE és antològic. Amb l'aprovació de les mesures de

protecció a la patronal, amb la militarització de la crisi sanitària, amb l'acceptació de l'aplicació massiva de la llei mordassa, i el darrer, impeding la Comissió que investigui la responsabilitat de Felipe González amb els GAL (27 assassinats), amb un altre "ara no toca" repugnant d'Echenique, mentre s'aferren a un govern que atacarà la gent treballadora.

No dubtem que el pla que presentarà el govern per la reconstrucció serà al servei de la patronal i fent pagar la crisi als i a les treballadores. Només cal veure la composició del grup d'experts que Sánchez ha triat com a assessors.

La irrupció de les mobilitzacions, juntament amb la construcció urgent d'un front a l'esquerra d'Unides Podem, són l'única possibilitat que la greu crisi sanitària i econòmica no es resolgui contra la classe obrera. Sense aquests dos factors estem en el compte enrere d'un govern PP-Vox.

Unir les lluites

La lluita per recuperar el carrer sota l'estat d'alarma s'ha imposat a la política repressiva que ha dictat el govern. Les mobilitzacions reclamen sanitat pública i plantilles suficients i estables, després de patir amb moltes morts l'abandonament i privatització de la sanitat, quan el govern català acaba d'aprovar uns pressupostos que l'aprofundeixen. Cal blindar la sanitat pública: ara o mai! Es lluita contra el tancament d'empreses, com a Nissan o Alcoa. També contra el racisme policial i per la regularització ja. Es recuperen els dilluns les mobilitzacions de pensionistes, ara també amb la defensa de residències públiques...

Però el problema -com abans de la pandèmia- està

en la dispersió de convocatòries i la divisió. Ho veiem amb les tres convocatòries a Barcelona pel 20 de juny. Tenim diversos moviments per la sanitat pública; no acaba d'unir-se la lluita de Nissan amb les de les subcontractes; tampoc la de Marea Pensionista amb les de les residències, el Pla de xoc amb altres plataformes que en són complementàries. El que diem és que és una errada dispersar, perquè governs i patronals trauran profit d'aquesta divisió.

L'errada és pensar en les possibilitats d'obtenir alguna millora parcial, quan el problema és que qui tenim al davant -UE, Govern, patronal- actua amb un pla de conjunt que passa per retallar en jubilacions, fer negocis de les residències, privatitzar la sanitat, tancar empreses, especular amb el lloguer i aconseguir una mà d'obra quasi esclava que brinda la llei d'estrangeria. I davant un pla global d'empobriment de les classes populars i d'enriquiment d'uns quants, orquestrat per un o més governs, només ens queda la mobilització i la construcció d'una alternativa política.

Per això ens cal unir les lluites, que no vol dir fer un poti poti, sinó fer efectiu el suport mutu, la solidaritat entorn a les lluites i als grans eixos comuns. Perquè sí que

hi ha una política alternativa al capital i el règim, que arrenqui de les necessitats de la gent, que posi els recursos i la producció al seu servei, per què paguin els capitalistes la seva crisi. Per això fem una crida al Pla de Xoc, a la Plataforma en defensa dels serveis públics, a la Plataforma 3 octubre, a la Taula sindical, i a la Coordinadora Obrim Fronteres

per què, juntament amb els sectors en lluita, avencem en un pla de lluita conjunt.

19/06/2020

LI

26/06/2020

XV

XV. Declaració de Lluita Internacionalista

Reapareix la crisi de règim: Fora la Monarquia!

Els draps bruts de la Casa Reial es multipliquen: els 280 milions de comissions de Joan Carles I d'Aràbia Saudita, l'afer Corina, els 4,5 milions d'OHL, el viatge de noces de Felipe i Letícia de prop de mig milió d'euros. L'escàndol és majúscul i internacional, tant que obliga el Tribunal Suprem a obrir investigació. L'actual intent de rentar la imatge amb la gira dels monarques arreu de l'estat que ha començat aquesta setmana a Canàries, pot servir per a que aquest rebuig es materialitzi als carrers.

PSOE, PP i VOX impedièn que el rei emèrit –que hauria acumulat una fortuna d'uns 2.000 milions– hagués de declarar davant una comissió d'investigació del Congrés: la impunitat del rei –diuen– és permanent i absoluta. Però la monarquia viu un deteriorament imparable. L'endemà de la declaració de l'estat d'Alarma, es feia públic el comunicat de Felip VI en què

renuncia a l'herència d'operacions il·lícites del seu pare –pel que sembla, sense cap efecte legal–, i li retira l'assignació de diner públic.

El precipitat recanvi al 2014 de Joan Carles I per Felip VI, no va aturar el declivi. En 3 anys Felip VI ha cremat qualsevol credibilitat. En el seu primer discurs extraordinari el 3 octubre 2017 justificant la repressió pel referèndum, va ser massivament rebutjat a Catalunya. En el segon, el 18 de març, en motiu de la pandèmia, va ser contestat amb una forta cassolada a moltes ciutats de l'estat, amb el rerefons de les comissions milionàries cobrades del pare. El rei ha hagut de passar a un segon pla en la pandèmia, mentre les enquestes reflectien el rebuig i el CIS eliminava la pregunta sobre l'acceptació de la monarquia.

La corona va ser restablerta pel dictador. Però el règim no és només la corona, sinó el

conjunt d'institucions de l'estat: militars, forces repressives, jutges..., que no van ser depurades després del franquisme, que es protegeixen. Monarquia és sinònim de reducte de franquisme, d'impunitat i de corrupció. Però també d'imposició del centralisme contra pobles i nacions, de privilegis per a l'església catòlica, de les grans propietats dels terratinents de la noblesa, i del poder de la gran banca. Per això, si una característica diferència a Vox de la majoria de la ultra-dreta europea és que es presenta com el més fidel servent de la corona, com partit de l'aparell de l'estat, no només per la presència a les llistes de nombrosos militars sinó pels resultats que obté entre aquests sectors, inclòs al barri de la Zarzuela.

Si el PCE va ser vital per fer viable la Monarquia després de la mort de Franco, el PSOE va ser determinant per

#CORONACIAO

CASSOLADA CONTRA LA MONARQUIA

DIMARTS 14 D'ABRIL - 20:15h

Després l'homenatge diari a les persones treballadores de serveis essencials

PLATAFORMA 3 D'OCTUBRE
CONTRA LA REPRESSIÓ I PER LES LLIBERTATS

Gritos de “más trabajo y menos caridad” para los Reyes en Sevilla

estabilitzar-la, contra les aspiracions de llibertat de la classe obrera i els pobles. Que Felipe González “descobris la Guàrdia Civil” i la lloés en els seus plans contra el País Basc, de res li van servir quan li havien guardat durant anys els cadàvers de Lasa i Zabala per accelerar –quan van voler– la caiguda del seu govern. Ara es repeteix la història, ha estat el mateix PSOE qui havia convertit Pérez de los Cobos en heroi nacional per la repressió a Catalunya, o Laurentino Peña en protagonista televisiu de la militarització que ha fet el govern –amb Podemos i IU– de la crisi sanitària. És a dir, Cría cuervos..., que diu el refrany.

La corrupció de la Casa Reial aflora quan el govern i la patronal comencen a posar números al deute públic acumulat durant la pandèmia i demanen noves i fortes retallades. El Banc d'Espanya exigeix una nova rebaixa de pensions. El rei feia la cloenda de les jornades de la CEOE. Mentre, Intermon Oxfarm assenyalava que al llarg de la pandèmia els 23 ultra rics de l'Estat espanyol, han guanyat 19.200 milions d'euros alhora que 700.000 persones més han caigut en risc d'exclusió.

La crisi de govern PSOE- Unidas Podemos

Abans que la dreta i ultradreta ens tornin a enfonsar en el nacionalcatolicisme i l'ultraliberalisme, és urgent construir un moviment i un reagrupament polític a l'esquerra de Podemos, en ruptura amb la Monarquia, pel reconeixement del dret d'autodeterminació i per un pla de mesures urgents per que la crisi la paguin els capitalistes, amb impostos a les gran patronals i el no pagament del deute. Perquè sí que hi ha una política alternativa a la seva, que arrenqui de les necessitats de la gent, que posi els recursos i la producció al seu servei, amb un sistema sanitari 100% públic i universal, sense acomiadaments i amb les nacionalitzacions d'Alcoa i Nissan, amb la regularització immediata i plens drets per als immigrants.

L'abolició de la Monarquia ha de permetre la constitució lliure de repúbliques i un retrobament entre pobles en una Federació de repúbliques. I no hi haurà llibertat per als pobles sense una solució dels greus problemes de la classe

treballadora, sense prendre un conjunt de mesures necessàriament anticapitalistes, per això aquestes repúbliques les volem obreres i socialistes.

Per poder fer front a aquests atacs a la classe treballadora, per poder lluitar contra la monarquia, contra les corrupteles, pel dret dels pobles és imprescindible i necessari sempre unir les lluites i organitzar el rebuig a la Monarquia, amb mobilitzacions al carrer.

**Rebutgem la gira dels reis
amb protestes al carrer.**

**Dissolució de la Guàrdia
Civil. Dissolució de la
Audiència Nacional.**

**Abolició de la Monarquia.
Dret d'autodeterminació!**

26/06/2020

LI

26/06/2020

MAREA PENSIONISTA VOLVEMOS A "LOS LUNES AL SOL"
DIA 1/6 A LAS 10,00 H. EN PL. UNIVERSITAT
REGRESAMOS PARA DEFENDER LAS PENSIONES, PERO REFORZADOS E INDIGNADOS POR LOS HECHOS QUE SE HAN PRODUCIDO EN SANIDAD Y RESIDENCIAS
¡¡¡ACOMPANANOS!!!
AQUI SE LUCHA POR TUS DERECHOS

MAREA PENSIONISTA DE CATALUNYA
 Tel. 604 34 92 65 - e mail: mareapensionista@gmail.com
 Pag. web: www.mareapensionista.org
 Facebook: mareapensionistacomunidad

EN MEMORIA DE GEORGE FLOYD, LAS VIDAS NEGRAS Y CONTRA EL RACISMO
NO JUSTICE NO PEACE
7 DE JUNIO, 11H, PLAÇA SANT JAUME BARCELONA
#BLACKLIVESMATTERS
#ALLAFRICANLIVESMATTERS

Comunidad Negra Africana y Afrodescendiente en España (CNAAE)

ORGANICÉMONOS O VOLVEREMOS A PAGAR SU CRISIS

BARCELONA VÍCOMÁLAGA
CASTELLÓ ALMERÍA MURCIA
VALÈNCIA MADRID
ALACANT
GRANADA UVIÉUO
ZARAGOZA ZAMORA

Sábado 20 junio
salimos a las calles

BARCELONA

#REGULARITZACIOXTOTES

CONCENTRACIÓ

#REGULARIZACIONYA

DIA 20/06/2020 HORA 17:30 PL. CATALUNYA

Porta la teva pancarta, la teva mascareta i mantingues la distància de seguretat.

SANIDAD 100% PÚBLICA

ni un paso atrás!
Seguimos con nuestra lucha constante

TENIM HISTÒRIA TENIM FUTUR
 UNIM ELS COLORS DE TOTES LES LLUITES

DIADA PER L'ALLIBRAMENT AFECTIU, SEXUAL I DE GÈNERE

DISSABTE 27 DE JUNY DE 2020
 BARCELONA (PL. UNIVERSITAT)

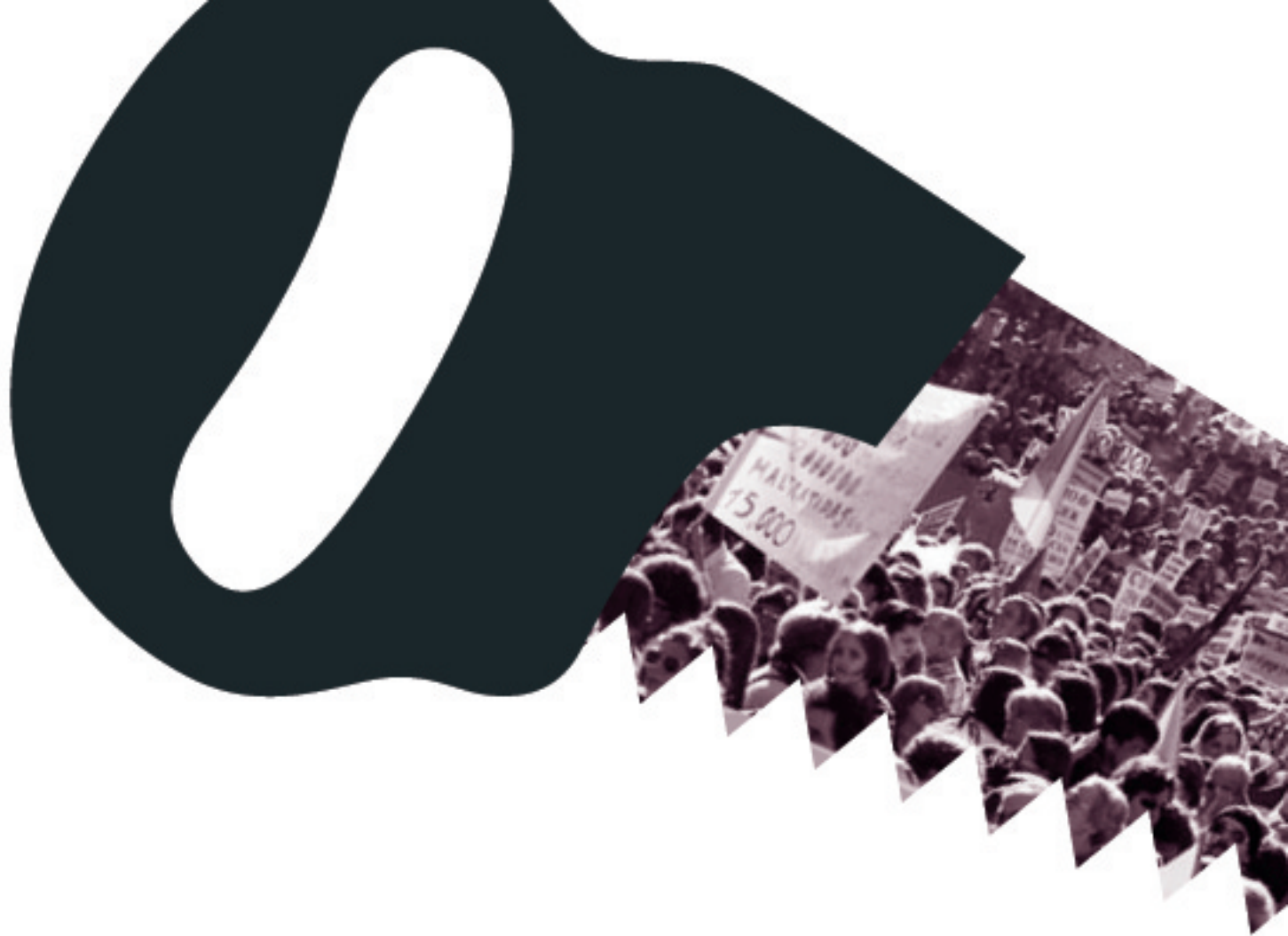
MANIFESTACIÓ 18.30 PL. UNIVERSITAT

ACTE POLÍTIC 20.00 PL. SANT JAUME

PRIMERES ADHESIONS

Retorn als carrers

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitinternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitinternacionalista)
twitter: [@luchainter](https://twitter.com/luchainter)

LI
Lluita Internacionalista

Unitat Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI)